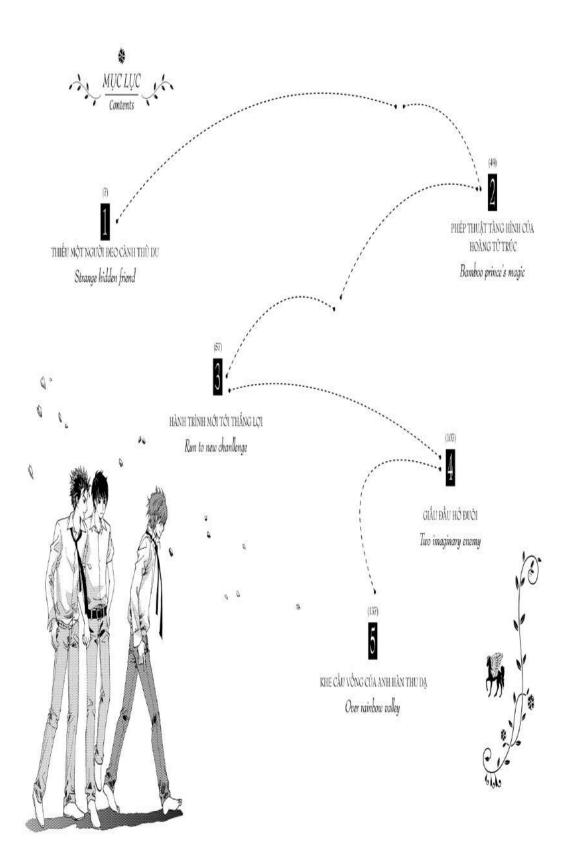
Girlne Ya

1. THIÊ U MỘT NGƯỜI ĐEO CÀNH THÙ DU Strange hidden friend

2. PHÉP THUẬT TÀNG HÌNH CỦA HOÀNG TỬ TRÚC Bamboo prince's magic

3. HÀNH TRÌNH MỚI TỚI THĂ NG LỢI Run to new chanllenge

<u>4. GI´U ĐÂ`U HỞ ĐUÔI</u> <u>Two imaginary enemy</u>

5. KHE CÂ`U VÔ`NG CỦA ANH HÀN THU DA Over rainbow valley

BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL

Tập 3

NHÀ XU´T BẢN KIM ĐÔ`NG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trung, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085 Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔ `NG TẠI MIÊ `N TRUNG 102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511) 3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔ `NG TẠI TP. HÔ `CHÍ MINH 276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hô `Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867 Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuấ t bản: PHẠM QUANG VINH Chịu trách nhiệm bản thảo: NGUYỄN HUY THĂ NG

Biên tập: NGUYỄN SÔNG THAO Trình bày: NGUYỄN KIM ĐIỆP Minh họa: THEO NGUYÊN BẢN Sửa bài: HƯƠNG LAN

In 10.000 bản - Khổ 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty TNHH In và DVTM Phú Thinh

Đăng kí kế hoạch xuấ t bản số: 04-2012/CXB/121-166/KĐ cấ p ngày 1/12/2011 Quyế t định xuấ t bản số : 413/QĐKĐ kí ngày 17/12/2012 In xong và nộp lưu chiểu tháng 1/2013.

(1) Người Trung Quố \dot{c} tin rặ \dot{m} đeo cành thù du vào người trong tế \dot{t} Trùng Dương có thể đuổi tà, diệt ác.

[Sa hô´]

Chả ai biế t được

Sau khi rơi vào cái hố sẽ thể nào

Cho nên mỗi bước đi đê `u phải thận trọng

Tôi càng không nên biế t

Phía trước tôi chính là định mệnh dở khóc dở cười.

Tế t Trùng Dương (còn gọi là tế t Trùng Cửu) vào ngày mùng chín tháng Chín hà `ng năm theo Âm lịch. Trong Kinh Dịch, người ta coi số sáu là số âm, số chín là số dương. Ngày mùng chín tháng Chín cả tháng và ngày đề `u là số dương, hai số chín gặp nhau nên gọi là tế t Trùng Dương hay Trùng Cửu. Người xưa cho ră `ng đây là ngày tố t đáng để ăn mùng. Những hoạt động trong ngày lễ Trùng Dương vô cùng phong phú, thường bao gồ `m việc đi dã ngoại khám phá thiên nhiên, lên núi ngă ´m cảnh, ngă ´m hoa cúc, đeo cành thù du, ăn bánh Trùng Dương, uố ´ng rượu hoa cúc... Từ "cửu" trong "cửu cửu Trùng Dương" đồ `ng âm với từ "trường cửu", số chín lại là số Íớn nhấ ´t nên nó có ý nghĩa lâu dài, trường thọ. Hơn nữa mùa thu cũng là mùa thu hoạch, vì vậy tế ´t Trùng Dương rấ ´t có ý nghĩa.

Lại một mùa thu để n sớm.

Ánh sáng bạc nhảy múa trong không gian giố ng như gọn sóng lăn tăn trên mặt nước xanh thẳm, những phiế n lá phong đỏ ố i dưới chân núi đung đưa trước gió, giố ng như một dải lụa đào. Ngọn núi Đại Nguyệt chìm trong bâ ù không khí dịu dàng, â m áp, lại đon đả đón chào những du khách tới ngặ m cảnh. Từng đoàn khách lố nhô men theo con đường lát sỏi đi để n chân núi.

"Hi, chào các bạn! Tôi là Hà Tương Tương nhanh miệng, người dẫn chương trình hôm nay!" Một cô gái có đôi mắ t to đen láy đang mải nhìn vào gương trang điểm, khi thấ yô ng kính máy quay chĩa vào mình liê n nở nụ cười cực kì chuyên nghiệp, "Mời các bạn theo chân chúng tôi đi khắ p các ngõ ngách lễ hội Văn hóa Mùa thu trong Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa, để tận mắ t chứng kiế n các tiế t mục hấ p dẫn và đâ y kịch tính. Bây giờ tôi trịnh trọng giới thiệu với mọi người một vị khách đặc biệt, đó là Vương của lâ n công tháp trước, bạn Hàn Thu Dạ để n từ trường trung học Đức Nhã!"

Ô´ng kính máy quay tiế´p tục lia sang phía bên cạnh, ánh mắ´t của mọi người đổ dô`n vào một người dáng cao cao trông rấ´t lãng tử.

Chỉ thấ y Hàn Thu Dạ từ tố n vuố t lại mái tóc hơi bị rố i vì gió, miệng nở nụ cười tươi dịu dàng, gật đấ u nhìn xuố ng phía dưới. Nhìn từ xa trông anh ấ y giố ng một vị thiên sứ với vòng hào quang tỏa sáng.

"Hàn Thu Dạ! Hoàng tử tường vi xanh trông đẹp trai quá!"

"Á! Anh Hàn Thu Dạ đang cười với mình kìa!"

Trong tiế ng bàn tán ô n ào sôi sục của mọi người, ánh mặ tâ m áp của Hàn Thu Dạ châ m chậm lướt qua khặ p nơi một lượt. Khi ánh mặ t anh hướng về phía Lạc Tiểu Liên, cô bỗng lặng người đi, có cảm giác nặng nề đè nặng trong lòng, Tiểu Liên cặ n răng bặm lợi, bấ t giác lảng tránh ánh mặ tâ y.

"Các bạn thân mế n!" Giọng nói cực kì cuố nhút của Hà Tương Tương lại ngân lên, khiế n mọi người phấ n khích vô cùng, "Lễ lửa trại tế t Trùng Dương tố i nay sẽ tuyên bố danh sách bảng nhấ t vương tam soái mới mà mọi người mong ngóng đã lâu. Chắ c chấ n trong đâ u các bạn đã có danh sách vương soái của riêng mình. Nào

còn chờ gì nữa, hãy để tôi nghe tiế ng cổ động hế t mình của mọi người đi."

"Hàn Thu Dạ! Thu Dạ giữ ngôi Vương! Thu Dạ quyế t thấ ng!"

"Giang Sóc Lưu, đệ nhấ t Liên minh là Sóc Lưu!"

"Ứng Thiên Ngữ! Ứng Thiên Ngữ! Soái vương tranh ngôi!"

"Hoàng tử tường vi xanh quyế t thă ng!"

"Tân vương Giang Sóc Lưu quyê `n năng, vô địch thiên hạ!"

Ô´ng kính máy quay lại di chuyển. Các băng rôn, cờ quạt, biểu ngữ treo chi chít khă´p nơi, các *fan* như phát cuô`ng, hét toáng cả lên, không ai chịu kém cạnh.

"Vâng, xin cảm ơn các bạn! Những tiế ng cổ vũ thật phâ n khích! Bây giờ tôi xin được phỏng vấ n các dũng sĩ leo núi, chúng ta hãy nghe những bài tuyên thệ thi đấ u của họ..."

Hà Tương Tương lòng trào dâng cảm xúc, quay đâ u lại, bèn nhìn thấ y tên đâ u tổ quạ Tiêu Nham Phong đứng lù lù ngay gâ n đó. Cô chĩa ngay micrô vê phía hắ n.

"Mời bạn, trông kiểu tóc của bạn vô cùng độc đáo, xin hỏi lời tuyên thệ thi đấ u của bạn là gì?"

Tiêu Nham Phong ngay lập tức *pose* hình trước ố ng kính, làm dáng vuố t vuố t những sợi tóc cứng như thép, rố i đưa hai ngón tay trỏ ra, chúc xuố ng phía dưới: "Lâ n này trường Tinh Hoa chiế n thă ng là cái chă c. Tụi trường Đức Nhã cứ chờ mà bị di dưới gót giày đi. Giang Sóc Lưu mới là số một! Ha ha ha ha."

"Ai chà! Lời tuyên thệ rấ t chi là đanh thép!" Hà Tương Tương ngửi thấ y mùi thuố c súng, bèn nhanh nhẹn đưa cái micrô về một bên, "Nào, chúng ta cùng nghe xem các bạn trường Đức Nhã có tự tin đáp trả không nhé!"

Ô´ng kính lia tới, Hà Tương Tương hí hửng đưa micrô về phía Thẩm Tuyế´t Trì mặt mày lạnh tanh như xác chế´t.

""

Từng giây từng phút trôi qua, Thẩm Tuyế t Trì vẫn đứng im như gỗ lim.

Hà Tương Tương cười tươi roi rói, nhưng khóe miệng dâ n cụp xuố ng vì bâ u không khí im ă ng để n đáng sợ. Cuố i cùng, cô đành thu micrô vê , cười gượng gạo.

"Ô, quả là sự im lặng như quả bom chờ bùng nổ! Lúc này mà vẫn giữ im lặng chứng tỏ các bạn trường Đức Nhã vững như bàn thạch, có niê m tin không thể lay chuyển. Được rô i! Lễ hội đăng cao Trùng Dương sắ p bắ t đâ u! Các bạn hãy cố lên! Chúng ta hẹn gặp nhau trên đỉnh núi!"

Hà Tương Tương nói đoạn, tay phải nă m chặt lại, giơ cao lên làm thành tư thế quyế t chiế n, các học sinh khác cũng hào hứng hưởng ứng theo. Tiế p theo đó là tiế ng súng hiệu lệnh xuấ t phát và tiế ng xe tuyên truyề n lao vút đi chỉ để lại làn khói đen kịt...

Ngọn lửa chiế n đấ u của lễ Văn hóa Mùa thu hừng hực cháy.

"Tuyế t Trì! Ban nãy cậu *cool* quá đi!" Lạc Tiểu Liên hít một hơi sâu, chạy ào để n bên cạnh Tuyế t Trì, nở nụ cười nịnh đâ m, rô i liế c xéo tên Tiêu Nham Phong đâ u tổ quạ đang chạy phía trước

không xa, cố ý nói rõ to, "Không giố ng như ai đó lúc nào cũng thích thể hiện, ngố c hế t thuố c chữa!"

Quả nhiên Tiêu Nham Phong lập tức quay đâ u lại, ngọn lửa uấ thận bố c lên đỉnh đâ u: "Này con vịt bâ u kia, cô vừa nói gì đó hả? Thua bóng rổ bét nhè mà vẫn chưa sáng mấ t ra à?"

Lạc Tiểu Liên cũng không chịu kém cạnh, thoặ t một cái biế n thành đấ u sĩ thành Troy: "Hứ! Chẳng biế t đứa nào giở thủ đoạn bỉ ổi trước, lâ n thi đó coi như không tính."

"Không phục hả! Vậy chúng ta thi đấ u tay đôi lại!" Tiêu Nham Phong vừa điên tiế t khiêu chiế n, vừa liế c xéo Thẩm Tuyế t Trì mặt mày vô cảm, rô i nói oang oang, "Ô! Nữ thiên tài mặt gỗ lim cũng tự mình xuấ t kích cơ à? Mặt mày như đưa đám thế kia chấ c là căng thẳng dữ lắ m, lát nữa đừng có quỳ xuố ng chân tôi xin tha cho đó!"

"Đô` đâ`u gai mít! Ngậm cái mỏ quạ lại đi!" Thâ´y Thẩm Tuyế´t Trì bị hạ nhục, Lạc Tiểu Liên như bị sét đánh trúng, cô hùng hổ đứng che trước mặt Thẩm Tuyế´t Trì, giơ nă´m đâ´m lên dứ dứ liên hô`i.

"Ê con vịt bâ u si đâ n! Đâ u ta là kiểu đâ u thời thượng chứ không phải đâ u gai mít."

"Hừ, đâ`u hành tây! Hôm nay chúng ta đâ´u dứt khoát một phen, chố ng mắ t lên mà nhìn nhé."

"Con nhỏ kia, đây là đâ`u xì tin chứ không phải đâ`u hành tây. Đâ´u thì đâ´u, bă´t đâ`u luôn đi, một, hai..."

Ai dè chưa đế m đế n "ba", Tiêu Nham Phong đã đột ngột tăng tố c, giố ng như Na Tra đạp vòng lửa "xoẹt" một cái lao về phía trước, chỉ còn lại tiế ng cười đấ c ý như ngọn gió vụt qua.

"Há há há há... Đòi đấ u với ta à? Còn non và xanh lă m!"

Nhìn Tiêu Nham Phong lao vút đi như tên lửa siêu tố c, chẳng mấ y chố c biế n thành một chấ m nhỏ tí trong tâ m mặ t, Lạc Tiểu Liên bỗng buô n bã cúi đâ u.

"Tên bỉ ổi, chơi trò chạy trước. Nhưng..."

Tiểu Liên bấ t chợt ngước đấ u lên, mặ t bỗng lóe sáng như bóng đèn điện cao áp, giơ ngón tay trỏ về phía Thẩm Tuyế t Trì mặt lạnh như tiê n và Trương Hinh Như đang vui như sáo:

"A ha ha ha... Tuyế t Trì! Cậu siêu thật!... Tên đâ u tổ quạ có trách thì tự trách mình quá ngu si, dễ bị trúng kế thôi. Hôm nay hǎ n tàn đời rô i. Hơ hơ hơ..."

Tiêu Nham Phong thấ y Lạc Tiểu Liên tự dưng chạy chậm, không đuổi theo nữa, bèn chạy ngược lại.

"Này, con cóc ghẻ trường Đức Nhã kia, biế t đã ng nào cũng thua nên bỏ cuộc rô i hả?" Lời nói của Tiêu Nham Phong như con châu chấ u nhảy tanh tách giở ngón đòn chân, tiế p tục đá liên hoàn cước.

Đô ngô c...

Lạc Tiểu Liên coi như không có gì, xem hặ n như không khí. Cô vẫn thản nhiên chuyện trò với Thẩm Tuyế t Trì và Trương Hinh Như rô i ung dung đi vê phía trước.

Lạ nhỉ? Lũ con gái này đang mưu tính chuyện gì vậy ta?

Một đám mây đen ngòm bỗng chố c bao phủ trên đâ ù Tiêu Nham Phong, hă ngãi đâ ù gãi tai không hiểu, đứng như chôn chân trên mặt đấ t, nhưng rấ t nhanh sau đó, đâ ù hặ n lại sáng như đèn pha ô tô. "Ha ha ha, tôi hiểu rô`i! Định giở kế làm lung lay lòng quân hả? Đừng hòng nhé!" Tiêu Nham Phong ngước đâ`u lên, hung hăng chỉ vê`phía đỉnh núi.

"Lũ rùa chậm chạp thì cứ rù rì ở đã ng sau mà hít khói đi, thiế u gia ta lên núi trước đây! *Bye bye*!"

Tiêu Nham Phong lao vê phía trước nhanh như xẹt điện, sau đó hí hửng móc điện thoại trong túi ra, lẩm bẩm một mình: "Hơ hơ hơ... Chỉ là một lũ vừa ngu si vừa chậm chạp, chả có gì phải lo lă ng hế t! Mình cứ gọi điện cho Lưu xem cậu â y đang ở đâu. Cậu â y cũng thật là... sao không tới tham gia cuộc thi nhỉ?"

Sau khi bấ m phím tanh tách, tiế ng chuông điện thoại là bản dương cầ m vang lên khắ p sườn núi tĩnh mịch.

Tiêu Nham Phong nhíu mày khó hiểu: "Quái lạ! Hình như cậu ấ y đang ở gầ n đây. Lưu đã nói là không tham gia cơ mà?"

Lạc Tiểu Liên nghe thấ y tiế ng chuông điện thoại réo rắ t gầ n đó, bấ t giác ngắng đã u lên, định tìm kiế m nơi phát ra tiế ng chuông nhưng nó đã tắ t ngóm từ lúc nào.

Cô ngẫm nghĩ một lúc rô i lại tiế p tục bước vê phía trước.

Tiêu Nham Phong buô`n bã gập điện thoại lại, lẩm bẩm một mình: "Chán quá đi mấ t, sao lại không nghe máy chứ?..."

Sau đó hấ n đút điện thoại vào túi, tiế p tục lao về phía trước.

Ánh mặt trời vàng như mật ong chiế u xuyên qua kẽ lá của những tán cây rậm rạp, khẽ khàng trải rộng trên sườn núi Bạch Lĩnh không xa.

"Cạch!" Một bàn tay thon dài gập điện thoại lại, rô i cho vào trong túi. Chỉ thấ y thấ p thoáng cái bóng cao cao mặc áo sơ mi trắ ng đang đứng đón ngọn gió táp tới.

"Lưu, sao lại không nghe điện?" Nam sinh cao to mặc đô `ng phục màu xanh lam ngạc nhiên hỏi.

"Không phải đã giao hẹn với nhau rô`i sao? Xem cờ thì miễn bình luận. Đã nhập cuộc thì nước đi xấ u hay tố t đề u do mình cả thôi."

Cái bóng mặc áo sơ mi trắ ng vẫn đứng im như tượng, dường như đang ngắ m nhìn cảnh gập ghê `nh dưới chân núi, chỉ có vạt áo bay phâ phới trong gió. Dáng vẻ cậu ta quý tộc nhưng lại lặng lẽ, trâ `m tư để n nỗi không ai dám để n gâ `n mà chỉ đứng nhìn từ xa. Đôi mắ t đang khép lại, đột nhiên từ từ mở ra, tròng mắ t lấ p lánh như phảng phâ t ánh sáng lạnh lẽo, thờ ơ...

Mặt trời từ từ bò lên đỉnh núi, đế n đúng mười hai giờ trưa, nó đã biể n thành một quâ ng lửa đỏ rực, như muố n hun đúc cả mặt đấ t. Tố c độ leo núi của các nhóm bắ t đâ u ì ạch.

Tiêu Nham Phong thở phì phì, hai tay chố ng đâ u gố i, ngắng đâ u lên nhìn đỉnh núi phía xa trong tâ m mặ t nhưng không thể với tới, quệt lấ y quệt để mô hôi.

"Tuyế t Trì! Đế n đây đã được nửa đường rô i, tụi mình vẫn còn dai sức lă m. Hơ hơ hơ... Chúng ta chẳng thấ y mệt lă m nhỉ!"

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc bay tới tai Tiêu Nham Phong. Hắ n ngạc nhiên quay lại thì thấ y Lạc Tiểu Liên, Thẩm Tuyế t Trì và Trương Hinh Như giố ng như ba đám mây trắ ng nhởn nhơ, phe phẩy chiế c quạt trên tay, đi ngang qua chỗ mình đứng thở dố c.

Lạc Tiểu Liên đột nhiên quay đâ`u lại nhoẻn miệng cười toe toét: "Cố lên đi chứ, mới được nửa đường đã đuố i sức thế cơ à?"

Tiêu Nham Phong há hố c mô m, cả người như sắ p biế n thành tượng đá.

"Đô` yêu nữ! Sao lại thế´ nhỉ? Rõ ràng vừa rô`i tụi nó bị mình cho hít khói ở xa tít mù tắ´p cơ mà."

"Ê Tiêu Nham Phong, cậu quên rô ì à?" Lạc Tiểu Liên quay đâ ù nói thản nhiên như không, trong mấ t cô như có ngọn lửa nhảy múa, "Ba điê ù cấ m kị khi lên núi, một là phải đi bộ chứ không nên chạy, cứ sải một bước bă ng ba bước như cậu thì chỉ làm tăng áp lực cho xương bánh chè, nên cậu mới..."

Lạc Tiểu Liên liế c hai chân Tiêu Nham Phong đang mề m ra như bún, tiế p tục đủng đỉnh rót vào tai hặ n: "Hai là phải giữ tâm trạng ổn định, không được nôn nóng, vội vã."

Mặt Tiêu Nham Phong như phủ một lớp khí đen dày đặc, Lạc Tiểu Liên nghiêng đâ`u cười hi hi rô`i giơ ba ngón tay ra:

"Thứ ba, không nên nhìn lên phía trước để giảm cảm giác mệt mỏi."

Nói xong, cô vui vẻ như con chim sẻ, nháy mặ t với Thẩm Tuyế t Trì: "Tuyế t Trì! Vừa rô i tôi nói có chính xác không?"

"Chính xác!" Thẩm Tuyế t Trì mặt lạnh, nghiêm nghị gật đâ u.

"Ôi! Tiêu Nham Phong, chẳng nhẽ cả ba điê`u cấ m kị đơn giản như thế mà cậu đề`u phạm phải sao?" Lạc Tiểu Liên tỉnh bơ quay đầ`u nhìn Tiêu Nham Phong đang chìm trong địa ngục tăm tố i, cố ý kêu lên kinh ngạc.

Viu viu!

Cơn gió lạnh để n thấ u xương thổi vút qua, toàn bộ cơ thể Tiêu Nham Phong như bị rơi xuố ng vực thẳm không đáy đen ngòm.

Lạc Tiểu Liên tung tăng như một chú thỏ non, khoái chí bật nă p cái bình nước mang theo bên người: "Tuyế t Trì! Hinh Như! Mau uố ng chút nước đi, đã ng trước còn cả quãng đường xa mà..."

Bô p!

Đúng lúc này Tiêu Nham Phong lao tới như một cơn lố c, cánh tay đập mạnh vào bình nước, khiế n cái bình rơi lăn lông lố c trên mặt đấ t.

"Á! Cậu làm trò gì vậy?"

"Hô hô hô, cô cũng hậu đậu quá nhỉ?" Nhìn thấ y nước trong bình bắ n tung tóe trên mặt đấ t, Tiêu Nham Phong cười gian manh ra vẻ tiế c nuố i, "Nơi này cách trạm uố ng nước khá xa đấ y. Nhưng mà suố i Thanh Tuyê nở ngay gâ n đây thôi, cô chịu khó mò đế n đó biế t đâu lại gặp may chăng. *Bye* nha!" Tiêu Nham Phong nói xong, lao đi như tên bắ n.

"Cậu!"

"Đúng là quá đáng! Chơi hèn thế không biế t."

Trên sườn núi Bạch Lĩnh, Lạc Tiểu Liên ngô`i bên dòng suô´i Thanh Tuyê`n nước xanh trong vă´t, lâ´y nước vào chiế´c bình cao su.

Đây chính là một trong mười cảnh đẹp của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa - suố i Thanh Tuyê n.

Thực ra Thanh Tuyê `n không phải là suố i. Dòng sông Ngân Hà bên cạnh núi Đại Nhạc đi qua Bạch Lĩnh, đường núi khúc khuỷu nên tạo thành dòng nước chỉ chảy róc rách như suố i, hơn nữa nước suố i lại phản chiế u cỏ và rêu xanh rì ở đáy nước cho nên nhìn từ xa giố ng như một dải lụa màu xanh đang bay bay trên núi Bạch Lĩnh, nên người ta mới gọi nó là Thanh Tuyê `n.

Nhưng cảnh sắ c tươi đẹp và dòng chảy xanh trong của suố i Thanh Tuyê `n không thể làm nguội lạnh cơn tức giận ngút trời của Lạc Tiểu Liên. Cô tức sôi máu, hai tay chố 'ng că `m trâ `m tư mãi để 'n khi nước đâ `y bình mới định thâ `n lại, cô tìm cái nút bình bên cạnh nhưng nó đã không cánh mà bay.

Lạc Tiểu Liên ngắn ngơ quay đâ`u lại, bấ y giờ mới phát hiện ra nút bình như mọc chân chạy tới bên một cái hố cách đó cả mười mét.

"Phù... Đúng là xui tận mạng, ngay cả nút bình cũng trêu chọc mình. Chán thế không biế t..."

Lạc Tiểu Liên thở dài buô `n bã, đứng dậy đi đế ´n gâ `n miệng hố ´. Lúc cô cúi người xuô ´ng chuẩn bị nhặt cái nút bình thì...

```
Xoạt! Xoạt! Xoạt!

"Chế t nè!"

"Oái!"
```

Ai ngờ như có một luô `ng gió tấ n công từ phía sau lưng, Lạc Tiểu Liên vẫn chưa kịp định thâ `n với những gì xảy ra thì cả người đã lao dúi dụi xuô ´ng hô ´.

Râ`m!

"U hu hu hu hu... Đau quá! Ai vậy?" Cả người Lạc Tiểu Liên ngã xuố ng nê `n đấ ´t cứng như đá, suýt nữa gãy cả xương.

Cô tức anh ách ngước đâ`u lên nhìn thì thấ y một cái đâ`u tổ quạ lâ p ló trên miệng hố.

"Ê, tên đâ`u tổ quạ kia! Sao cậu lại đẩy tôi xuố ng hố ?"

"Ù đấ y, tôi đẩy đó! Thì sao nào?" Tên Tiêu Nham Phong đâ u tổ quạ mặt mày gian manh như mèo ăn vụng cá, dương dương tự đấ c vênh ngược mặt lên trời, "Đô vịt bâ u si đâ n, lâ n này thì cô thua chấ c rô i, đợi đó mà mặc váy lá múa điệu thổ dân ở quảng trường Phi Nguyệt đi! Ha ha ha ha ha!"

"Tiêu Nham Phong! Cậu chơi bẩn nó vừa thôi! Mau kéo tôi lên!"

"Ai thèm kéo cô lên! Là lá la! La lá là! Chờ mố c mép ra đi nhá!"

Lạc Tiểu Liên ngô`i chô`m hỗm như ế´ch dưới đáy giế´ng, ngửa cổ hét lên uấ´t ức với trời xanh. Nhưng cô càng kêu to thì Tiêu Nham Phong lại càng khoái chí.

"Đô` đâ`u tổ quạ hèn hạ!"

Lạc Tiểu Liên gào lên như bom nổ trong hố . Tiêu Nham Phong quay đâ u lại mim cười ma mãnh, rô i lầm bẩm.

"Hừ! Đô` con gái ngu ngô´ c! Muô´ n đâ´ u với cơn lô´ c Tiêu Nham Phong này hả, đợi mâ´y chục năm nữa nhé. Cho ngươi biê´ t thê´ nào là lễ độ. Cứ ngoạn ngoãn hoá đá ở đó đi. Khà khà khà!"

Tiêu Nham Phong cười ngặt nghẽo, hiên ngang ưỡn ngực như con gà trố ng cấ t tiế ng gáy, bước vội vàng về phía trước. Khi để n chỗ cửa vào suố i Thanh Tuyê n, hấ n đột nhiên hứ một tiế ng lạnh như

băng, rô i lôi từ trong túi ra một tờ giấ y trắ ng và cái móc đính, sau đó dán tờ giấ y vào gố c cây long não bên cạnh đường đi.

Tờ giấ y tră ng bay bay trong gió thu se se lạnh, trên đó có hàng chữ to như gà mái ghẹ:

Nước suố i Thanh Tuyê n đang câ n xử lí, mời các bạn để n trạm nước tiế p theo lấ y nước.

Róc rách! Róc rách! Róc rách!

Ánh sáng mặt trời chiế u xuố ng dòng nước Thanh Tuyê `n trong vă ´t nhìn thấ ´y tận đáy, dường như có vô số ´con cá nhỏ màu bạc đang bơi lội tung tăng, sóng nước sáng lấ ´p lánh. Bãi cỏ bên cạnh suố ´i Thanh Tuyê `n toàn cây cao to, làm thành một bức tường dày, giố ´ng như đào nguyên giữa trâ `n thế ´. Mùi thơm ngào ngạt của hoa cỏ lan tỏa khắ ´p không gian, thêm vào đó là tiế ´ng nước chảy róc rách và tiế ´ng chim hót ríu rít, khiế ´n toàn bộ không gian như cảnh tiên đẹp mê hô `n.

Nhưng có điê `u...

"Có ai đó không? Thẩm Tuyế t Trì! Tiểu Như! Tôi bị rót xuố ng hố rô i! Có ai nghe thấ y không?"

"Không biế t tên dở hơi nào đào cái hố chế t tiệt này nhỉ? Sao thiên lôi không đánh chế t tên chế t bâ m ấ y cho rô i. Cứ đợi đó, ngươi sẽ không được yên thân đâu!"

Rào rào rào!

Thảm cỏ bên cái hố sâu hoặm hoặ m vang lên tiế ng rủa xả như sấ m dậy.

Lạc Tiểu Liên như con ế ch dưới đáy giế ng, tức giận ngô i phệt xuố ng đấ t, một tay khẽ day day mặ t cá chân bị sưng phố ng như cái bánh bao. Lúc ngước đã u lên thì chỉ thấ y vòm trời cao lô ng lộng, cô đành ngao ngán thở dài.

Chế t thật, cứ đà này thì mình sẽ thua trong phâ n thi leo núi mấ t. Tuyế t Trì và Hinh Như chặ c đang chạy đôn đáo khặ p nơi tìm mình. Sợ làm mấ t điện thoại di động nên mình để nó ở trong phòng rô i còn đâu... Biế t thế này mình đã mang theo điện thoại... Nế u thế anh Hàn Thu Dạ sẽ biế t tin đế n cứu mình...

Nghĩ tới đây, tim Lạc Tiểu Liên như trố ng đánh liên hô ì, khẽ run lên bà `n bật.

Nhưng rấ t nhanh sau đó, cô uể oải lắ c mạnh đâ u.

U hu hu... Lạc Tiểu Liên, lúc này mày còn nghĩ vẫn vơ cái gì vậy? Bây giờ điê `u duy nhâ ´t mày câ `n nghĩ tới là... làm thê ´ nào thă ´ng trong cuộc thi này mới đúng. Khó khăn lă ´m mới dụ được Tuyê ´t Trì tham gia. Lạc Tiểu Liên, mày phải tỉnh táo lại đi, gắ ´ng gượng lên nào!

Bô p!

Lạc Tiểu Liên nă m chặt tay, đấ m thật lực vào cái đấ u như màn hình ti vi đang bị nhiễu, rô i đưa mắ t chặ m chặ m nhìn lên phía miệng hố.

"Việc đã để n nước này, dù có chế t cũng phải nghĩ cách thoát ra mới được."

Xet! Xet! Xet!

Chỉ vài phút sau, Lạc Tiểu Liên như lính đặc công đeo bình nước chéo vai, cố gắ ng cắ n răng chịu đau, đứng lên dựa lưng vào cái

thành hố´.

"Í? Đây là..."

Có lẽ lúc nãy mình bực quá nên đâ`u óc rô´i bèng beng, không để ý thâ´y trong hô´ có một cái thùng gỗ nhỏ cũ nát. Trên đó dán một tờ giâ´y tră´ng đê` dòng chữ đã phai màu, nhưng vẫn nhìn thâ´y bút tích màu xanh râ´t đẹp và phóng khoáng:

Bảng giá đô` cung cấ p khi gặp nạn

(Dành riêng cho người không may rơi xuố ng hố)

Bánh khô: 10 đô `ng/bịch

Băng dán về t thương: 5 đô `ng/miế 'ng

Kèn kêu cứu: 20 đô `ng/lâ `n

Phía cuố i còn in một cái dấ u trông như chiế c điện thoại di động.

"Ha ha ha... Ha ha ha... Ôi cười chế t mấ t! Ai mà có ý tưởng quái dị như vậy nhỉ? Treo cái bảng này ở đây để kiế m mánh mới sợ chứ!" Sau khi đọc xong mảnh giấ y, khóe miệng của Lạc Tiểu Liên giấ n giật hai cái rô i cô cười phá lên, sau đó lẩm bẩm, "Sao mà kèn kêu cứu đấ t thế không biế t, những 20 đô ng? Chặt chém người bị nạn khiế p thật!"

Phù... Thế là tiêu đời rô ì, ai bảo mình bị kẹt ở đây cơ chứ? Lạc Tiểu Liên că n răng chịu đựng.

Hôm nay mình lại không mang tiê n theo. Bây giờ bụng đói meo nên chẳng còn sức để gào thét kêu cứu nữa, có điể u Lạc Tiểu Liên này quyế t không làm việc trái với lương tâm, tham đô của người khác.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên vội thu tâ m mặ t mình khỏi cái thùng gỗ nhỏ, ngước đâ u lên nhìn miệng hố cao vút. Cô mò mẫm nặ m được hai khô i đá nổi lên, hít một hơi sâu, đặt cái chân phải không bị đau vào chỗ lô i ra, đẩy mạnh toàn thân lên.

Huych!

Cơn đau buố t từ chân trái truyề n tới tận óc, cô không thể giữ được thăng bă ng nữa, cả người như tờ giấ y dán bị mấ t độ dính, ngã oạch xuố ng đấ t.

"Ui da... Đau quá!" Lạc Tiểu Liên đau đớn nhíu mày, că n răng chịu đựng. Gay thật! Lúc này lại ngã xuố ng, cái chân đau càng nặng thêm.

"Ô! Bé Củ Lạc đấ y à?"

Nghe thấ y trên đâ u có người kêu tên mình, Lạc Tiểu Liên đang tuyệt vọng bỗng như ngọn lửa đã nguội lạnh được bơm thêm dâ u, bùng cháy trở lại.

Cô vui mừng ngắng vội đâ`u lên. Dưới ánh sáng nhức mặ t, một dáng người mờ ảo xuấ t hiện trước mặ t cô.

Lạc Tiểu Liên đưa tay lên che trán rô i nheo mấ t lại. Khi nhìn rõ khuôn mặt của người đó, cô bỗng đờ người ra, niê m hi vọng vừa mới nhen nhóm trong lòng bỗng hóa thành cơn gió, bay đi mấ t tăm mấ t tích.

"Thời Tuân? Sao lại là cậu?"

"Sao lại là tôi?... Bé Củ Lạc này, bộ bé đang chờ ai ở đây hả?" Thời Tuân dường như nhìn thấ y ánh mặ t thấ t vọng của Lạc Tiểu Liên. Cậu chố ng că m, vẻ mặt không vui, "Bé Củ Lạc, chưa ai dám nhìn tôi với bộ mặt như đưa đám thế đâu. Bé làm tôi buô n quá!"

"Hở? A ha ha ha...! Đâu... đâu có! Cậu hiểu nhâ m rô i! Tại tôi bị đau chân thôi mà!" Lạc Tiểu Liên sững người ra, mim cười gượng gạo.

Bây giờ không thể đấ c tội với thă ng cha này được, nhỡ đâu hã n cụt hứng bỏ đi mấ t thì mình hóa thạch ở dưới cái hố này mấ t.

"Đúng rô`i, Thời Tuân, cậu kéo tôi lên được không? Chân trái của tôi bị bong gân rô`i, tôi lo cuộc thi leo núi..."

Thời Tuân nhìn Lạc Tiểu Liên đang vã mô hôi như tấ m, rô i nhìn xuố ng cái mắ t cá chân sưng vù của Tiểu Liên, im lặng một lát.

"Thi đấ u? Lạc Tiểu Liên, cô khỏi phải lo hão đi. Kể cả bây giờ cô có leo lên được thì cũng thua chặ c rô i! Nhưng..." Thời Tuân ngừng lại đôi chút, khóe miệng khẽ nhế ch lên, nở nụ cười rạng rỡ như ánh sáng ban mai, "Mà bé Củ Lạc này, sao tự nhiên bé lại bị rớt xuố ng hố vậy? Định chạy theo mố t tặ m nặ ng hả?"

"Tôi... tôi bị tên Tiêu Nham Phong đâ`u tổ quạ của trường cậu hãm hại, đẩy xuố ng hố này." Nhấ c đế n cái tên Tiêu Nham Phong, cơn tức giận trong lòng Lạc Tiểu Liên lại réo lên như nước sối 100 độ. Hai tay cô nă m chặt, cả người run lên bâ`n bật, "Chỉ vì muố n chiế n thă ng mà hă n dùng thủ đoạn bỉ ổi thế này. Nhưng tên đâ`u tổ quạ đó xem thường tôi quá, tôi sẽ không bỏ qua cho hă n đâu."

"Ở hớ... Hóa ra là cậu ta làm à?..." Thấ y Lạc Tiểu Liên không tiế c lời rủa xả Tiêu Nham Phong một thôi một hô i, ánh mặ t Thời

Tuân như đang nghĩ ngợi điệ ugì, sau đó nhoẻn cười như con mèo mướp lăm le rình chuột.

"Tiểu Liên... Có điể `u này tôi không hiểu." Một lát sau Thời Tuân lại cúi đâ `u xuô ´ng hô ´, nhìn chặ `m chặ `m Lạc Tiểu Liên, "Tại sao cô cứ như con gà mái ăn nhâ `m ót, kêu gào cả ngày mà không thấ y mệt thế ´ nhỉ? Cô muô ´n trở thành người tài năng, có địa vị đế ´n vậy cơ à?"

Gà mái ăn nhâ`m ót? Sao lại có kiểu so sánh bố c mùi thế nhỉ?... Không được, không được... không được chọc giận hắ n bây giờ, đợi lát nữa hắ n cứu mình lên rô i tính sổ cả thể. Phải nhẫn nhịn! Nhẫn nhịn! Lạc Tiểu Liên! Mày phải nhẫn nhịn.

"Đương nhiên là quan trọng rô i!" Lạc Tiểu Liên cố giữ nụ cười trên môi, ngước đâ u lên nhìn thẳng Thời Tuân, "Bởi vì chỉ khi nào trở thành người mạnh mẽ thì tôi mới có thể bảo vệ được những người xung quanh mình..."

"Bảo vệ?..."

Thời Tuân bỗng lặng người đi, că mhơi ngước lên, ánh mấ t nhìn xa xăm... Cậu dường như hô i tưởng lại cảnh Hàn Thu Dạ và Lạc Tiểu Liên ôm lấ y nhau ở cổng công viên. Một cảm giác trâ m mặc đế n nghẹt thở như vây chặt lấ y Thời Tuân.

Lạc Tiểu Liên ngơ ngác không hiểu Thời Tuân đang nghĩ gì. Lát sau trên khuôn mặt cô sáng bừng nụ cười rực rỡ như hoa hướng dương: "Này, cậu đang nghĩ gì thế ?"

"Không... Không có gì!..." Thời Tuân cúi đâ`u, nhìn thâ´y nụ cười trong sáng của Lạc Tiểu Liên, cậu bỗng lặng người đi một hô`i lâu, đôi mắ´t xa xăm như sao băng lướt qua bâ`u trời.

"Oái! Chế t thật! Từ nãy mải nói chuyện quên béng mấ t đang thi đấ u." Đột nhiên, Lạc Tiểu Liên kịp hoàn hô n, số t ruột nhìn Thời Tuân. Cô giố ng con cún đánh đuôi tíu tít như quăng dây, "Thời Tuân, năn nỉ cậu đấ y! Mau kéo tôi lên đi mà! Cuộc thi tiế p theo sắ p bắ t đâ u rô i!"

"..." Thời Tuân im lặng nhìn chiế c đô ng hô trên tay, đột nhiên giật mình nhớ ra điể u gì đó, "Thôi chế t! Muộn thế này cơ à? Không ngờ đã nửa tiế ng trôi qua rô i... Bé Củ Lạc này, tôi còn có chút việc nên đi trước đây! Bye bye!"

"Hả? Đi... đi trước?" Lạc Tiểu Liên như nghe được chuyện lạ, trợn tròn mặ t. Cô hoảng hố t ngắng đâ u lên thì thấ y cái đâ u Thời Tuân đã rụt khỏi miệng hố .

"Này! Này! Thời Tuân! Đợi đã! Cậu kéo tôi lên rô`i hẵng đi! Thời Tuân! Thời Tuân!... Tên... tên tệ hại kia!"

Thời Tuân đang chuẩn bị rảo chân bước đi thì nghe thấ y tiế ng hét như bát mẻ.

Cậu đấ c ý lè lưỡi, tiế p tục rảo bước vê phía trước.

Đinh đang! Đinh đang!

Đột nhiên chuông điện thoại trong túi Thời Tuân vọng ra. Cậu liê`n nhâ´n phím nghe.

"Sao vậy? Ùm, là tôi... bây giờ tôi đang ở lưng chừng núi, sẽ tới ngay... Mười phút? Được, không vấ n đề gì. Tôi sẽ để n ngay... À... đợi đã!"

Nói để n đây, Thời Tuân đột nhiên lặng người đi, cúi người xuố ng nhìn bên dưới, dường như đang suy tính chuyện gì đó. Một lúc sau, cậu tiế p tục nói với người ở đâ u dây bên kia.

"Xin lỗi, mười phút tôi không thể tới được, ba mươi phút nữa gặp nhau nhé!"

Cach!

Mặc cho đâ`u bên kia vang lên tiế ng phản đố i, Thời Tuân dứt khoát ngấ t điện thoại, rô i quay đâ u nhìn chặ m chặ m cái hố như đang suy tính gì đó, sau đó tặng tố c, bước nhanh vê phía trước.

"Thời Tuân! Đô` ác độc không có lương tâm, đô` lòng lang dạ sói, lòng dạ hẹp hòi. Đô` ngụy quân tử! Đô` thô´i tha! Đô` giả nhân giả nghĩa! Đô` đâ`n độn, biế´n thái!"

Trong cái hố con, Lạc Tiểu Liên tức giận hét lên như bắ n súng liên thanh. Vài phút sau, thấ y trên miệng hố không có động tĩnh gì, nước mắ t cô như nước sôi bố c hơi khỏi khóe mắ t, thay vào đó là sự tức giận muố n nổ tung cả mắ t.

Tên Thời Tuân rõ đề tiện! Không giúp mình thì thôi, sao lại tố n nhiề `u lời với mình thế `chứ?... Khó khăn lǎ m mới thuyế t phục được Tuyế t Trì tham gia, hơn nữa cuộc thi này có liên quan tới việc dự thi công tháp, nế 'u không có kế 't quả tố 't thì... Không được! Mình không thể từ bỏ ước mơ. Lạc Tiểu Liên này sẽ trở thành học sinh ưu tú nhấ 't Liên minh Tinh Hoa, sao mình lại có thể vì chút khó khăn cỏn con này mà lùi bước chứ? Kể cả không có ai cứu, mình vẫn có thể dựa vào sức mình cơ mà...

Lạc Tiểu Liên nghĩ đoạn, cắ n chặt răng đứng lên, cô co cái chân trái bị thương, dựa vào sức của chân phải bật nhảy lên, giố ng như con thạch sùng đang áp mặt vào tường, trèo lên thành hố.

Bich! Bich!

"Oái... Đau... Đau quá! Sắ p... sắ p không chịu nổi nữa rô `i..."

Lạc Tiểu Liên cố trèo lên để n là n thứ mười mấ y, nhưng tiế c là cả người như miế ng nam châm cùng chiế u với thành hố. Mỗi là n nhích lên được chút ít, người lại mấ t thăng bă ng ngã vê phía sau, rô i lăn lê bò toài ra nê n đấ t của hố.

Cuố i cùng, Tiểu Liên că n chặt răng, nhìn cái hố cao chót vớt với ánh mã t vô vọng. Nhưng rấ t nhanh sau đó, cô lại định thâ n, cố lê t người toàn về t bâ m tím để trèo lên hố. Hai tay bám chặt thành hố như quyế t chiế n với số phận đế n lâ n thứ N.

"Hừ hừ... dù thế nào... lâ n này... lâ n này nhấ t định mình phải bò lên được!"

Dù cả người bê bế t mô hôi, cánh tay bám vào thành hố cũng run lên bâ n bật nhưng cô không hê bỏ cuộc, kể cả chỉ còn một giây nữa, cô cũng gắ ng hế t sức...

"U hu... hu... mình phải cố gặ ng!... Mình phải nỗ lực!... Mình câ n..."

" Ủa? Bé Củ Lạc sao vẫn ở đây?"

"Hå?... Oái!"

Bịch!

Lạc Tiểu Liên khó khăn lắ m mới trèo được tới nửa đường, bặm môi bặm lợi gắ ng tự cổ vũ mình, nhưng tự dưng lại nghe thấ y tiế ng nói vang trên miệng hố . Tên Thời Tuân vừa mới rời khỏi chợt quay lại. Cậu ta nă m rạp trên miệng hố , tròn xoe mấ t tò mò nhìn Lạc Tiểu Liên đang bám vào thành hố như con thạch sùng, rô i nở nụ cười tươi như nă ng ban mai.

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, hai tay đột nhiên buông ra, thế là lâ n thứ N+1 đáp đấ t...

"Bé Củ Lạc, trông tư thế trèo của bé xấ u quá đi, mấ t hế t cả hình tượng! Nãy giờ bé chơi trò thạch sùng bám tường đó hả? Hơ hơ hơ!"

"Hừ, im miệng ngay!" Thấ y Thời Tuân cười nhe nhỏn bỡn cợt, ngọn lửa căm hờn trong lòng Tiểu Liên bố c lên cao hơn cả nhà chọc trời. Cô ngước mã t nhìn Thời Tuân, tức tố i hét lên, "Lâ n này tôi không mã c lừa cậu nữa đâu! Kể cả cậu không giúp thì tôi vẫn có thể trèo lên miệng hố . Đừng tưởng sẽ làm khó được tôi!"

"Ơ! Ý cô là tôi đừng có nhúng tay vào hả?" Thời Tuân nă mbò trên bãi cỏ cạnh miệng hố, một tay chố ng că m, nở nụ cười độc chiêu như thể "muố n tôi giúp hãy quỳ xuố ng câ u xin đi", "Thiế u gia đây đã có lòng tố t, bỏ cả việc quan trọng để quay lại cứu cô, thế mà cô...!"

"Không thèm! Không thèm!" Lạc Tiểu Liên tức giận hét lên, lắ c mạnh cái đâ `u, rô `i nhìn chă `m chặp tên Thời Tuân xâ ´u bụng đang toan tính điê `u gì đó, "Kể cả tôi có hóa đá ở đây thì cũng chẳng thèm nhận sự giúp đỡ của cậu đâu. Cậu mau biế ´n đi cho khuâ ´t mă ´t tôi!"

"Bé Củ Lạc này, con gái mà chuyện gì cũng muố n tự mình gánh vác là sẽ mau già lấ m đó."

"Tôi nói rô`i! Không câ`n cậu giúp! Tô´t nhâ´t cậu nên biê´n đi càng xa càng tô´t!"

"Haiz... Đã vậy thì tôi chỉ còn cách đi thôi!" Thấ y Lạc Tiểu Liên gắ t gỏng, Thời Tuân thở dài mệt mỏi, trước khi quay đâ u đi còn làm ra vẻ nuô i tiế c nhìn trời, lẩm bẩm một mình, "Nghe nói nửa tiế ng nữa phâ n thi tiế p theo sẽ bắ t đâ u, hai cô bạn trong đội và cả anh Hàn Thu Dạ yêu quý của cô đang lo số t vó chạy đi tìm cô khắ p nơi đấ y. Thực ra tôi cũng muố n thử làm người tố t một là n xem sao nhưng mà..."

Anh Hàn... Hàn Thu Dạ cũng đang đi tìm mình ư?...

"Đợi! Đợi đã! Thời Tuân!" Thấ y Thời Tuân sắ p sửa quay gót bỏ đi, Lạc Tiểu Liên chế t điể ng người, không kịp nghĩ ngợi nhiề u, vội vàng gọi giật cậu ta lại.

"Sao thế ?" Nghe thấ y Lạc Tiểu Liên kêu tên mình, Thời Tuân làm bộ ngây thơ, "Cô đã không muố n tôi cứu cô lên, lại còn không cho tôi đi à?"

"Không... không phải thế ..." Mặt Lạc Tiểu Liên đỏ bừng, cảm xúc trong lòng trào dâng những đợt sóng, cô vừa do dự vừa ngượng ngùng nhìn Thời Tuân, sau đó lắ p ba lắ p bắ p như gà mặ c tóc, "Thực ra vừa nãy ... Tôi... tôi... đùa với cậu đấ y... Tôi... tôi mong cậu giúp tôi lên..."

"Ô`!..." Thấ y Lạc Tiểu Liên dịu giọng, Thời Tuân nghiêng mặt sang một bên nhìn cô, rô`i cười gian xảo. Nhưng cậu ta thu lại nụ cười của mình rấ t nhanh, tiế p tục nói tỉnh bơ như vừa nãy.

"Giúp cô lên cũng được thôi, nhưng tôi có một điê `u kiện."

"Điề u kiện?... Điề u kiện gì co?" Lạc Tiểu Liên rô i như tơ vò.

"Điề`u kiện của tôi là..." Thời Tuân hai tay chố ng xuố ng bãi cỏ, lắm nhẩm, "Nế u tôi cứu cô lên, cô phải làm A Lộc cho tôi một tuầ n!"

"A Lộc?... A Lộc là cái gì?" Mặ t Lạc Tiểu Liên sáng lấ p lánh.

"A Lộc là cái gì á?..." Thời Tuân nói đoạn, vội vàng quay đâ u lại nở nụ cười như ác ma khiế n Lạc Tiểu Liên ớn lạnh, "A Lộc là nô tì chăm sóc tôi hã ng ngày hã ng giờ. Nói một cách ngắ ngọn là Ôsin đó. Nế u cô đô ng ý thì in dấ u vân tay lên tờ hợp đô ng này."

Thời Tuân nói xong, tay trái chố ng că m, còn tay phải lôi một tờ giấ y ra khỏi túi, ném xuố ng hố.

Lạc Tiểu Liên đưa đâ u lên nhìn tờ giấ y bay phá p phới, thấ y các tế bào trong cơ thể mình sắ p sửa nổ tung đế n nơi.

Hừ! Mình thừa biế t thă ng cha này làm gì có chuyện cứu mình không công. Đúng là giậu đổ bìm leo, lợi dụng lúc mình nguy khố n để kiế m Ôsin giá rẻ. Hừ! Đừng hòng!... Nhưng... nhưng nế u mình không đô ng ý thì... chỉ còn hai mươi phút nữa là tới phâ n thi tiế p theo, liệu có kịp không? Tuyế t Trì và Tiểu Như mãi không tìm được mình, chắ c là số t ruột lắ m rô ì, còn cả anh Hàn Thu Dạ nữa...

"Xin em đấ y! Lâ `n sau đừng có biế ´n mấ ´t đột ngột như vậy..."

Câu nói của Hàn Thu Dạ ở cổng khu vui chơi lúc ôm chặt Lạc Tiểu Liên vào lòng như hiển hiện trong đâ`u cô.

Tiểu Liên chọt dâ y lên cảm giác chua xót. Cô ngắng cao đâ u, trọn mặ t nhìn tên cáo đội lô t thỏ non:

"Được! Tôi hứa với cậu! Bây giờ sẽ in vân tay lên hợp đô `ng."
"..."

Thời Tuân đang uể oải một tay chố ng đâ u nă m bò trên bãi cỏ, khi vừa nghe thấ y lời tuyên bố dõng dạc của Lạc Tiểu Liên, rô i thấ y cô luô ng cuố ng ấ n ngón tay lên tờ giấ y, ánh mắ t cậu bỗng le lói chút hụt hỗng.

"Ha ha ha..." Sau khi in xong vân tay lên hợp đô `ng, Lạc Tiểu Liên mô `hôi nhễ nhại giơ tờ hợp đô `ng lên. Cô chỉ muố n vo tròn nó như vò nát khuôn mặt cợt nhả của Thời Tuân. Tiểu Liên gắ ng gượng mim cười, giơ đôi tay lấ m lem bùn đấ t phẩy tờ giấ y cho phẳng phiu,

rô i ngước đâ u lên, "Này, tôi đã in vân tay rô i đây! Cậu mau cứu tôi lên đi!"

"Ô`, không vấ´n đề` gì!" Ánh mặ´t hụt hỗng của Thời Tuân dường như chỉ là ảo ảnh. Nghe thấ´y Lạc Tiểu Liên nói vậy, Thời Tuân vội vùng dậy, nhận lấ´y tờ hợp đô`ng trong tay Lạc Tiểu Liên, gập lại cho vào túi. Khuôn mặt cậu ta vô cùng rạng rỡ, giơ ngón tay ra làm thành hình chữ V, sau đó ném một cuộn dây xuô´ng hô´.

"Bé Củ Lạc, nă m chặt sợi dây này, tôi sẽ kéo bé lên!"

"..." Nhìn chiế c dây thừng vấ t trên miệng hố , Lạc Tiểu Liên hơi sững người.

Dây thừng... dây thừng này ở đâu ra vậy? Lẽ nào lúc nãy hắ n đột nhiên biế n mấ t là để đi tìm dây thừng cứu mình?... Hơ, Lạc Tiểu Liên, sao mày ngô c thế? Thắ ng cha hô li tinh đó làm gì có chuyện tố t đột xuấ t như vậy? Kể cả có thế đi chăng nữa, hắ n cũng kiế m được Ôsin giá bèo là mình đây... Nói tóm lại hắ n vẫn là tên cà chớn!

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên buô `n bã giơ tay ra, nă ´m lấ ´y cái dây thừng rô `i buộc một vòng vào người, sau đó kéo kéo dây, ngước đâ `u gọi Thời Tuân:

"Tôi xong rô`i đây! Mau kéo tôi lên đi!"

"Ùm, được rô`i! Tôi kéo dây đây!"

Kít! Kít!

Nghĩ tới việc să p được gặp Thẩm Tuyế t Trì, Trương Hinh Như và tiế p tục tham gia thi đấ u, đặc biệt là... Hàn Thu Dạ sẽ không phải lo lă ng cho mình nữa, lòng Lạc Tiểu Liên đang buô n bực bỗng

nhiên nhẹ nhõm hẳn đi. Dây thừng càng nhích dâ`n tới miệng hố, Lạc Tiểu Liên càng thấ y khoan khoái lạ thường.

"Có điề `u..." Khi cô ngước đã `u lên, nhìn thấ y Thời Tuân đang lấ y hế t sức bình sinh kéo dây thừng lên khỏi miệng hố, ánh mặ t Lạc Tiểu Liên bỗng lóe lên tia sáng ranh mãnh.

Làm A Lộc một tuầ nhả?... Ở hơ hơ hơ, Thời Tuần, ngươi tưởng Lạc Tiểu Liên này sẽ ngoạn ngoãn để ngươi dặ t mũi hả? Đợi khi lên khỏi hố an toàn, ta sẽ cho ngươi nế m mùi đau khổ. Cứ đợi đó mà xem!

Kít! Kít!

Lúc này, đỉnh đâ u của Lạc Tiểu Liên đã thò lên khỏi miệng hố.

Cô bă t đâ u giơ tay lên, dùng hế t sức bám vào ven miệng hố, thêm vào đó nhờ sức kéo của Thời Tuân, thế là cô trèo được lên khỏi hố, trở về mặt đấ t thành công.

"Ôi trời! Công nhận bé Củ Lạc nặng như heo, thật tình... con gái gì mà...!" Mọi việc xong xuôi, Thời Tuân vứt chiế c dây thừng trong tay đi, quay quay hai cánh tay rô ìi â m ức nói, "Sao bé không giảm béo đi? Tôi thấ y, từ giờ gọi bé là Củ Lạc tròn quay mới chuẩn."

Ret! Ret!

Lạc Tiểu Liên tháo cái dây thừng trên người, quay đâ u hà nhọc nhìn tên Thời Tuân mặt mày đang tươi rói như nă ng xuân.

Đúng thể ! Chính lúc này đây!

Lạc Tiểu Liên nhẩm tính trong bụng sẽ bấ t ngờ lao về phía Thời Tuân, một tay thọc mạnh vào túi của cậu ta để cướp lại tờ hợp đô ng.

Nhưng... khi cô vừa chạy được mấ y bước, chân trái bỗng vấ p phải một hòn đá. Cảm giác đau buố t lan khắ p người, Lạc Tiểu Liên mấ t thăng bă ng, chân tay lóng ngóng lao vê phía trước.

"Oái! Á á á!" "Bé Củ Lạc làm gì thế ?" Cố p!

Vù vù!Vù vù!

Một làn khói bụi mỏng tanh bay trong không gian, cảnh sắ c bên suố i Thanh Tuyê n lại yên ắ ng.

Trên thảm cỏ úa vàng, một cô gái tóc bím đứng im như tượng, mặt mũi đanh lại như ngày tận thế, một lúc sau ngã huych xuố ng đấ t. Cách mũi cô khoảng một milimét là một cái mũi cao thẳng tắ p, đôi mắ t sáng lấ p lánh, như đang lẳng lặng quan sát từng đường nét trên khuôn mặt trắ ng bệch của Tiểu Liên...

Thế này... thế này là sao? Mình... mình... mình chỉ định giành lại tờ giấ y đó trong túi của Thời Tuân thôi mà, nhưng... nhưng... nhưng... bây giờ mình... mình đang làm gì thế này?

"Bé Củ Lạc! Không ngờ bé lại mạnh bạo thể ... Hóa ra bé định dùng cách này để bày tỏ tình cảm với tôi à?"

"Cái... cái gì? Bày tỏ... bày tỏ tình cảm!?" Câu nói của Thời Tuân như sét đánh ngang tai, Lạc Tiểu Liên bỗng thấ y tấ t cả máu trong người như sắ p đông lại, cô sởn hế t cả da gà, "Cậu cậu cậu... nói láo! Tôi tôi tôi... chỉ định..."

"Hơ hơ hơ hơ! Muố n cướp cái này hả?" Thời Tuân đấ c ý rút tờ giấ y trong túi ra, rô i huơ lên huơ xuố ng như thể nhử mô i câu cá

trước mặt Tiểu Liên, sau đó cậu ta nở một nụ cười sáng chói, "Hơ hơ hơ hơ... Bé Củ Lạc muố n cướp cái này của tôi hả? Đâu có dễ như thế? Bao giờ lễ Trùng Dương kế t thúc, bé nhớ ngoạn ngoãn tới chỗ tôi làm nô tì đấ y!"

Không ngờ gian kế của mình bị lộ tẩy, mặt Lạc Tiểu Liên căng mọng lên như trái cà chua chín, giơ tay định đấ m một phát vào đã u Thời Tuân.

"Grừ ... Thời Tuân! Đô `tô `i, chỉ giỏi đục nước béo cò!"

Thời Tuân nhanh tay đỡ lấ y nă m đấ m của Lạc Tiểu Liên, rô i cười khoái trá: "Ha ha ha! Bé Củ Lạc mặ c cỡ quá nên nổi điên hả? Có điê `u... sao bé lại mê mắn tôi đế n vậy chứ? Không nỡ rời xa vòng tay của tôi hả?"

"Cậu... cậu đừng có mà nói láo! Cái gì mà không nỡ?"

Nghe thấ y lời nói cợt nhả của Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên *shock* quá, ngã lăn xuố ng đám cỏ. Nhưng bố p một cái, trán cô va phải tảng đá bên cạnh, đau để n nỗi suýt nữa ngấ t xỉu.

"Hơ hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc vừa rời xa vòng tay tôi đã đau lòng đế n thế cơ à?" Thấ y Lạc Tiểu Liên đau đế n tái mặt khóc rưng rức, Thời Tuân ngô i bật dậy, hai tay chố ng xuố ng bãi cỏ, quay đâ u nhìn Lạc Tiểu Liên đang lăn lóc bên cạnh, hí hưng trêu chọc.

"Tôi mà thèm đau lòng á?" Nước mặ t Lạc Tiểu Liên tuôn xố i xả như mưa, ôm lấ y cục u trên đâ u, hậm hực nhìn Thời Tuân, "Tôi mừng còn chẳng kịp nữa là... Ái, híc híc híc!"

"Vậy sao? Đấ y bé xem, tôi đã nói mà. Nă m trong vòng tay ấ m áp của tôi hẳn là bé vui lă m, bé Củ Lạc dễ thương ghệ!"

"Hừ... Thời Tuân! Đô` khô n!"

"Ha ha ha! Bé Củ Lạc cáu rô i kìa!"

Tiế ng la ó tức tố i cùng với tiế ng cười giòn giã như nă ng đâ u hạ, vang lên bên suố i Thanh Tuyê n, thế giới nhỏ bé cách biệt hẳn với bên ngoài.

Ánh mặt trời chiế u qua khe hở giữa những tán lá cây rậm rạp, rô i lại lẳng lặng lọt vào thể giới nhỏ bé đó. Dòng nước mát trong lành vẫn chảy róc rách, những chú chim bắ ng nhắ ng tiế p tục ca vang líu lo. Đúng lúc này, không ai phát hiện ra trong rừng cây rậm rạp cách đó không xa có một bóng trắ ng đang đứng lặng lẽ dưới gố c cây to, tay câ m điện thoại, nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mắ t.

Cach!

Một lát sau, người đó gập điện thoại lại, bỏ tọt vào túi. Khi người â y quay đâ u định bỏ đi thì một bàn tay bỗng đặt lên vai. Bóng tră ng sững người, quay đâ u lại nhìn.

"Tôi không rõ tại sao cậu lại ở đây, nhưng nế u cậu dám động tới người đó, tôi sẽ không tha cho cậu đâu." Chủ nhân của bàn tay nọ đi thẳng vào vấ n đề , giọng ô m ô m nghiêm nghị mang đâ y uy lực.

"Hơ hơ hơ, đáng tiế c thật!" Bóng trắ ng đó nhanh nhẹn hấ t cái tay kia xuố ng khỏi vai mình, rô i nói thản nhiên như không, "Mặc dù tôi không phải là người thích phá hoại nhưng đôi khi con người khó mà có thể số ng theo chí hướng của mình, đúng không nào? Nế u không ai đó đã chẳng đứng ở đây..."

"..." Nghe thấ y giọng nói của cái bóng trắ ng đó, bàn tay kia khựng lại, không có chút phản ứng nào.

Bóng tră ng không nói gì thêm nữa mà chỉ quay người bước nhanh thoặ t về phía con đường chính dẫn lên đỉnh Bạch Lĩnh.

Thấ y cái bóng trắ ng dâ n dâ n đi khuấ t, chủ nhân của bàn tay nọ mới thở phào nhẹ nhõm. Người đó đứng im tại chỗ, ánh mắ t nhìn xuyên qua đám cành cây...

Bên suố i Thanh Tuyê nâm u, xanh thẳm, Thời Tuân đang giơ cao tờ giấ y trong tay, khoái chí cười khì khì. Còn Lạc Tiểu Liên như con khỉ giành chuố i ăn, vừa la hét ỏm tỏi, vừa nhảy nhót xung quanh Thời Tuân.

Một lát sau, trong không gian lại vang lên tiế ng nói trầ m trầ m, xuyên thấ u cả nỗi lo lă ng:

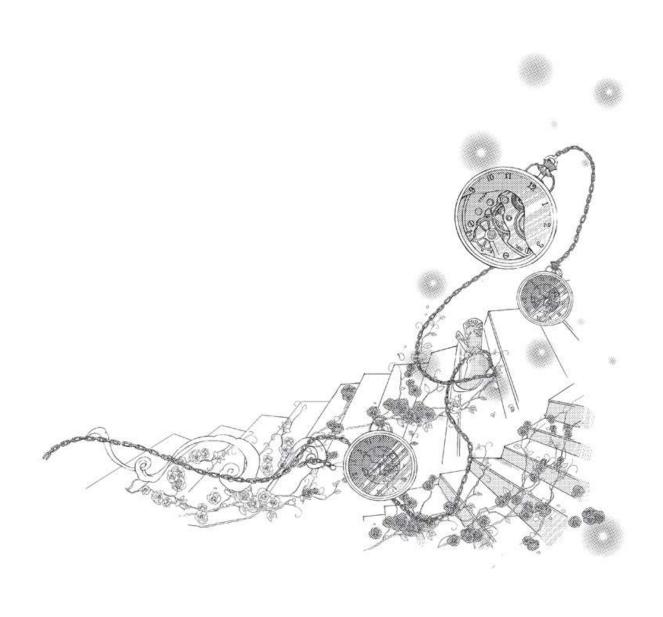
"... Tấ t cả nhấ t định phải diễn ra như vậy sao?... Tôi... tôi biế t làm gì cho cậu đây?"

Tiế ng ô n ào xa dâ n, lưng chừng ngọn núi lại chìm vào cô tịch.

Một ngọn gió khẽ lướt qua, cây long não lay động, dường như muố n xua đi không khí ảm đạm trong không gian. Cả ngọn núi chỉ nghe thấ y tiế ng lá xào xạc trong gió. Những chiế c lá màu vàng, xanh đan xen như trận mưa thu dưới trấ n thế, trút bỏ khỏi cành cây để về với lớp bùn đấ t dưới gố c, phát ra những tiế ng thở than vô cùng tận...

Bâ`u trời mỗi lúc một trong vă´t, chỉ thâ´y những đô´m đen như kiê´n kim lặng lẽ di chuyển trên ngọn núi.

Không ai có thể đoán được cuố i ngọn núi kia ẩn chứa điệ u gì...

"Tôi luôn nă mơ thấ y mình giang rộng cánh bay về phía bên kia chân trời."

Câu nói â y văn vẳng trong lòng bạn bao lâu không rõ.

Trong những đêm dài vô tận, khi bạn lặng thâ m câ u nguyện,

Nhưng đáp lại chỉ có ánh mặ t lạnh như băng cùng những thanh âm của giọt lệ cô đơn...

Thật thế sao? Kể cả có vậy, bạn vẫn hát thâ m trong nỗi cô đơn, dù đó chỉ là hi vọng không thể giải thích bă ng lời.

Khi sao Bă´c Cực lên cao, bâ`u trời đêm u uâ´t có vài tia sáng yê´u ớt.

Thế là bạn giang cánh, kiên quyế t bay về phía con đường mà số phận đã sắ p đặt.

Bấ t chấ p bao nhiều gian khổ và vấ t vả, còn cả nỗi cô đơn và màn đêm dài dă `ng dặc...

Nhưng... vậy có sao?

Bạn đã biế t ră ng, bâ u trời sao mà bạn ngước vọng, không có cánh buô m trắ ng nhẹ nhàng.

Nhìn kìa! Một vì sao băng lướt qua bâ`u trời!

Kể cả chỉ là một giây phút huy hoàng, nhưng nó phá vỡ những ngày lặp lại nhàm chán.

Vì sao â y thức tỉnh khát vọng không tên của mỗi người bă ng chính ánh sáng của nó.

Nàng công chúa ngủ trong tháp ngà, sực tỉnh khỏi cơn mơ đã `ng đẳng

Bình tĩnh ngô `i trên ngai vàng đóng băng nhiê `u năm,

Nàng hiểu ră `ng mình không câ `n một kị sĩ hay một chàng hoàng tử

Mà câ `n một bộ áo giáp bă `ng să ´t và ánh mắ ´t kiên định
Vì thế ´, hãy bước tiế ´p đi, đi vê `phía chân trời mà mình đã chọn
Kể cả khi đôi mắ ´t có bị nhạt nhòa bởi nước mắ ´t của nỗi đau
Nào sợ gì ánh chớp của nỗi sợ hãi xé toang đôi cánh
When you believe, you can achieve

Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá

Tác phẩm tiêu biểu: **Bí mật tình yêu phố Angel (Phâ n 1 và phâ n 2); Cô nàng xui xẻo; Phép tắ c của qu**ỷ; **Chim Sẻ ban mai**

Lạc Tiểu Liên và nữ sinh thiên tài Thẩm Tuyế t Trì bị tai nạn giao thông nên lỡ mấ t cơ hội sang Mĩ du học. Cả hai cùng đăng kí học ở trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa. Bị Thẩm Tuyế t Trì bày kế chơi xỏ, Lạc Tiểu Liên phải chịu bẽ mặt trong lễ khai giảng. Cô bé quyế t tâm đánh bại Thẩm Tuyế t Trì và Giang Sóc Lưu - Người được mệnh danh là thiên tài của những thiên tài trong Liên minh Tinh Hoa.

YIWANG JIUSHUAI SHIERGONG © Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd

Vietnam translation copyrights © Kim Dong Publishing House, Hanoi, 2011

Vietnamese translation rights arranged with Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd

Xuấ t bản theo hợp đô `ng chuyển nhượng bản quyề `n giữa Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd và Nhà xuấ t bản Kim Đô `ng, 2011.

Bản quyề `n tiế `ng Việt thuộc về `Nhà xuấ t bản Kim Đô `ng, 2013.

Trình bày bìa: **Diep colour**

Trên đại lộ Tinh Hoa, thành phố Tinh Hoa.

Tí tách! Tí tách! Tí tách!

Sáng sớm thứ ba, sau một trận mưa đêm, bâ `u không khí dường như chìm trong làn sương nhè nhẹ mịt mùng. Bâ `u trời đã hửng sáng, đại lộ Tinh Hoa bỗng trở nên ô `n ào bởi những tiế ng còi xe inh ởi. Cánh cửa kính xe taxi màu lam hơi nhích xuố ng, một cái đâ `u du khách thò ra ngoài, ngao ngán nhìn dòng xe dài nố i đuôi nhau rô `ng ră ´n lên mây phía trước, rô `i lại thụt đâ `u vào, khẽ lầm bẩm:

"Hôm nay là ngày gì vậy? Nhiê`u xe thê´ không biê´t?"

Nghe thấ y lời than vãn của khách, tài xế cười méo xệch, rô i đưa mặ t nhìn vào kính chiế u hậu:

"Hôm nay là ngày lễ Trùng Dương, cũng là ngày cuố i cùng mở cổng tự do của các trường trong Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa, du khách khấ p nơi đề u đổ về đây xem."

"Ủa? Ngày mở cổng tự do?..." Vị khách nọ hơi ngạc nhiên, bấ t giác nhìn ra ngoài, "Nhưng trường học thì có gì để tham quan chứ?"

"Ha ha ha ha, chă c anh là người từ nơi khác đế n đây phải không?" Lái xe cười híp mí gặng hỏi.

"Ùm, đúng thể . Tôi vừa mới để n hôm qua!"

"Ha ha ha, thảo nào anh không biế t." Người lái xe khẳng định, "Thành phố Tinh Hoa có sông có núi, là nơi có cảnh đẹp nổi tiế ng nhấ t nhì cả nước. Bây giờ đang vào mùa thu, khắ p núi Đại Nguyệt tràn ngập sắ c vàng của hoa cúc nở bung, đương nhiên là rấ t đẹp. Núi Đại Nguyệt nă m trong khu Liên minh trung học Tinh Hoa nên họ mở cửa tự do cho mọi người thưởng thức cảnh thâ n tiên độc nhấ t vô nhị."

"Hóa ra là vậy. Xem ra tôi để n cũng đúng lúc nhỉ?..." Du khách sực tỉnh, tò mò hỏi thêm, "Mỗi năm vào mùa này cảnh trong Liên minh trung học Tinh Hoa là đẹp nhấ t hả?"

"Ha ha ha, không đâu. Cảnh đẹp trong Liên minh Tinh Hoa rực rõ cả bố n mùa anh ạ." Người lái xe cười sảng khoái, rô i nói một tràng dài như cháo chảy, "Hô Kính Tinh, núi Đại Nguyệt, hoa đào Bạch Lĩnh vào tháng Tư. Sông Ngân Hà, rừng Tử Trúc, tháng Chín đăng cao ngắ m hoa cúc. Anh muố n hỏi ở Tinh Hoa đâu mới là chố n bô ng lai tiên cảnh? Đó chính là Tháp Sao..."

"Tháp Sao?" Mấ t vị khách nọ bỗng sáng bừng, "Tại sao mọi người lại ví Tháp Sao với cảnh đẹp trời ban?"

"Bởi vì Tháp Sao có từ đời Tố ng, là công trình kiế n trúc của một vị hòa thượng, sau đó rấ t nhiề u người ngưỡng mộ danh tiế ng nên tới đây, xin làm môn hạ của vị hòa thượng nọ. Lâu dâ n, Tháp Sao trở thành khu văn hóa của thành phố Tinh Hoa cho tới tận hôm nay. Bố n trường nổi tiế ng nhấ t của thành phố Tinh Hoa cùng với quâ n thể Tháp Sao đã trở thành một trong những trung tâm giáo dục nổi tiế ng cả nước, lấ y tên là Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa." Lái xe say sưa kể về Tháp Sao.

"Ô`!" Du khách nọ vẫn thấ y chưa thỏa chí tò mò, tiế p tục câu chuyện, "Thế bên trong Tháp Sao có gì vậy?"

"Cái này..." Lái xe lặng người đi, một hô`i lâu mới lắ´c đâ`u, ngại ngùng nói, "Cái này... Nghe nói chỉ có những học sinh ưu tú của Liên minh mới biế´t."

Du khách càng tò mò đưa mắ t nhìn về phía xa, chỉ thấ y một ngôi tháp cổ kính được rừng trúc tím bao bọc xung quanh. Thân tháp màu tro xám thoắ t ẩn thoắ t hiện trong làn sương trắ ng y như cảnh tiên...

Rừng trúc tím trên núi Đại Nguyệt, trường trung học Tinh Hoa.

Tách! Tách!

Rừng trúc tím sau cơn mưa bỗng trở nên im lìm, không khí xung quanh cũng như ngưng tụ lại.

Lá trúc xanh ngặ t, thân trúc màu tím được nước mưa gột rửa sạch sẽ, ánh lên lấ p lánh. Có âm thanh lanh lảnh từng hồ i vọng lại lúc xa lúc gấ n trong làn sương nhẹ bẫng.

Nhìn về phía phát ra âm thanh â y, thấ y một con đường nhỏ vẫn chìm trong màn mưa dẫn về phía xa xa. Hai bên đường những đóa cúc vàng nở rộ bắ t mắ t ngậm những hạt mưa như viên ngọc. Chiế c đình hóng mát hình bát giác sơn đỏ đã tróc lở thấ p thoáng trong rừng trúc, dường như nó được che chắ n bởi một bức bình phong nên gió không thể lọt tới.

Làn khói xanh lúc mờ lúc tỏ bố c lên từ cái lư hương màu đen chạm khắ c tinh xảo trên bàn đá trông như những con rắ n ngoèo tỏa ra xung quanh.

Bên trái chiế c lư hương đặt một bàn cờ trắ ng như ngọc. Gió sớm mai thổi qua, những chiế c lá trúc dài nhọn bên đình hóng mát khế phe phẩy, như những ố ng tay áo của diễn viên kinh kịch hấ t lên hấ t xuố ng. Ánh sáng mờ ảo chiế u thẳng qua cành lá, giố ng như phân tách bàn cờ thành hai thế giới sáng và tố i.

Một thanh niên mặc áo sơ mi trắ ng tóc ngang vai, cung kính ngô ì trên ghế đá. Ánh sáng nhạt nhòa chiế u nghiêng nghiêng khuôn mặt chàng trai, dưới đôi lông mày hình cánh cung là đôi mắ t sâu thăm thẳm.

Bên phải bàn cờ dường như là một thế giới hoàn toàn khác, chỉ thấ y nửa bàn tay bị che khuấ t bởi tay áo màu đen, thò ra câ m lấ y quân cờ, rô i huơ ngang dọc trên bàn cờ như con thoi.

Bô p!

Một âm thanh vang lên.

Chàng trai áo tră ng bỗng lặng người đi, nhíu mày nhìn bàn cờ, im lặng một lúc rô i ngắng đâ u lên cung kính nói với người phía bên kia:

"Chú đã khô ng chế toàn bộ ván cờ trong tay rô ì."

"Ha ha ha, dạy trẻ từ thuở còn thơ mà..." Người thanh niên vừa dứt lời thì tiế ng cười trâ m đặc vọng lên từ phía bóng tố i, "Đúng là cò tướng như bố trận, điểm con cò như điểm quân. Cách đánh cờ quan trọng là 'binh quý thâ `n tố c, giành vào trận trước tiên.' Giang Sóc Lưu chẳng qua cũng chỉ là con chim chưa đủ lông đủ cánh. Chính vì chưa đủ tuổi tham gia công tháp nên mới chậm hơn chúng ta một bước, chú sẽ không bao giờ để cho Giang Sóc Lưu có cơ hội công tháp..."

Tiế ng nói vừa dứt, đôi tay trong tay áo đen sì lại lấ n sang phía có ánh sáng trăng tră ng, nước cờ tiế n lui chỉ trong chớp mặ t.

"Ùm..." Chàng trai nọ chăm chú lă ng nghe, cúi đâ u phán đoán tình hình trên bàn cờ, sau đó dường như đã hiểu ra điệ u gì đó liệ n cười nhạt, "Cái này gọi là 'Vỏ quýt dày có móng tay nhọn'. Chú à, cháu đã hiểu rô i. Giang Sóc Lưu... ta sẽ cho ngươi không bao giờ ngóc đâ u lên được..."

Nói đoạn, chàng trai nọ giơ bàn tay phải trắ ng trẻo của mình ra, câ m một quân cờ màu trắ ng rô i nhích lên phía trước một bước.

Tiế ng nói quả quyế t bật ra khỏi đôi môi như cánh hoa đào.

"Chiê u tướng!"

"Ha ha ha, thông minh lắ m!" Thấ y quân trắ ng bị quân đen lấ n át, giọng nói trầ m đặc kia đấ y vẻ đặ c ý, "Sau ngày tế t Trùng Dương, chú chò xem cháu hành động thế nào..."

"..." Chàng trai ngước đâ `u lên, lặng lẽ nhìn đỉnh Tháp Sao thoặ t ẩn thoặ t hiện trong rừng trúc. Trước màn sương giặng kín, ánh mặ t cậu ta vô cùng khó hiểu...

[Thắ ng và thua]

Mướt mát mô` hôi chạy trên đường

Chỉ nửa giây cũng đủ quyế 't định thă 'ng thua

Trên bãi cát tiế 'ng la hét vang dội

Kẻ đứng vững tới phút chót mới là người vô địch

Trên con đường của số ' phận

Chỉ có dũng khí mới quyế 't định thă 'ng thua.

Trên đỉnh núi Đại Nguyệt, thành phố Tinh Hoa.

Buổi tố í tế t Trùng Dương, bâ `u trời đêm của thành phố Tinh Hoa dịu dàng mê `m mại như chiế c lông vũ của thiên nga. Lúc này, núi Đại Nguyệt đang chìm trong giấ c ngủ ngon lành, bỗng thức giấ c bởi làn không khí nô `ng nặc mùi thuố c súng.

Trong sân trường rộng rãi hình chữ nhật trên đỉnh núi, học sinh mặc đô thể dục bố n màu cam, trắ ng, lam, lục đứng thẳng hàng ngay lố i. Mặt mày ai nấ y cũng đề u hừng hực khí thế , nhìn thẳng về phía hàng của đố i phương như những chiế n binh sắ p sửa lâm trận. Cờ của bố n đội bay phâ n phật trong gió, nhìn từ xa giố ng như bố n ngọn lửa trại đang cháy bừng bừng.

Trên ngực tấ t cả các nữ sinh đề u cài một bông hoa cúc màu hô ng, còn trước ngực nam sinh cài hoa màu tím, giố ng như điểm

xuyế t chút nhẹ nhõm cho những khuôn mặt đang căng như sợi dây đàn.

MC Hà Tương Tương và bạn dẫn chương trình Mike đứng bên những sọt trúc cấ m đâ y cành thù du xanh mướt, nhìn hàng học sinh đang đứng im phăng phấ c đế n rợn người mà khóe miệng khẽ giâ n giật.

"Mike, tại sao mọi người lại câm như hế n thế?" Hà Tương Tương thấ y bấ t an, ghé tai hỏi nhỏ, "Hay là chúng ta làm gì sai chăng?"

"Không đâu!" Mike nghiêng mặt qua, khẽ trả lời, "Cô lâ `n đâ `u dẫn chương trình nên không biế t đấ y thôi, lễ hội Văn hóa Mùa thu có liên quan trực tiế p tới việc tích lũy điểm công tháp của học sinh. Vì vậy cả bố `n trường đê `u tranh giành bám riế t nhau tới cùng. Đây chính là bước đâ `u tiên để giành được tư cách tham gia công tháp, trở thành nhấ 't vương tam soái."

"Hóa ra là vậy..."

"Này! Lôi thôi gì vậy? Chẳng nhẽ định đợi tới sáng mai mới thi đô i thơ sao?"

Một giọng nói số t ruột vọng lên từ phía đội hình màu lam. Hà Tương Tương và Mike giật bắ n mình, phát hiện ra nam sinh đâ u tổ quạ ngô i ở đâ u hàng đang vênh mặt ghế ch chân lên như vua, hai tay chố ng phía sau lưng, mặt mày sa sâ m trừng mắ t nhìn họ.

"Á... ha ha ha! Xin lỗi! Xin lỗi!" Thấ y tên nam sinh đâ `u tổ quạ lườm xéo mình, Mike hơi rùng mình, vội vàng giật giật vạt áo Hà Tương Tương, sau đó mim cười chuyên nghiệp như phản xạ có điề `u kiện, "Các bạn học sinh Liên minh trung học Tinh Hoa thân mế ´n, cuộc thi đố ´i thơ - vòng thi thứ hai của lễ hội Văn hóa Mùa thu sắ ´p

bă t đâ u. Trước tiên xin mời Hà Tương Tương giới thiệu cho mọi người luật chơi..."

Nam sinh đâ`u tổ quạ thấ y thế liê n đấ c ý, bấ t đâ u rung đùi, cười thản nhiên như không.

Nhưng khi đưa mắ t qua đội hình màu xanh lục, đôi chân đang tung tẩy bỗng ngừng lại như đạp phanh, còn đôi mắ t đang cười híp mí bỗng mở trừng trừng như ố c bươu nhả miệng.

Xet xet xet!

Một đôi mấ t tóc lửa bắ n ra từ phía đội hình trường Đức Nhã rô i đụng nhau chan chát với ánh mắ t của nam sinh đâ u tổ quạ.

"Mình có hoa mặ t không nhỉ! Sao con vịt bấ u si đã n đó cũng ở đây? Lẽ nào cô ta độn thổ chui từ dưới đấ t lên?... Sao lại thể được?" Tên đâ u tổ quạ vừa ngạc nhiên vừa phẫn uấ t, nhìn chặ m chặ m cô gái tóc bím trong đội hình trường Đức Nhã, không dám tin nổi vào mặ t mình.

"Đô hèn..."

Ở góc khác, Lạc Tiểu Liên sau khi thoát khỏi cơn nguy khố n, vừa nhìn thấ y Tiêu Nham Phong thì giố ng Tôn Ngộ Không bị nhố t trong lò luyện đan, toàn thân nóng bừng bừng như bị rang trên bế p, trọn mã t bặm môi nhìn hã n.

Đúng lúc cuộc "đại chiế n mặ t hình viên đạn" khai hỏa, thì Tiêu Nham Phong bỗng đột nhiên đảo mặ t như đang suy tính âm mưu gì đó. Hặ n cười ranh mãnh, đưa tay lên làm dấ u *number one*, chỉ về phía hai tấ m băng rôn màu đỏ do hai tên theo đuôi đang giơ cao, rô i lại đưa tay làm dấ u *knock out* với Lạc Tiểu Liên, sau đó chỉ chỉ xuố ng dưới đấ t.

Thiên tài của các thiên tài Giang Sóc Lưu sẽ là người chỉ đạo của trường Tinh Hoa

Lạc Tiểu Liên nhìn theo tay tên đâ`u tổ quạ chỉ rô`i lẩm nhẩm đọc. Đâ`u cô đang căng ra như dây đàn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Nói như vậy tức là... A ha! Mình hiểu rô i!

Hóa ra... hóa ra vụ mình bị đẩy xuố ng hố, thương tích đâ y mình đề u là do tên khố n Giang Sóc Lưu đứng sau rèm chỉ đạo.

"Thật bỉ ổi! Giang Sóc Lưu, ngươi đúng là đô` xảo trá." Lúc này cột khói đen trên đâ`u Lạc Tiểu Liên bố´c lên hừng hực, cô că´n răng că´n lợi lẩm nhẩm như đọc thâ`n chú, "Mâ´y trò mèo đó đê`u do hă´n nghĩ ra, dùng kê´ hèn hạ ép mình thua cuộc... Có điê`u, Giang Sóc Lưu, Tiêu Nham Phong, hai ngươi muố´n quay ta như dê´e là hơi khó đâ´y... Lâ`n này, ta phải dạy cho các ngươi một bài học. Cứ đợi đâ´y mà xem."

"... Vừa rô ìi là luật chơi trong cuộc thi đố i thơ. Bây giờ các nhóm hãy chuẩn bị thật kĩ, sau năm phút, chúng ta sẽ bắ t đâ u thi đấ u vòng một."

Tít tít tít... Tít tít tít...

Đúng lúc này, câu nói chậm rãi của hai *MC* từ xa vang tới tai Lạc Tiểu Liên. Cô lặng người đi, ngạc nhiên tròn vo mặ t.

Í? Luật chơi... đã công bố xong! Thôi chế t rồ i, ban nãy mình mải nguyê n rủa Giang Sóc Lưu và tên đâ u tổ quạ nên không nghe *MC* giải thích luật chơi.

"Không được phép thua!" Bỗng giọng nói như một viên đá vừa lạnh vừa cứng đập lên đâ`u Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, quay đâ`u vê` phía bên phải, phát hiện ra Thẩm Tuyế t Trì ngô i bên cạnh đang trừng mặ t cảnh cáo mình.

"Á ha ha ha... Cứ yên tâm đi... Tôi... tôi sẽ không làm mọi người vướng chân vướng cẳng đâu." Một giọt mô hôi to như hạt đậu lăn trên trán Lạc Tiểu Liên xuố ng, cô cười gượng gạo, rô i gãi gãi đâ u, "Nhưng, luật chơi, tôi vẫn chưa..."

Cô p!

Một tiế ng động vang lên, tấ t cả các học sinh đề u tò mò nhìn về phía phát ra âm thanh đó, chỉ thấ y Lạc Tiểu Liên đang hai tay ôm lấ y cục u trên đã u, mặt mày bấ t mãn, chu môi ra, nhưng lại không dám nói thêm lời nào.

"Đô ngô c!"

Thẩm Tuyế t Trì vẫn giữ nă m đấ m còn nóng hôi hỗi, lườm xéo Tiểu Liên, rô i đưa mặ t nhìn chân trái của Tiểu Liên đang sưng phô ng lên như cái bánh bao. Ánh mặ t Tuyế t Trì khẽ xao động. Một lát sau, cô chuyển sang nhìn đô ng đội Trương Hinh Như, mặt mày vô cảm, nhặ c nhỏ:

"Mau nói đi!"

"Ơ à... hiểu, hiểu rô i!" Thấ y Thẩm Tuyế t Trì trừng mặ t nhìn mình, Trương Hinh Như toát mô hôi hột, vội vã gật đâ u lia lịa, căng thẳng đế n nỗi cứ lặ p ba lặ p bặ p.

"Luật... luật chơi đố i thơ... lấ y đề tài là 'Đăng cao'(1), bố n trường là n lượt đọc thơ. Trường nào đọc không kịp thì..."

"Thua!" Thẩm Tuyế t Trì lạnh lùng tiế p lời.

"Nê u đọc thơ sai, học sinh cùng trường có cơ hội sửa một là n, nhưng nê u sửa sai thì..."

"Thua!"

"Người giành được quyề `n đố i thơ và đọc thơ chính xác sẽ được nhận một cành thù du. Kế t thúc trận đấ u, trường nào được nhiề `u cành thù du hơn thì..."

"Thă ng!"

Nói tới đây, Thẩm Tuyế t Trì quay đâ u lại, mặ t nhìn chặ m chặ m tên Tiêu Nham Phong đang cười nói vui vẻ với những người bên đội hình trường Tinh Hoa. Toàn thân cô như tỏa ra luô ng khí lạnh Bặ c Cực, khiế n Tiểu Liên rùng mình kinh hãi. Thẩm Tuyế t Trì nhíu mày, cuố i cùng bặ n một ánh mặ t cảnh cáo về phía Lạc Tiểu Liên.

"Không được thua!"

"Biế t rô i! Nế u tôi làm vướng chân vướng cẳng hai người, tôi sẽ mặc váy thổ dân nhảy trên quảng trường Phi Nguyệt..." Lạc Tiểu Liên cứng cỏi hấ t că m lên khẳng định với Thẩm Tuyế t Trì. Tuyế t Trì quay người đi, chẳng thèm đế m xia đế n câu nói đó.

Hừ... không sao! Tổ i nay mình phải gặ ng hế t sức tiế n lên phía trước, không được chùn bước, phải để cho tên tiểu nhân bỉ ổi Giang Sóc Lưu nế m mùi đau khổ mới được. Hơn nữa... anh Hàn Thu Dạ khó khăn lặ m mới đấ u tranh được cho mình tham gia cuộc thi là n này... Dù thế nào đi nữa, mình cũng không thể làm anh ấ y thấ t vọng được.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên lại ưỡn ngực, ánh mặ t tràn trê hi vọng hướng vê phía sọt đựng cành thù du đặt giữa sân, ngọn lửa

quyế t đấ u hừng hực cháy như dung nham núi lửa bị nung nóng.

"Các bạn thân mê n, cuộc thi đô i thơ của lễ hội Văn hóa Mùa thu năm nay xin được bấ t đâ u!"

Xoat!

Học sinh trường Tinh Hoa nhao nhao giơ tay. Tiêu Nham Phong ngô `i ngay trước đội hình như kẻ lãnh đạo tô ´i cao. Hặ ´n già `ng lâ ´y micrô, hặ ´ng giọng liên tục rô `i lặ ´c lư cái đâ `u như con vịt xiêm kêu quàng quạc:

"Bài thơ Đường của Vương Duy⁽²⁾: 'Ngày Trùng Cửu nhớ anh em Sơn Đông'. *Một mình quê người thành khách lạ. Mỗi lâ `n tê ´t đề ´n chạnh nhớ thân. Không biê ´t quê nhà còn lên núi. Chỉ biê ´t thù du că ´m thiê ´u người.*"

"Bài thơ này có từ 'lên núi', trường Tinh Hoa được nhận một cành thù du."

Rào rào rào!

Tiế ng vỗ tay nhiệt tình vang lên, Tiêu Nham Phong liế c xéo Thẩm Tuyế t Trì và Lạc Tiểu Liên, rô i khiêu khích huơ huơ cành thù du trong tay, sau đó chậm rãi quay vê chỗ ngô i.

"Đô` đâ`u đâ´t..." Thấ´y điệu bộ oai như cóc ghẻ của Tiêu Nham Phong, Thẩm Tuyế´t Trì và Lạc Tiểu Liên đô`ng thanh kêu lên. Tới lượt trường Đức Nhã, Lạc Tiểu Liên cũng không chịu kém cạnh, giơ tay lên:

"Bài thơ Đường của Đỗ Mục: 'Ngày mùng chín lên núi Tê` Sơn'. Bóng nhạn trời thu in nước biế c. Sánh cùng khách lạ chén vơi đâ 'y. Đời người chìm nổi cười đâu tá? Cúc kia điểm tóc gót quay đâ `u."

"Chính xác! Bạn gái tóc bím đại điện cho trường Đức Nhã sẽ được nhận một cành thù du. Chúc mừng bạn!"

Rào rào rào!

"Nào, tiế p theo là trường Khâu Lâm..."

Bố n trường đấ u nhau bấ t phân thă ng bại. Tấ t cả mọi người đề u vă t óc suy nghĩ tìm những bài thơ có chủ đề "Đăng cao". Để tăng thêm phâ n kịch tính cho cuộc thi, MC đẩy nhanh tố c độ trận đấ u, chiếng trố ng â m â m. Càng về cuố i, ngay cả thời gian để suy nghĩ cũng không còn nữa.

"Trường Nghiêm Lễ bị loại!"

MC tuyên bố trong nuố i tiế c, một trường đã bị loại khỏi cuộc chơi.

"Một cành, hai cành... năm cành, bảy cành... chín cành..." Trong đội hình trường Đức Nhã, Trương Hinh Như bận rộn để m lại những cành thù du, rô ì khẽ đẩy gọng kính trên số ng mũi, hào hứng nói, "Tiểu Liên, Tuyế t Trì, có tổng cộng mười một cành thù du. Chúng ta siêu thất!"

"A ha ha! Hôm nay mọi người phải gọi tớ là Lạc Tiểu Liên vô đố i!" Lạc Tiểu Liên đặ c ý giơ ngón tay cái về phía Trương Hinh Như, nhế ch mép cười toe, để lộ hàm răng trặ ng bóng sáng lấ p lánh.

"Không được mấ t cảnh giác, đừng đặ c ý quá sớm!"

Rào rào rào!

Dường như bị một chậu nước lạnh ụp xuố ng đâ u, Lạc Tiểu Liên bỗng thấ y từ đỉnh đã u xuố ng gót chân lạnh toát, nụ cười trên khuôn mặt chợt đông cứng lại. Cô bấ t mãn quay đâ u nhìn Thẩm Tuyế t Trì đang ngô i bên mặt mày vô cảm, nhai rau ráu bánh sô cô la. Nhìn theo ánh mấ t của Thẩm Tuyế t Trì, Lạc Tiểu Liên thấ y tên Tiêu Nham Phong đang đứng chố ng nạnh, xem hai tên theo đuôi để m những cành thù du.

Hơ hơ hơ! Xem ra hấ n ta cũng số t ruột lấ m, mình đã tự nhẩm số cành thù du của đội trường Tinh Hoa rố i. Tên đấ u tổ quạ giành được chín cành thù du, thua Đức Nhã đế n hai cành lận. Mà kể cũng bấ t ngờ thật, tên đã u đấ t đó mà cũng có chút tài lẻ đấ y chứ... Nhưng có Lạc Tiểu Liên này ở đây, còn lâu đội trường Đức Nhã mới thua nhé.

"Tương Tương, chắ c cô không biế t, cuộc thi đố i thơ tế t Trùng Dương năm ngoái, cả trường Đức Nhã và Tinh Hoa đề u lọt vào vòng chung kế t. Hàn Thu Dạ và Văn Chấ n Hải vừa là nhân tài hiế m có của Liên minh Tinh Hoa, lại vừa là trai đẹp ngấ t ngây. Nói chung cuộc thi năm ngoái đặc sắ c, kịch tính lắ m... Trường Đức Nhã và Tinh Hoa đúng là đố i thủ truyề n kiế p. Ha ha ha..."

Đúng lúc Lạc Tiểu Liên đang mải suy tư thì câu nói oang oang của Mike khiế n cô ấ y định thâ n lại.

Một lát sau, Lạc Tiểu Liên nở nụ cười đâ y ẩn ý, trong đâ u hiện ra ba chữ "Giang Sóc Lưu", mặ t phát ra tia sáng lạnh lùng, gườm gườm thách thức.

•••

Nửa tiế ng đã trôi qua, trường Khâu Lâm bị loại, chỉ còn hai trường Tinh Hoa và Đức Nhã vẫn đấ u trận số ng mái bấ t phân thă ng bại.

"Ôi giời ơi... Sao mà gay cấ n thế không biế t!" Khi không khí cuộc thi bố c thành làn khói trắ ng, tiế ng kêu gào cổ vũ rộ lên khắ p nơi.

"Đại ca định rút khỏi cuộc chơi à?" Thấ y Tiêu Nham Phong mặt mày chán ngán, tên đâ u cua nịnh nọt thò đâ u ra, mim cười hỏi.

"Đô ngu!" Tiêu Nham Phong đập mạnh vào tên đâ u cua, rô i rút trong túi ra một cuố n sổ bìa đen. Ở giữa cuố n sổ ghi ba chữ to đoành được tô đi tô lại nhiệ u là n:

Danh sách đen

Liệt vào vị trí số một và số hai là Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyế t Trì.

"Bây giờ mà rút lui là mấ t quyề `n thi đấ u! Mọi người đặt niề `m tin ở mình, mình vẫn chưa hoàn thành xong nhiệm vụ, phải trừng trị cái lũ con gái không biể t trời cao đấ t dày là gì. Còn con nhỏ gỗ lim đó... Hừ hừ hừ, nó dám khiêu khích mình, đúng là chán số ´ng rồ `i... Chẹp chẹp, phải điểm thêm chút thú vị cho cuộc thi mới được..."

"... Tê t Trùng Dương... tế t... xin lỗi, tôi quên mấ t rô i..."

Đúng lúc này, một nam sinh giành được quyề n đố i thơ gãi gãi đâ u, lắ p ba lắ p bắ p nói về trước của câu thơ, sau đó không rặn ra nổi chữ nào nữa.

"Thật đáng tiế c, bạn đã mấ t quyề n đố i thơ, xin hỏi bạn nào của trường Tinh Hoa có thể đố i thơ thay cho bạn này không?" Hà Tương Tương tay cầ m micrô, vừa nói vừa đảo mặ t nhìn đội trường Tinh Hoa.

Im lặng... Im lặng...

Sau vài giây, không ai ở trường Tinh Hoa trả lời được, đội trường Đức Nhã bỗng dậy sóng hào hứng, háo hức chờ đợi.

Ha ha ha! Cuố i cùng ông trời cũng mở mặ t rỗ i. Bây giờ tỉ số đã là 13: 15, còn năm phút nữa cuộc thi sẽ kế t thúc. *Yeah*! Bên mình thắ ng chặ c rồ i!

Lạc Tiểu Liên ôm cành thù du trong tay, mừng thâ m.

"Để tôi!"

Đột nhiên một tiế ng nói ngạo mạn vang lên từ phía trường Tinh Hoa.

Tâ t cả mọi người đề u ngắn mặt ra, đổ dô n ánh mặ t về phía đó, thì thấ y Tiêu Nham Phong lấ y tay phủi phủi bụi trên quâ n, rô i khoanh tay trước ngực nhìn khinh khinh đội trường Đức Nhã.

"Hừm! Tên bài thơ là 'Vô đê `', nguyên tác Giang Sóc Lưu, cải biên Tiêu Nham Phong." Tiêu Nham Phong giă `ng lâ ´y cái micrô trong tay Mike, liê ´c xéo Lạc Tiểu Liên đang nổi giận đùng đùng và Thẩm Tuyế ´t Trì vẫn thản nhiên như không. Cậu ta làm ra vẻ nghiêm túc, đọc dõng dạc từng câu một, "Tế ´t Trùng Dương ngă ´m hoa cúc, nữ sinh Đức Nhã tích cực thay. Áo xanh bay bay trước mặt hô `, nghiêng trước ngả sau khoe bụng ê ´ch."

"Ha ha ha! Đây là thơ Giang Sóc Lưu viế t hả?"

"Mô tả nữ sinh trường Đức Nhã thật số ng động. Ví với ế ch ộp! Ha ha ha!"

Tiêu Nham Phong vùa dứt câu, cả khoảng sân rộ lên tiế ng cười giòn giã như pháo nổ.

Học sinh trường Tinh Hoa, Khâu Lâm và Nghiêm Lễ đê `u cười nghiêng ngả, còn học sinh trường Đức Nhã mặt ai nâ 'y đê `u đỏ như quả cà chua, nhìn nhau với ánh mặ 't tức giận.

Thấ y tinh thâ n trường Đức Nhã bắ t đâ u đi xuố ng, Tiêu Nham Phong đấ c ý đứng như con gà trố ng kiêu căng, cười gian manh thưởng thức chiế n thấ ng của mình.

"Á! Tiêu Nham Phong!" Mike hế t nhìn đội trường Đức Nhã, lại nhìn Tiêu Nham Phong, khó xử ấ p úng mãi, "Bài thơ... bạn Tiêu Nham Phong vừa đọc mặc dù có từ 'Trùng Dương', nhưng nội dung..."

"Nội dung làm sao?" Tiêu Nham Phong hâ`m hè vênh ngược mặt lên, nhíu mặ´t nhìn Mike với vẻ hặm dọa, "Đây là bài thơ Giang Sóc Lưu mới sáng tác. Cậu không biế´t Giang Sóc Lưu là ai hả? Cậu ấ´y là thiên tài số´ một của trường Tinh Hoa, không phải, của cả Liên minh trung học Tinh Hoa mới đúng. Cậu ấ´y sẽ là Vương mới! Ê, ông bạn còn muố´n làm *MC* tiế´p không vậy? Cuộc thi chỉ quy định là thơ, thơ tự sáng tác cũng là thơ mà."

"Điề`u này..."

"Tránh ra! Cành thù du này là của tôi!" Tiêu Nham Phong đẩy Mike sang một bên, lao ra khỏi hàng, tự mình cướp lấ y một cành thù du, sau đó quay người lại đặ c ý huơ huơ cành thù du vê phía Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyế t Trì.

"Giang Sóc Lưu đám sỉ nhục nữ sinh trường Đức Nhã! Quá quấ t thật!" Thấ y Tiêu Nham Phong cười sặc sụa như ma làm, Lạc Tiểu Liên tức để n nổ đom đóm mấ t, không đợi *MC* kịp tuyên bố bắ t đâ `u đố i thơ tiế p, cô bật dậy như chiế c lò xo, không nói nửa lời mà lao vút về `giữa sân.

"Lai đây!"

Một tiế ng nói lạnh lùng pha chút tức giận vang lên. Lạc Tiểu Liên đờ người ra, quay đâ u nhìn lại thì thấ y Thẩm Tuyế t Trì đang đứng giữa đội hình, nhìn Tiêu Nham Phong với ánh mấ t sắ c như dao cạo.

Lạc Tiểu Liên chẳng dám lê mê, ngoan ngoãn chạy nhanh trở lại, Thẩm Tuyế t Trì khẽ ri tai thì thâ m...

Vài phút sau, mặ t Lạc Tiểu Liên sáng quặ c lên, chạy thẳng một mạch tới chỗ Tiêu Nham Phong, rồ i vênh ngược mặt lên giời: "Hơ hơ hơ, thơ gì cũng được hả, tôi cũng có một bài đây."

"Hừ! Óc đậu phụ mà cũng bày đặt làm thơ cơ à!" Tiêu Nham Phong đang định bỏ về đội bỗng dừng chân, hấ m hứ khinh thường, "Trường Đức Nhã mà đòi đấ u với Tinh Hoa á? Đợi một trăm năm nữa nhé! Lũ cóc ghẻ chuẩn bị mà bị loại đi, đừng đứng đây cho mấ t mặt nữa!"

"Hứ! Cậu dỏng tai lên mà nghe cho rõ đây. Bài thơ có tiêu đề 'Mùa thu đề n Tinh Hoa', tác giả là Thẩm Tuyế t Trì. Ngày thu Trùng Cửu tới Tinh Hoa, nhạn về phương Nam qua bóng cây. Một đàn hai trái núi nghiêng lại đổ, một đàn ngang dọc qua lưng trời. Hai đàn nhập lại thành một chữ, biế n thái chữ ấ y tặng Tinh Hoa!"

Lạc Tiểu Liên hít một hơi dài, thấ y trong lòng khoan khoái nhẹ nhõm hẳn, đọc một lèo hế t cả bài thơ.

"Láo thật! Dám mă ng học sinh trường Tinh Hoa là biế n thái!"

Bài thơ của Thẩm Tuyế t Trì chẳng khác nào một mô i lửa, châm nổ tanh bành thùng thuố c súng Tiêu Nham Phong. Hấ n tức lô ng lộn giơ nấ m đấ m lên, mắ t trợn ngược, chỉ muố n lao tới dạy dỗ cho 'con nhỏ mặt lạnh' Thẩm Tuyế t Trì một trận nên thân.

Có điề u... Từ trước tới giờ mình không bao giờ đánh phụ nữ cả!

Nghĩ tới đây, nă m đâ m của Tiêu Nham Phong bỗng hạ xuố ng, hă n quay lại nhìn đội trường Tinh Hoa, múa may quay cuố ng rố i hét lên: "Đáng ghét! Mấ y người... mấ y người còn đứng đực ra đó làm gì? Nói gì đi chứ! Mau nghĩ ra bài thơ nào đi! Phải chơi lại tụi cóc ghẻ trường Đức Nhã một trận!"

"Í?... Phải nghĩ ra ngay bây giờ hả? Nhưng mà..."

"Bọn Đức Nhã đều thật!" Tên mặt rỗ đỏ gay mặt, đột nhiên gào lên.

"Thật chẳng ra sao cả! Mày muố n tao bị bẽ mặt hả?" Tiêu Nham Phong thấ y thế, đỏ găng mặt, vừa tức giận vừa xấ u hổ, nă m lấ y cổ áo tên mặt rỗ.

"Đại... đại ca..."

"Đã hế t thời gian!" Sau khoảng vài phút nhố n nháo, Thẩm Tuyế t Trì liế c mặ t nhìn đô ng hô rô i nhìn *MC* đang đứng nguyên tại chỗ, ánh mặ t như nhặ c nhỏ.

Hà Tương Tương và Mike kịp hoàn hô n, tuyên bố dõng dạc:

"Á... Đúng... đúng thể ! Thời gian đã hế t!"

"Theo luật của cuộc thi, bài thơ không được có hàm ý châm chọc, nhạo báng người khác. Cho nên từ bài thơ 'Vô đề `' trở đi sẽ không được tính điểm. Cuố i cùng tôi xin tuyên bố '... Bên giành phâ `n thă 'ng trong lâ `n đố 'i thơ này là trường trung học Đức Nhã."

"Yeah! Yeah! Chúng ta thắ ng rô i! Trường Đức Nhã chúng ta thắ ng trường Tinh Hoa rô i!" Vừa nghe thấ y kế t quả cuộc thi, Lạc Tiểu Liên quên hế t cả cái chân đau, ôm châ m lấ y Thẩm Tuyế t Trì, hai bím tóc như sắ p dựng ngược cả lên.

"Biế n thái hai chữ tặng Tinh Hoa. Thẩm Tuyế t Trì muôn năm! Ha ha ha!"

Thẩm Tuyế t Trì ngại ngùng cố giãy giụa, nhưng Lạc Tiểu Liên không chịu buông tay ra. Nhìn thấ y khuôn mặt rạng rỡ của Lạc Tiểu Liên, cô chợt thấ thâ n, tai chỉ nghe thấ y tiế ng cười giòn tan của Tiểu Liên. Khuôn mặt lạnh như đá tảng của cô như dâ n dâ n tan chảy, mắ t ánh lên niê m vui...

"Gì co? Mình mà lại thua hai con cóc ghẻ trường Đức Nhã á?"

MC vừa tuyên bố dứt lời, Tiêu Nham Phong giận để n đỏ mặt, hét lên cay cú. Nhưng tiế ng hét đó nhanh chóng bị nhấ n chìm trong tiế ng hò reo rộn rã của học sinh trường Đức Nhã. Tiêu Nham Phong đột nhiên phát hiện ra, trong đội Đức Nhã có một người không reo hò, mà chỉ đứng lắng lặng nhìn mình với ánh mắ t quyế t không đội trời chung.

"Con nhỏ gỗ lim đáng ghét! Không biế t nó bị chập cheng hay là hư não rô `i. Có mỗi cái huy hiệu mà thù mình đế n thế cơ à." Tiêu Nham Phong nghiế n răng ken két, trọn trừng mặ t nhìn đám học sinh Đức Nhã đang nhảy múa xung quanh Thẩm Tuyế t Trì và Lạc Tiểu Liên, rô `i cáu tiế t lẩm bẩm, "Hứ! Chờ đó rô `i xem!"

Cuộc thi đố i thơ kế t thúc, mặt trăng lúc này đã lên tới đỉnh trời, như mảnh đĩa bạc lơ lửng chiế u rọi khắ p không gian.

Trong khu rừng nhỏ kề bên núi Đại Nguyệt, những kẽ hở của tán lá cây nhấ p nháy ánh sáng bàng bạc, nhìn từ xa như những chòm sao thoặ t ẩn thoặ t hiện rớt từ trên trời xuố ng.

"U hu hu... Đau quá! Giang Sóc Lưu! Hừ! Cái gì mà Vương mới của Liên minh Tinh Hoa chứ? Chỉ là con rùa rụt cổ thôi." Lạc Tiểu Liên ngô `i một mình duỗi cái chân đau, xuýt xoa rên rỉ.

"Đi cũng chẳng nổi nữa, thi khiêu vũ thì biế t tính sao đây? Thôi thì... cứ tìm phòng y tế để chữa cái chân sưng vù này trước đã. Mình phải kiên trì tham gia cuộc thi tới giây cuố i cùng."

"Ai da!"

Lạc Tiểu Liên khó khăn lắ m mới có thể lê cái chân bị thương về phía trước, đột nhiên chân vấ p phải cái gì đó cưng cứng, cô mấ t đà đổ râ m xuố ng đấ t như chặt chuố i.

Trời ơi! Hôm nay là ngày xui xẻo nhấ t đời của Lạc Tiểu Liên này. Sao mà số quạ thế không biế t!

Lạc Tiểu Liên nă m bẹp trên đấ t như con ế ch, tức giận nhìn hung thủ vừa đố n ngã mình. Té ra là một gố c cây chô i lên, cô muố n khóc cũng không ra tiế ng. Đột nhiên cô nhìn thấ y một bóng người cao cao đứng lặng lẽ ở phía xa xa trong khu rừng thưa cây khuấ t nẻo.

Tiểu Liên bỗng rùng mình, ngạc nhiên trọn tròn mặ t, tâm trạng đang lo lặ ng bỗng như bị co thặ t lại, giố ng như một cái mô tơ được lên dây, suýt nữa thì tim nhảy ra khỏi lô ng ngực.

Anh Hàn Thu Dạ... hình như anh â y đang đứng ở đó!

Nghĩ đoạn, cô cố nén cơn đau ở mắ t cá chân, giơ cánh tay bị xây xát lên rô i lê t cái chân đau như kéo hành lí nặng, bước thấ p bước cao tiế n vê phía rừng cây.

Trong rừng cây im ă´ng, Hàn Thu Dạ đang đứng dưới khóm trúc cao vút thanh thoát, dường như làn gió đêm cũng mê mần Thu Dạ,

khẽ thổi bay vạt áo, lướt qua mái tóc, rô`i vuô´t ve khuôn mặt thanh tú của anh â´y.

Nhưng Hàn Thu Dạ không mảy may để ý đế n mà chỉ khẽ thở dài, bỏ nhành hoa cúc cài trên áo khoác ngoài xuố ng. Anh â y quay người lại, ngước đâ `u lên nhìn ngọn trúc xanh biế c thẳng tấ p sau lưng mình, nhẹ nhàng cài nhành hoa cúc lên cành trúc như câ `u phước. Râ ´t lâu sau đó, anh â ´y nhìn đăm đăm cành hoa cúc khẽ lay động trong gió, ánh mã ´t trìu mê ´n như đang ngặ ´m món đô `quý giá mà mình nâng niu.

Lạc Tiểu Liên sững người đứng trong bóng cây âm u, lặng lẽ nhìn chă m chă m khuôn mặt bị che khuâ t bởi làn tóc đen mượt của Hàn Thu Dạ như được gội rửa dưới ánh trăng. Ánh mã t Tiểu Liên như bị trói chặt ở đó, không hê dịch chuyển.

Kể cả thiên sứ cũng chỉ giố ng như Hàn Thu Dạ lúc này thôi. Bấ t kể là vẻ ngoài hay tài năng, anh Hàn Thu Dạ đề u vô cùng hoàn mĩ...

"Lạc Tiểu Liên, mày nhấ t định phải cố lên! Nhấ t định phải giành chiế n thă ng trong cuộc thi lâ n này để chứng minh khả năng của mình, như thế mày mới có thể bày tỏ lòng mình với anh Hàn Thu Dạ!" Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên cố hế t sức khố ng chế nhịp tim đang loạn nhịp, rô i nă m chặt tay tự cổ vũ tinh thâ n. Nhưng đúng lúc cô định quay đi thì đôi chân đã không chịu nổi sức nặng của cơ thể, chẳng nghe theo lời mình nữa.

Hế t cách rồ i, đành lế t đi vậy. Nhân lúc anh Hàn Thu Dạ chưa thấ y bộ dạng nhế ch nhác thảm hại của mình thì tố t nhấ t nên chuồ n mau mau cho đỡ mấ t mặt.

"Ai ở đó vậy?"

Ai ngờ cô vừa lê t được vài bước thì tiế ng Hàn Thu Dạ đã vang lên bên tai, tiế p đó có tiế ng bước chân theo sau.

Lâ`n này thì thảm rô`i, bị anh Thu Dạ phát hiện ra là cái chă´c. Có khi anh â´y nghĩ mình là đứa hay lén rình mò nhìn trộm, theo dõi anh â´y cũng nên?

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên không dám đáp lại, chỉ gặ ng sức chui vào bụi rậm phía trước.

Nhưng gay quá! Cái đâ`u vừa chui vào thì cả người đã bị mắ´c kẹt. Á á á... Lạc Tiểu Liên cuố ng quýt lắ´c lắ´c cái mông, nhưng bụi cây như con thú cắ´n chặt đôi chân của cô, không tài nào nhúc nhích được.

Khi cô đang tiế n thoái lưỡng nan, thì đột nhiên thấ y người mình nhẹ như bấ c. Á! Là ảo giác hả? Bụi cây dường như giãn ra. Cô như gỡ được gông cùm, vội vàng quay đâ u lại thì nhìn thấ y đôi tay trắ ng trẻo thon dài từ từ rẽ đám cây bụi ra. Cô ngạc nhiên ngóc đâ u lên, bắ t gặp đôi mã t dịu dàng, trong vấ t của Hàn Thu Dạ...

"Tiểu Liên? Sao lại là em?"

Hàn Thu Dạ tròn mấ t nhìn Lạc Tiểu Liên, khuôn mặt đẹp như một vị thiên sứ lấ p lánh dưới ánh trăng bàng bạc, toàn thân thoang thoảng mùi thơm dìu dịu... Lạc Tiểu Liên nghiêng nghiêng đâ u nhìn Thu Dạ, thấ y người mình như bị tan chảy.

Một lúc lâu sau, Lạc Tiểu Liên mới chợt nhận ra mình đang trong tình trạng dở khóc dở cười. Cô ngại ngùng đưa mắ t nhìn Hàn Thu Dạ, giố ng như con mèo bị mắ c xương ở họng, phát ra tiế ng kêu ngao ngao.

"Anh... em... em..."

"Tiểu Liên!" Hàn Thu Dạ nhanh nhẹn đỡ cô đứng dậy, lo lǎ ng nhìn lên nhìn xuố ng người cô khắ p lượt, "Lúc lên núi, đột nhiên không thấ y em đầu, anh đi khắ p nơi tìm em, rô i nhận được điện thoại của bạn em nói là em đã vê dê n nơi rô i... Có chuyện gì vậy?"

"Á... không, không có gì, em... em định tìm đường tắ t để lên núi, nhưng không ngờ bị lạc đường..." Không thể để cho Hàn Thu Dạ biế t mình bị tên đâ u tổ qua hãm hại, Lạc Tiểu Liên â p a â p úng trả lời. Nhưng nhìn thấ y khuôn mặt lo lắ ng của Thu Dạ, tim Tiểu Liên cứ đập thình thịch.

"Phù... không sao thì tố t rô `i..." Hàn Thu Dạ thở dài, "Đúng rô `i, Tiểu Liên! Sao em lại ở đây?"

"Em..."

Không được, không thể nói với anh â y chuyện mình bị thương ở chân. Sao là n nào gặp anh â y mình cũng thê thảm vậy? Nế u cứ tiế p tục thế này thì hình tượng của mình trong lòng anh â y chấ c sẽ có ngày bị xóa sổ mấ t...

- "O!... Ha ha ha! Không... không có gì, cuộc thi đố i thơ vừa kế t thúc, em chỉ muố n... chỉ muố n thư thái đâ u óc chút... Hơ hơ hơ..."
- "..." Thấ y Lạc Tiểu Liên gượng cười ngây ngô, giơ tay chân ra làm động tác co duỗi, Hàn Thu Dạ lặng người đi một lúc, sau đó đột nhiên giơ tay đặt lên trán Tiểu Liên, "Không sao thật chứ? Sao trán em lại sưng to thể này?"
- "Á!... Là muỗi că n! Ha ha ha!" Tim Lạc Tiểu Liên nảy lên như trái bóng, cô bấ t giác đưa tay che cục u nổi trên trán, tay chân cứ múa may liên hô i, mô hôi mô kê nhệ nhại.

"Đúng... đúng rô i! Anh Hàn Thu Dạ, trường Đức Nhã của chúng ta giành chiế n thă ng trong cuộc thi đố i thơ đấ y. Em giành được rấ t nhiệ u cành thù du nè!"

Vì không muố n Hàn Thu Dạ chú ý cục u trên đâ u mình, Lạc Tiểu Liên vội vã đánh trố ng lảng.

"Ha ha ha, ban nãy anh cũng là một người trong ban giám khảo. Anh ở bên cạnh theo dõi em mãi, em cừ lắ m!" Hàn Thu Dạ như đang nói chuyện với em gái mình, giơ tay xoa xoa đâ u Lạc Tiểu Liên, rô i nở nụ cười dịu dàng như ánh trăng.

"Á... Hóa ra anh luôn theo dõi cuộc thi ạ?" Lời động viên của Hàn Thu Dạ như viên thâ `n dược tăng lực, khiế ´n Lạc Tiểu Liên hừng hực khí thế ´, tràn trê ` sinh lực. Cô tự hào vỗ ngực mình, "Anh cứ yên tâm, lát nữa em sẽ cố ´ gắ ´ng hế ´t sức. Đây là cơ hội mà anh dành cho em, em sẽ không để anh phải thấ ´t vọng đâu. Có điể `u... nế ´u lâ `n này em giành chiế ´n thắ ´ng... em... vậy em có thể... có thể... có thể..."

"Cô thích anh ta... có đúng không? Khi thích một người nào đó... ai cũng biế n thành kẻ nhút nhát... nhưng nước mắ t là thứ vô ích nhấ t!"

"Đợi để n lúc cô thă ng trong cuộc thi tế t Trùng Dương thì hãy tự mình bày tỏ lòng mình với anh ta...!"

Câu nói của Thời Tuân như ngọn lửa thiêu đố t khuôn mặt Lạc Tiểu Liên, khiế n mặt cô đỏ au như thép trong lò lửa.

Cô ngắn ngơ nhìn đôi mắ t sáng như sao của Hàn Thu Dạ, sau đó gắ ng lấ y hệ t dũng khí định đề nghị hẹn hò, nhưng nhành hoa cúc màu tím đang lay động trên cành trúc chợt lọt vào tâ m mắ t cô, khiệ n tim cô như thắ t lại vì xúc động...

Đúng rô`i... Trong ngày tế t Trùng Dương, hoa cúc thể hiện tấ m lòng ngưỡng mộ của mình với ai đó, cũng giố ng như cành hoa hô`ng vậy... Anh Hàn Thu Dạ lại cấ m cành hoa cúc của mình ở đây, lẽ nào anh ấ y không muố n trao nó cho ai sao? Chấ c trong lòng anh đã có một người...

Nhưng nế u không nói ra thì mình sẽ mãi mãi không có cơ hội ở bên cạnh anh â y. Người số ng sâu sắ c và chung tình như anh â y làm mình cảm động...

Thấ y Lạc Tiểu Liên cứ nhìn mình chặ m chặp, Hàn Thu Dạ ngắn người, một lát sau, anh dường như hiểu ra điệ ugì đó, khẽ mim cười dịu dàng.

"Tiểu Liên, nế u là `n này em thă ´ng trong cuộc thi, cuố ´i tuâ `n anh mời em đi xem phim coi như là phâ `n thưởng khích lệ được không?"

"Ùm... Sao cơ? Mời... mời em đi xem phim?" Lạc Tiểu Liên sững người, không dám tin vào tai mình, cứ nhìn chòng chọc Hàn Thu Dạ mãi. Cô thấ y lòng mình hào hứng như nham thạch chực trào ra khỏi miệng núi lửa, máu toàn thân sôi sùng sục.

"Ù!" Hàn Thu Dạ mim cười gật đâ u, "Cuố i tuâ n có chiế u một bộ phim hay lắ m, không biế t anh có được hân hạnh mời công chúa Lạc Tiểu Liên dũng cảm tới cùng xem không?"

"Đương nhiên là được chứ!" Lạc Tiểu Liên chỉ biế t gật đâ u lia lịa, dòng máu nóng từ gót chân bố c lên tận đỉnh đâ u cô.

"Ha ha ha ha!" Nhìn thấ y bộ dạng đáng yêu thuấ `n khiế ´t của Lạc Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ không nhịn được bật cười thành tiế ´ng. Nụ cười của Thu Dạ như có ma lực khiế ´n Tiểu Liên không biế ´t nói lời nào ngoài việc gật đã `u đô `ng ý.

"Tiểu Liên, cuộc thi khiêu vũ sắ p bắ t đâ u rô i, chúng ta vê thôi!"

"Ưm... không... không được rô i! Anh Thu Dạ, em còn chút việc, anh cứ đi trước đi..." Nghĩ tới cái chân đau, Lạc Tiểu Liên ngước khuôn mặt hằng còn đỏ gay, ngại ngâ n nhìn Hàn Thu Dạ rô i mim cười.

"... Thế nhé! Nế u có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh!"

Hàn Thu Dạ vẫy tay chào Tiểu Liên, rô i lại đưa mặ t nhìn nhành cúc nhỏ cắ m trên cành trúc, sau đó quay người đi vê phía khoảng sân trên ngọn núi.

Lạc Tiểu Liên đứng yên tại chỗ, lưu luyế n nhìn theo cái bóng của Hàn Thu Dạ dâ n xa khuấ t sau rừng cây, rô i thở phào nhẹ nhõm, giố ng như người mới chạy xong quãng đường tám trăm mét.

Phù... căng thẳng quá!

Trước mặt Hàn Thu Dạ, mình căng thẳng đế n nín thở, không biế t nế u bày tỏ lòng mình với anh â y thì kế t quả sẽ thế nào đây?

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên bấ t giác quay đâ u nhìn về phía bông cúc cấ m trên thân cây trúc xanh biế c...

Haiz, nế u mình biế n thành một bông cúc, được anh Thu Dạ để mặ t tới thì tố t biế t bao.

Xat xat xat!

Lạc Tiểu Liên chìm đấ m trong những vọng tưởng đẹp đẽ, miệng nở nụ cười ngọt ngào. Trông cô chẳng khác nào thiế u nữ đang mơ mộng, mặt mũi đỏ lựng lên. Tiểu Liên không hê phát hiện ra đã ng sau cây long não phía xa xa, tiế ng bước chân như ngọn gió lướt qua cây cỏ, đi về phía ngược lại.

Lúc này tiế ng chuông điện thoại chọt réo lên.

Người đó bỗng dừng chân lại, bàn tay trắ ng hô ng thọc vào trong túi quâ n màu lam, lôi điện thoại ra, rô i â n phím nghe.

Trong điện thoại di động phát ra tiế ng nói â m â m: "Lưu, lát nữa có lễ hội khiêu vũ, cậu có tham gia không?... Hừ lúc nãy thi đố i thơ tức chế t đi được. Hai con nhỏ cóc ghẻ đó..."

Nghe thấ y câu cuố i cùng, bàn tay trắ ng hồ ng ấ y không chút do dự ngắ t máy, rồ i nắ m chặt điện thoại trong tay, dường như chìm vào trong suy tưởng.

Một làn gió thổi lướt qua, ánh trăng xuyên thấ u những kẽ lá của tán cây bị gió thổi, chiế u lên khuôn mặt thanh tú và bàn tay xách theo túi cứu thương.

Nam sinh đó đứng yên trong gió rấ t lâu, đột nhiên quay đâ u lại nhìn vê phía Lạc Tiểu Liên đang đứng. Con đường dưới những cành trúc xanh vă ng lặng trố ng trải, không hê có một thứ gì.

Cậu ta hơi cúi xuố ng, mái tóc màu hạt dẻ bị gió thổi tung lên. Trước ngực cậu đeo một chiế c dây chuyê n hình đôi cánh. Một giọng nói trâ mâ m thố t ra khỏi miệng bay theo làn gió:

"Giang Sóc Lưu, chẳng giô ng mày teo nào..."

"Đâ`u cua, mặt rỗ, hai đứa tính sao đây?" Cùng lúc ấ´y bên góc sân, Tiêu Nham Phong và hai tên đàn em châu đâ`u vào nhau, thì thâ`m to nhỏ gì đó.

"Yên tâm đi đại ca, đã bàn thế rô i mà." Đâ u cua ghìm giọng xuố ng, tự tin đáp lại, "Nghe nói là ý của Giang Sóc Lưu, ai dám không tuân lệnh chứ?"

"Có điề`u... đại ca nè... Làm vậy không sao chứ?" Mặt rỗ lo lă´ng chau mày, hỏi lại cẩn thận, "Nhỡ đâu Giang Sóc Lưu biế´t chuyện thì sao?..."

"Căng thẳng gì chứ? Có gì thì 'cơn lố c' Tinh Hoa Tiêu Nham Phong này sẽ đỡ cho." Tiêu Nham Phong gắ t lên với tên mặt rỗ nhát chế t, "Hơn nữa, tao làm thay cho Lưu mà!"

"Cũng phải!"

"Hơ hơ hơ!... Lũ cóc ghẻ kia cứ chờ đó, sắ p có kịch vui để xem rô i!"

Tiêu Nham Phong quay đâ`u đi vê` phía đám đông, mặt nom rõ gian xảo.

Vâ ng trăng lơ lửng trong không gian, phát ra ánh sáng lấ p lánh trải dài bao trùm mọi vật.

Trong tiế ng cổ vũ rộn ràng khắ p đỉnh núi Đại Nguyệt, người đứng đâ u là n công tháp trước - Hàn Thu Dạ, dưới sự hộ tố ng của ba người công tháp xuấ t sắ c xế p sau, câ m ngọn đuố c chạy tới giữa sân, đố t lên ngọn lửa cao ngang thắ t lưng người.

"Oa! Năm nay có thi lửa trại. Hay thật! Trông anh Hàn Thu Dạ quyế n rũ làm sao!"

"A ha ha! Chỉ mong mau mau tới màn khiêu vũ."

"Các bạn thân mế n! Cuộc thi khiêu vũ mà mọi người háo hức chờ đợi đã lâu xin được bắ t đâ u!..."

MC Hà Tương Tương và Mike thay trang phục mới tiế p tục lên khán đài dẫn chương trình. Dưới ánh sáng như thiêu đố t của lửa trại, ai cũng phấ n khích để n nỗi mặt mũi đỏ gay.

"Theo thông lệ, tấ t cả các nam sinh phải đeo mặt nạ. Bây giờ chúng ta sẽ bắ t đầ u vòng thi khiêu vũ đầ u tiên. Các bạn nữ sẽ mời các bạn nam nhảy, tham gia khiêu vũ tập thể."

"Âm nhạc! Bă t đâ u!"

Tiế ng nhạc du dương vừa cấ t lên, mọi người đang đứng thành hàng bố n, bỗng toả ra, bố n màu sắ c đan xen nhau, nhìn từ xa như dải câ u vô ng đẹp tuyệt vời.

Trong tiế ng ô n ào huyên náo, Thẩm Tuyế t Trì từ khi bấ t đâ u khiêu vũ đã chẳng có chút hào hứng gì, chỉ đứng im một chỗ nhìn ngó khấ p nơi. Trương Hinh Như đứng bên đố ng lửa, ánh mấ t lấ p lánh như pha lê khẽ đung đưa, rô i do dự nhìn xuố ng chân Lạc Tiểu Liên.

"Đau lă m à?"

"Ù!" Lạc Tiểu Liên không kịp phản ứng, chỉ lẳng lặng chớp chớp mặ t.

"Đô` ngô´c!" Thẩm Tuyế´t Trì thô´t ra hai từ, sau đó quay ngoặ´t đâ`u lại, không thèm để ý tới Lạc Tiểu Liên nữa. Nhưng nhanh như cắ´t, Hinh Như đã hiểu ý của Thẩm Tuyế´t Trì.

"Tiểu Liên, ý của Tuyế t Trì là chân cậu có đau không?...

"Không câ`n đâu!" Lạc Tiểu Liên như bừng tỉnh, trong lòng thấ y â´m áp vô cùng. Cô nở nụ cười rạng rỡ rô`i lắ´c đâ`u, "Mọi người cứ đi đi, không sao đâu mà." "Thê´ thì... Bọn tó đi trước nhé!..."

Trương Hinh Như nói xong, ngượng ngùng cùng bạn nhảy bước vào trong đám đông. Thẩm Tuyế t Trì cũng thản nhiên bỏ đi, mặc các nam sinh ra sức đuổi theo.

Thấ y Thẩm Tuyế t Trì và Trương Hinh Như đề u đã đi khỏi, Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm. Cô giơ tay lên cho giãn gân cố t, miệng nở nụ cười mãn nguyện.

"Haiz, bây giờ ai cũng có đôi. Mình cũng phải cố gặ ng mới được."

Tiểu Liên lầm bẩm một mình, sau đó đưa mặ t nhìn nam sinh mặc bộ đô màu cam của trường Nghiêm Lễ.

Nhìn là đã biế t nam sinh đó có thể khiêu vũ. Ùm, chọn đại cậu ta vậy!

Lạc Tiểu Liên khẽ hít một hơi thật sâu, sau đó bước nhanh về phía đố i tượng mình chọn. Khi để n nơi, cô mim cười vỗ vai nam sinh nọ.

"Xin chào! Tôi là Lạc Tiểu Liên bên trường Đức Nhã, cậu có thể làm bạn nhảy của tôi không?"

Không nhìn thấ y rõ thái độ trên khuôn mặt nam sinh đeo mặt nạ, nhưng toàn thân cậu ta bỗng run lập cập như sợ bị nhiễm vi khuẩn, chưa nói lời nào đã vội vã ba chân bố n cẳng chạy mấ t hút.

" "

Nhìn theo bóng nam sinh kia chạy mấ t tăm, Lạc Tiểu Liên đứng đó, bâ n thâ n cả người.

"O... Ha ha ha!" Một lúc lâu sau, cô mới cười đau khổ, rô i rụt tay lại, lau lấ y lau để mô hôi ở lòng bàn tay, lẩm nhẩm tự an ủi mình, "Chă c là cậu ta đã có bạn nhảy rô i. Không sao, mình mời người khác vậy."

"Chào cậu, tôi là Lạc Tiểu Liên..."

"Í! Cô là Lạc Tiểu Liên? Á! Xin lỗi..." Đô i tượng tiế p theo nhìn Tiểu Liên như thể nhìn một con nhặng xanh đáng ghét, rô i bỏ chạy mấ t cả dép.

•••

"Sao lại thế này?..." Lạc Tiểu Liên lạc lõng đứng bên đố ng lửa trại, hai bím tóc tung tẩy trước ngực, "Mời bố n, năm người mà sao ai cũng từ chố i vậy nhỉ? Lẽ nào trên người mình có mùi lạ?"

Tiểu Liên lẫm bẩm một mình, sau đó nhíu mày, cúi đâ u ngửi ngửi tay mình.

"Ê vịt bâ`u si đâ`n! Bộ cô là con cún hả? Sao lại ngửi tay mình vậy?"

Ůa! Ai vậy?

Nghe thấ y giọng nói huênh hoang phía sau lưng, Lạc Tiểu Liên lặng người đi, trợn mấ t quay đâ u lại. Khi nhìn thấ y tên đâ u tổ qua, cô hơi nheo mấ t:

"Đâ`u tổ quạ? Lại là cậu?"

"Ai chà chà, Lạc Tiểu Liên, cô vô duyên thật đấ y. Mãi mà vẫn chưa mời được bạn nhảy à? Chặ c là mọi người sợ bị lây bệnh si đâ n của cô đó!" Tiêu Nham Phong nói thản nhiên như không, ánh mặ t dừng lại trên người Lạc Tiểu Liên hai giây, sau đó hứ một tiế ng lạnh

như băng, "Có điể `u hôm nay coi như cô gặp may, nế u cô khẩn khoản xin nhảy với tôi thì tôi sẽ làm bạn nhảy của cô."

"Gì cơ? Làm bạn nhảy với cậu á?" Tiêu Nham Phong vừa nói dứt lời, Lạc Tiểu Liên như thể nghe thấ y chuyện cười vô duyên nhấ t thế giới, ngước đâ u lên nhìn thẳng Tiêu Nham Phong, rô i ôm bụng cười nghiêng ngả, "Ha ha ha!"

"Con nhỏ này!" Thấ y Lạc Tiểu Liên cười giễu cợt mình, Tiêu Nham Phong như bị kích động, tóc dựng ngược lên như con nhím xù lông. Nhưng hặ n vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nhướng mày cao, khoanh tay trước ngực.

"Lạc Tiểu Liên, chặ c là cô tự ti, không dám mời 'cơn lố c' Tinh Hoa này làm bạn nhảy chứ gì?"

"Tôi mà tự ti á?" Lạc Tiểu Liên chun mũi lại, hứ hai tiế ng lạnh ngắ t, đâ u quay ro ro như mô tơ đang rung bâ n bật.

Chắ c là hã n lại có toan tính gì đây. Có điể u theo quy định cuộc thi, những nữ sinh không có bạn nhảy sẽ ảnh hưởng tới kế t quả thi đấ u... Đã vậy thì cứ đô ng ý đại cho xong rô i tùy cơ ứng biế n.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên hít một hơi dài, nhíu mày nhìn khắ p lượt bộ mặt đấ c ý, miệng cười ngoác để n tận mang tai của Tiêu Nham Phong.

"Đã thể thì tôi sẽ cho cậu một cơ hội!"

"Hừ... Xem ra cô cũng có mặ t nhìn người đấ y!"

Tách tách! Lép bép!

Vũ hội dâ n bước vào giây phút đẹp như trong tranh, lửa trại ở giữa sân càng lúc càng bừng sáng, nổ lép bép như tiế ng pháo tép.

Học sinh các trường vây quanh đố ng lửa trại, phấ n khích quay tròn theo tiế ng nhạc vui tươi, chố c chố c lại vang lên những tiế ng cười ngượng ngùng và khoái trá.

Lúc này, đôi nhảy mới nhập cuộc đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Lạc Tiểu Liên và Tiêu Nham Phong đứng mặt đố i mặt, sau khi cúi đâ u chào nhau. Hai người nă m tay nhau như hai con rô bố t cứng kèo kèo, mặt ai cũng nhăn nhó như sắ p ói để n nơi.

"Thẩm Tuyế t Trì, là Tiểu Liên kìa! Á? Sao cậu ấ y lại nhảy với tên đâ `u tổ quạ nhỉ?" Vừa nhìn thấ y Lạc Tiểu Liên, Trương Hinh Như đang đứng cạnh Thẩm Tuyế t Trì bỗng kinh ngạc kêu lên.

Thẩm Tuyế t Trì đang mải mê chĩa ô ng kính quay về phía vũ hội, bỗng dưng ánh mặ t lóe lên tia sáng khó hiểu.

"Oái!"

Đột nhiên, có tiế ng kêu đau đớn vang lên trong đám vũ hội.

Xoạt! Cùng với tiế ng kêu, đèn đỏ bỗng lóe sáng.

Tâ t cả mọi người đề u đổ dô n ánh mặ t về phía phát ra tiế ng kêu như xé vải â y, chỉ thấ y Lạc Tiểu Liên như con bò tót nhìn thấ y tấ m vải đỏ, hai mặ t hừng hực lửa giận nhìn Tiêu Nham Phong.

"Á! Xin lỗi nha! Vừa rô `i không cản thận nên dẫm phải chân cô." Tiêu Nham Phong nói vuô ´t đuôi, nhê ´ch mép cười gian xảo.

Nghe thấ y lời xin lỗi, Lạc Tiểu Liên đành tự an ủi mình là đen đủi.

Cô quay đâ`u nhìn vê` phía bảng thông báo điện tử, bên dưới có ánh đèn đỏ nhức mặ´t, trong lòng cảm thấ´y â´m ức. Cuộc thi khiêu vũ lâ`n này quy định không được dẫm vào chân bạn nhảy, hơn nữa mỗi người chỉ được phạm quy mười lâ`n. Đèn đỏ chính là "giám khảo điện tử" của cuộc thi lâ`n này. Mỗi lâ`n bước sai nhịp đèn đỏ sẽ bật sáng. Khi đèn đỏ bật mười lâ`n thì coi như bị loại.

Lạc Tiểu Liên buô n bã quay đâ u lại, nhưng chưa kịp điề u chỉnh bước nhảy thì Tiêu Nham Phong lại dẫm mạnh lên chân cô.

"Oái!" Lạc Tiểu Liên không chịu được nữa hét â`m lên, các đôi nhảy khác lại chau mày nhìn vê` chỗ cô với ánh mặ´t khó chịu...
Ngọn đèn đỏ không hê` bỏ qua lại nháy lên.

"Á! Xin lỗi, vừa rồ ì tôi lại không cẩn thận!" Tiêu Nham Phong nhún vai, giải thích liế n láu, không hề vấ p váp.

Thă `ng cha này rõ ràng là cố ´ ý. Hắ ´n cố ´ ý dẫm vào chân mình, để mình nhảy sai bước. Đáng ghét! Nghĩ tới những mong muố ´n của anh Hàn Thu Dạ và hẹn ước sau khi chiế ´n thắ ´ng, Lạc Tiểu Liên cắ ´n răng hít một hơi sâu, xoa xoa chỗ chân bị đau, đứng thẳng người kéo tay Tiêu Nham Phong, tiế ´p tục khiêu vũ.

"Hi hi hi!" Thấ y tấ t cả đề `u nặ `m trong dự tính của mình, Tiêu Nham Phong cười lén.

Trong cả khúc nhạc khiều vũ, Tiêu Nham Phong thường xuyên giả vờ "không cẩn thận" dẫm lên chân Lạc Tiểu Liên, khiế n cô đau đế n tái mặt.

"Lạ thật! Giang Sóc Lưu đã ra lệnh không nam sinh nào được phép nhảy với Lạc Tiểu Liên cơ mà! Sao tên con trai kia lại nhảy với cô ta nhỉ?..."

"Đèn đỏ đã bật sáng đế n bố n là `n. Nế u cứ tiế p tục thế này Lạc Tiểu Liên sẽ bị loại mấ 't!"

Khi Lạc Tiểu Liên gắ ng nhịn đau và tiế p tục quay vòng vòng với Tiêu Nham Phong, bên ngoài mọi người bắ t đâ u rì râ m bàn tán.

A! Hiểu rô`i!

Tiểu Liên như người vừa tỉnh mộng, nhìn chòng chọc khuôn mặt gian xảo của Tiêu Nham Phong. Thảo nào không có ai nhảy với mình... hóa ra là do tên Giang Sóc Lưu bày chuyện.

Làm thế này khác nào đẩy mình vào ngõ cụt. Giang Sóc Lưu và tên đâ u tổ quạ đúng là hai tên khố n... Trên thế giới này không có tên nào vô liêm sĩ hơn hai tên đó.

"Oái! Hinh Như, nhẹ tay chút!"

Trong lúc nghỉ giải lao, dưới tán cây long não bên cạnh sân, Trương Hinh Như cần thận tháo tấ t và giày của Lạc Tiểu Liên ra, ngạc nhiên đẩy gọng kính trên số ng mũi, trọn tròn mấ t nhìn "kì quan" trước mấ t.

"Trời ơi! Tiểu Liên, chân cậu sao lại sưng to thế này? Trông như cái bóng đèn tròn í..."

"Đê`u do tên đâ`u tổ quạ đê tiện đó hế´t!" Lạc Tiểu Liên khì mũi tức giận.

"Tiểu Liên, lát nữa khiêu vũ, tớ thấ y cậu đừng nên tham gia nữa..." Trương Hinh Như hơi lo lắ ng, khuyên nhủ Tiểu Liên.

"Làm thế sao được?" Lạc Tiểu Liên làu bàu, ngang bướng, kiên quyế t đế n mức mười con bò cũng không thể kéo nổi, "Tiêu Nham Phong và tên Giang Sóc Lưu đã bày kế hãm hại tớ, đừng hòng tớ để

chúng được yên. Hổ mà không ra oai, người khác tưởng mèo cụp đuôi. Lâ n này... chấ c chấ n tớ sẽ thấ ng."

"Không!"

Ai dè Thẩm Tuyế t Trì nãy giờ đứng yên bên cạnh không lên tiế ng, ánh mấ t bỗng đánh xẹt tia lửa điện. Cô không thèm đế m xủa ánh mấ t ngạc nhiên của mọi người mà chỉ nói chấ c như đinh đóng cột:

"Nhâ t định phải thă ng!"

Khi tiế ng nhạc du dương ngân lên, vòng thứ hai thi khiêu vũ, để n lượt nam sinh mời nữ sinh khiêu vũ.

"Hừ! Bây giờ để n lượt Tiêu Nham Phong này trổ tài. Oa ha ha ha!"

Tiêu Nham Phong sướng phổng mũi, giố ng như vị tướng chỉ huy ngàn quân vạn mã, giơ tay ra hiệu với hai tên hâ u cận, rô i lao vào trong đám người khiêu vũ.

"Hơ hơ hơ, cô có thể nhảy với tôi một bản không?

"Xin lỗi, tôi... tôi không được..."

... "Cô gái xinh đẹp, có thể nể mặt nhảy với tôi một bản không?"

"Á, xin lỗi, tôi không muố n nhảy."

•••

"Này, tôi là 'cơn lô c' Tinh Hoa, có thể vinh dự mời cô nhảy một bản không?"

"Đô` thâ`n kinh!"

• • •

Xung quanh đố ng lửa trại, các nam thanh nữ tú đã quay tròn theo tiế ng nhạc, đấ m mình vào niê m vui phâ n khởi.

Còn nhóm của Tiêu Nham Phong giố ng như ba con cun cút bị vứt bỏ, mặt mũi thấ t thểu, dựa lưng vào nhau, ngưỡng mộ nhìn về phía đám người đang khiêu vũ. Nhưng khi Tiêu Nham Phong bắ t gặp nụ cười lạnh như băng của Thẩm Tuyế t Trì, hắ n bỗng hiểu ra mọi chuyện.

"Này, con vịt giời não phẳng kia!" Một giây sau, Tiêu Nham Phong hùng hổ xông qua đám người, gỡ mặt nạ ra, mặt hã `m hã `m như thâ `n sét nổi đóa, trợn mấ t với Thẩm Tuyế ´t Trì, "Cô dám giở trò chơi xấ ´u tôi hả? Có biế ´t kế ´t cục của kẻ đấ ´c tội với tôi là thế ´ nào không?"

"Hứ!" Lạc Tiểu Liên hấ t că m lên, tức giận lườm hặ n, "Đây gọi là ăn miế ng trả miế ng nhé. Lệnh cấ m của Tuyế t Trì đâu phải trò đùa. Hừ! Tố i nay sẽ chẳng có nữ sinh nào thèm khiêu vũ với cậu đâu. Có điể u, tôi thấ y thương hại cậu, chỉ câ n cậu câ u xin tôi, biế t đâu tôi sẽ rủ lòng thương..."

"Hừ, đô` vịt bâ`u, cô được lǎ m! Đúng là điế c không sợ súng mà, đã thể tôi sẽ cho cô nế m mùi đau khổ. Muố n khiêu vũ hả? Đi thì đi, sợ quái gì chứ!"

Kì cục là tiế ng kêu đau đón vang lên trên sân vẫn không phải ai khác mà lại là Lạc Tiểu Liên.

Nhìn thấ y đôi chân linh hoạt của Tiêu Nham Phong cứ tìm cơ hội dẫm vào chân mình, nhưng Lạc Tiểu Liên không còn sức chố ng chọi lại được nên bị dẫm trúng liên tục.

Xet! Xet! Xet!

Đèn đỏ bên dưới cái tên Lạc Tiểu Liên lại tiế p tục sáng lên.

Nhìn theo bóng xoay tròn của Lạc Tiểu Liên và Tiêu Nham Phong, Trương Hinh Như lo lă ng cấ t tiế ng hỏi: "Thẩm Tuyế t Trì... Tiểu Liên đã bị đèn đỏ nháy bảy là n rô i, cứ thế này thì nguy quá, cậu ấ y sẽ bị loại mấ t..."

Thẩm Tuyế t Trì mặt mày vô cảm quay người đi không trả lời, nhưng mặ t như hiện lên hàng chữ "tấ t cả đã nặ m trong tay tôi".

Bản nhạc kế t thúc, Tiêu Nham Phong vênh váo đi ra khỏi sân khiêu vũ, đón lấ y chai nước từ tay mặt rỗ, tu ừng ực, rồ i lấ y tay quệt ngang miệng.

"Đại ca oai ra phế t!" Đâ u cua nịnh nọt nói, "Con nhỏ tóc bím đó chế t chặ c rô i."

"Hừ, rõ vô vị!" Tiêu Nham Phong lấ y tay hấ t bộ tóc tổ quạ lên, rô i vuô t vuô t că m, "Nhờ con nhỏ cóc ghẻ Đức Nhã ấ y mà chúng ta thắ ng hai trận liê n, cứ tưởng nó ghê gớm cỡ nào, không ngờ yế u xìu như con gián. Thi thố kiểu đó sao thể hiện được đẳng cấ p của 'cơn lố c' Tiêu Nham Phong này. Tí nữa tao chỉ câ `n động nhẹ một cái là nó bị loại ngay. Ha ha ha!"

Tiế p tục vòng cuố i cùng của cuộc thi - khiêu vũ tự do!

Trên sân, các nam sinh và nữ sinh lâ n lượt đổi bạn nhảy, bấ t đâ u quay vòng lãng mạn. Chỉ có một đôi duy nhấ t từ đâ u chí cuố i vẫn không chịu tách rời nhau ra, đó là Lạc Tiểu Liên và Tiêu Nham Phong. Hai người mặt đố i mặt, nhìn nhau hã m hè.

"Đô` vịt bâ`u si đâ`n! Đợi tí nữa cho cô khóc nhè cả thể." Tiêu Nham Phong huýt sáo, cho hai tay vào túi, khinh thường nhìn Lạc Tiểu Liên.

Tiêu Nham Phong vừa dứt lời thì có tiế ng kêu như lợn bị chọc tiế t vang lên trên sân.

Mọi người tưởng vẫn như cũ, nhưng là n này lại là cảnh tượng khác hẳn lúc nãy...

Tiêu Nham Phong nước mấ t tèm lem, trừng mấ t nhìn Lạc Tiểu Liên. Hấ n nhảy như con choi choi, sau đó phẩy cái giày bị in đế n ba bố n về t chân, cấ n răng nhịn đau. Lạc Tiểu Liên tỉnh như sáo đứng một bên, cong môi lên cười đấ c ý.

Xet!

Trên bảng điện tử, dưới cái tên Tiêu Nham Phong có đèn đỏ nháy lên.

"Cóc ghẻ Đức Nhã! Cô... cô... cô... Lúc nãy cô không nhảy nổi nữa cơ mà?" Tiêu Nham Phong hét lên kinh ngạc.

"Ha ha ha! Đâ`u tổ quạ, tôi có nhảy được hay không chẳng nhẽ cậu không nhìn thấ y à?" Lạc Tiểu Liên hứ một tiế ng lạnh như băng từ cánh mũi.

Đúng lúc này, Thẩm Tuyế t Trì đang lặng lẽ quan sát trận chiế n bèn thì thâ m giải đáp cho Trương Hinh Như.

"A! Hóa ra là vậy! Cố tình cho Tiêu Nham Phong thă ng hai là n liên tiế p, để hă n thấ y Lạc Tiểu Liên không phải là đố i thủ của mình. Hă n rấ t cao ngạo, tự kiêu nên sẽ chủ quan... Đợi đế n vòng thi thứ ba, Tiểu Liên sẽ chớp thời cơ, dẫm liên tiế p vào chân hă n. Tuyế t Trì, cậu giỏi thật đấ y!" Hai mắ t Trương Hinh Như sáng như sao, hào hứng vỗ tay thán phục Thẩm Tuyế t Trì.

"..." Thẩm Tuyế t Trì mặt lạnh như tiế `n nhìn Tiêu Nham Phong đang nhảy loạn xạ như khỉ diễn xiế c, rô `i lạnh lùng thố t lên một câu, "Hă ´n chế ´t chă ´c rô `i!"

"Đáng ghét, Lạc Tiểu Liên! Hôm nay còn lâu tôi mới tha cho cô!"

"Hứ! Có giỏi thì cứ việc! Lạc Tiểu Liên này không bỏ cuộc đâu!"

"Con nhỏ đáng ghét!... Có giỏi thì tới đây!"

"Đâ`u tổ quạ! Chế t đi!"

"Á á á!"

Cùng với tiế ng gào thét inh tai nhức óc, một trận "đại chiế n thế giới" tiế p tục mở màn.

Lạc Tiểu Liên bỗng biế n thành một chú hươu con nhanh nhẹn, thay đổi bước nhảy liên tục, giơ chân lên giáng mạnh liên tiế p vào chân Tiêu Nham Phong. Còn Tiêu Nham Phong như con thú hoang nổi đóa, cũng lao vào tấ n công liên tiế p, nhưng bị dẫm liên tục, hấ n ta bặm răng bặm lợi, khó khăn lấ m mới có thể giữ được thăng bã ng.

Xet! Xet! Xet!

Những chiế c đèn đỏ bật sáng liên tiế p.

Lúc này, hâ`u hê´t các học sinh trên sân đê`u ngừng khiêu vũ, xì xèo bàn tán trước cuộc chiế n đâ`y kịch tính. Bụi đâ´t bay mù mịt, ai nâ´y đê`u sợ đế n nỗi mặt mày tím tái.

"Họ khiêu vũ hay là uýnh nhau vậy?"

"Nhìn xem, nhìn xem! Giố ng như là đang quyế t chiế n sinh tử í..."

"Ùm... Có điề `u bước nhảy của Lạc Tiểu Liên không sai chút nào. Còn bước nhảy của Tiêu Nham Phong loạn nhịp lung tung phèng cả lên."

Những người vây quanh càng lúc càng nhiê `u, mấ y học sinh giám sát cuộc thi khiêu vũ thấ y điê `u gì đó bấ t bình thường, định chen vào trong ngăn cuộc khiêu vũ điên khùng này lại, thì thấ y Thẩm Tuyế t Trì lạnh lùng giơ tấ m biển lên. Trên tấ m biển có đê `mấ y dòng chữ to tướng:

Attention

Màn vũ đạo khỉ vương quyế t đấ u

Động tác nguy hiểm, không nên bă t chước theo

Người không liên quan tránh xa kẻo bị thương.

"Oái!"

Đúng lúc này, một tiế ng kêu thảm thiế t gây chấ n động khắ p nơi.

Xet!

Dưới cái tên Tiêu Nham Phong, ánh đèn đỏ cuố i cùng bật sáng lên, mấ y nhân viên vội vàng lao tới dán một chữ "out" rõ to vào phía sau lưng hấ n.

Tiêu Nham Phong nổi khùng, vừa lê cái chân bị thương, vừa quàng quạc kêu gào tức tố i:

"Á á á! Đô` vịt bâ`u óc đậu phụ! Con nhỏ nhà quê tóc bím kia! Nhớ đâ´y, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô đâu."

"Được rồi, bé Củ Lạc, mau đưa chân ra đây! Có thiếu gia đây băng bó cho, vết thương của bé sẽ khỏi nhanh như tên lửa ấy chứ!"

[Lãng mạn]

Một cành thù du có thể đại diện cho chiế n thắ ng

Cũng có thể đại diện cho sự lãng mạn

Một chiế c mặt nạ có thể che giâ u khuôn mặt

Cũng có thể ngăn lộ ra chân tướng

Nhưng tim đập thình thịch loạn nhịp...

Cuố i cùng là vì ai?

Xet! Pă ng! Pă ng pă ng pă ng!

Cùng với hai cây pháo hoa màu vàng kim nở bung trên đỉnh núi Đại Nguyệt, chiế u sáng rực cả màn đêm, lễ hội Văn hóa Mùa thu mỗi năm một là n bước vào bà u không khí tưng bừng chưa từng có.

Tiế ng nhạc lãng mạn và dịu dàng vừa vang lên, *MC* hứng khởi tuyên bố bắ t đâ u cuộc thi cuố i cùng của lễ hội Văn hóa Mùa thu nghi thức trao hoa cúc. Nghi thức mà các bạn học sinh chờ đợi mong mỏi nhấ t cuố i cùng cũng tới, đó là trao hoa cúc tượng trưng cho tình bạn. Lúc này, ngọn lửa chiế n tranh cháy hừng hực đã lụi tàn theo tiế ng nhạc và làn gió đêm, chỉ còn tình bạn trong sáng và thuâ n khiế t.

Có điề `u, trên thể giới này không phải cái gì cũng là thuâ `n khiế t hể t cả.

Dù lúc đó, những bong bóng màu hô ng vẫn tiế p tục bay bay trên đỉnh núi Đại Nguyệt, nhưng bên đố ng lửa trại, ba người được cả lễ hội chú ý - Lạc Tiểu Liên, Thẩm Tuyế t Trì và Tiêu Nham Phong giố ng như võ sĩ giác đấ u, lấ y hế t sức bình sinh đố t cháy cơ thể nổ lép bép, trợn hỏa mặ t với đố i phương.

"Hai con nhỏ vịt giời đáng chế t... Dám dùng kế hại thiế u gia đây, bây giờ còn dám vác mặt đế n chỗ này, chán số ng rồ i hả?" Ánh mã t của Tiêu Nham Phong đảo qua phía Thẩm Tuyế t Trì và Lạc Tiểu Liên đang ngô i ở hàng đố i diện, "Nói cho hai cô biế t, tôi không dọa suông. Thực ra tôi chỉ mới dùng ba mươi phâ n trăm sức mạnh của mình thôi, vẫn chưa giở hế t tuyệt chiêu ra đâu."

"Hơ hơ hơ, ba mươi phâ n trăm sức mạnh hả? Có dùng hế t sức thì cũng thua thảm hại thôi." Lạc Tiểu Liên că n răng nhìn cái chân sưng vù, cố gắ ng giữ thăng bă ng, khó khăn lắ m mới nhế ch mép cười giễu cợt.

"Xí! Con trai không thèm chấ p đô con gái. Hai cô cứ đợi đó!" Tiêu Nham Phong hung hăng quăng ra một câu, rô i quay đâ u đi vê chỗ ngô i.

"Không được đi!"

Một giọng nói hờ hững vang lên, Tiêu Nham Phong dừng chân theo quán tính. Khi hấ n quay đâ u lại thì nhìn thấ y khuôn mặt lạnh như đá tảng của Thẩm Tuyế t Trì, đôi mấ t trong như pha lê của cô nhìn chặ m chặp hấ n.

Tiêu Nham Phong nhìn Thẩm Tuyế t Trì khấ p lượt, sau đó nhíu mày lại không còn kiên nhẫn được nữa:

"Sao hả? Muố ngì đây?"

"..." Thẩm Tuyế t Trì chẳng nói năng câu nào, đột nhiên đứng phă t dậy trước mặt Tiêu Nham Phong. Lúc này hai cái mũi của họ gâ n như cham vào nhau.

"Cô... cô muố n gì?"

Tiêu Nham Phong bỗng run như câ y sấ y, bị Thẩm Tuyế t Trì ép lùi vê phía sau. Hặ n cúi mặt, mở to mặ t nhìn Thẩm Tuyế t Trì.

Một giây... hai giây... ba giây...

Má Tiêu Nham Phong bỗng hơi đo đỏ như bị phản ứng hóa học. Hă n nghĩ bụng:

"Con nhỏ này mặt mũi lúc nào cũng lạnh như băng nhưng trông cũng được đấ y chứ... Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắ n, đôi mắ t to tròn như hạt trân châu màu đen, đôi lông mày mề m mại, cái mũi cao cao, môi đỏ hô ng như trái anh đào... Hơn nữa... hơn nữa từ trước tới giờ mình chưa được đứa con gái nào nhìn đặ m đuố i con cá chuố i để n thể ..."

Thich thich thich!

Tiêu Nham Phong say đă m nhìn đôi mặ t đen lấ p lánh như sao đêm của Thẩm Tuyế t Trì, tim giật thót như con thỏ nghe thấ y tiế ng động, đập loạn xì ngấ u.

"Đô` óc heo! Nghe đây!" Thẩm Tuyế t Trì nhìn thẳng vào mặt Tiêu Nham Phong, nói gặ`n từng tiế ng một.

Nhưng Tiêu Nham Phong lại thấ y xố n xang như gió xuân thổi lồ ng lộng, cảnh đẹp như trong mộng với những đóa hoa rực nở, ánh mắ t nhìn không chớp, lòng thấ y vui phơi phới.

Oái!... Bây giờ mình mới phát hiện ra, hóa ra giọng nói của con nhỏ gỗ lim này cũng hay ra phế t. Đôi mắ t cô ta như bắ ng pha lê, có thể phát ra ánh sáng.

"Chúng ta... quyế t đấ u một trận số ng mái."

"Í? Cô nói gì?"

"Aaaa!"

Tiế ng hét trên đỉnh núi Đại Nguyệt như sấ m dậy nổ tanh bành.

Lạc Tiểu Liên mô `hôi mô `kê nhễ nhại ôm lấ y cái chân đau, nhìn Tiêu Nham Phong đang la hét â `m ĩ chạy thục mạng, còn Thẩm Tuyế ´t Trì mặt mày đă `ng đă `ng sát khí đuổi riế ´t phía sau.

Thẩm Tuyế t Trì lúc tức giận cứ như bà La Sát hiện hình. Từ khi biế t Tiêu Nham Phong là chủ nhân của chiế c huy hiệu, nhỏ ta lúc nào cũng gây sự với hặ n. Phù phù, may mà cái huy hiệu đó không phải của mình, đặ c tội với nhỏ ta thì đời thảm thật... Thẩm Tuyế t Trì sao lại thù người có chiế c huy hiệu đó thể nhỉ? Lạ ghê...

Khi Lạc Tiểu Liên còn đang mải đấ m mình trong suy nghĩ vẫn vơ thì ngọn gió mang theo những tiế ng xì xèo của mọi người vang tới tại cô.

"Này, này! Cậu có biể t gì không? Vũ hội lâ n này Giang Sóc Lưu bí ẩn cũng tới tham dự đó! Tôi nghe nói cậu â y đeo mặt nạ thù du."

"Ôi chao! Thật hả? Nhưng mặt nạ thù du thì nhiê`u vô kể, làm sao mà biế t được đâu mới là Giang Sóc Lưu?"

"Nói cho cậu nghe nhé, các nữ sinh trong Hội Học sinh đã tịch thu toàn bộ mặt na thù du của các nam sinh khác rô `i."

"Trời ơi!... Hôm nay cuố i cùng cũng được tận mặ t chiếm ngưỡng dung nhan cậu ấ y. Hi hi hi!"

•••

Giang Sóc Lưu? Vừa nghe thấ y cái tên này, tai Lạc Tiểu Liên đã dỏng lên, phấ n khích để n nỗi hai bím tóc vềnh ngược.

Khà khà! Ông trời đúng là có mấ t! Kẻ thù không đội trời chung với mình cuố i cùng cũng xuấ t hiện.

Thă `ng cha Giang Sóc Lưu đáng ghét, không dám ra mặt đấ u tay đôi, toàn nấ p một chỗ, sai tên đấ `u tổ quạ dùng thủ đoạn bỉ ổi hãm hại mình. Hôm nay mình không được bỏ lỡ cơ hội trời cho này, phải vạch trấ `n bộ mặt tiểu nhân của hấ n.

Nghĩ đoạn Lạc Tiểu Liên nghiêm nét mặt, quay đâ`u nhìn đám người đang lô´ nhô´ phía sau.

Mặt na thù du... Mặt na thù du... Nế u Giang Sóc Lưu đeo mặt na thù du thì hấ n không chạy thoát nổi đầu...

Huych!

"Oái!..." Đột nhiên một nữ sinh trượt ngã ngay cạnh chỗ Lạc Tiểu Liên ngô `i, đập mạnh vào chân cô.

Á! Có nhâ m không vậy? Sao lại va vào đúng cái chân bị đau thế này? Lạc Tiểu Liên thấ y chân mình đau buố t, cả người chuẩn bị đổ râ m xuố ng đấ t.

"Cẩn thận!"

Đúng lúc cô sắ p đổ xuố ng đấ t như cây chuố i bị đố n thì một tiế ng nói trâ m ấ m đột nhiên vang lên.

Sau đó, lưng Tiểu Liên được ai đó đỡ lấ y, cả người cô dừng lại trong không trung.

"O..." Lạc Tiểu Liên vội vàng nuố t nước bọt, từ từ mở đôi mấ t vừa nhấ m tịt lại vì sợ hãi. Nhưng khi định cảm ơn người đã giúp mình thì cô bỗng sững lại như hóa đá, thậm chí máu trong người cũng ngừng chuyển động.

Sao lại thế? Ân nhân của mình đeo mặt na thù du... Sao lại có chuyện nực cười thế này?

Lẽ nào hấ n ta là Giang Sóc Lưu?

Lạc Tiểu Liên giữ nguyên tư thế như vậy, trọn tròn mắ t nhìn vị khách không mời mà đế n. Tóc hắ n màu hạt dẻ sẫm, nửa khuôn mặt bị chiế c mặt nạ thù du màu vàng che khuấ t. Đột nhiên Lạc Tiểu Liên thấ y choáng váng cả người, còn cuố ng họng thì rõ ràng là muố n gào lên nhưng chỉ ú ớ phát ra tiế ng kêu rè rè, như cái băng cát xét bị nhòe tiế ng.

"Cậu... cậu là..."

Không đợi Tiểu Liên kịp lên tiế ng, anh chàng đeo mặt nạ thù du vội đỡ Tiểu Liên đứng thẳng dậy bă ng đôi tay rấ n chắ c, rô i lịch lãm cúi đâ u trước mặt cô, sau đó đưa tay ra mời nhảy theo kiểu rấ t quý tộc.

Trời ạ! Ngón tay Giang Sóc Lưu sao lại thon dài và cân đố i thể kia? Lạc Tiểu Liên không giơ tay ra mà cứ đứng đực mặt tại chỗ, đâ u óc quay cuô ng. Hấ n... toàn bày trò làm hại mình cơ mà, sao lại mời mình khiêu vũ nhỉ? Hay là...

Đột nhiên đâ`u Tiểu Liên lóe sáng, các nơron thâ`n kinh bắ´t đâ`u ăn nhập lại với nhau.

A! Mình biế t rô i!

Chă c hă n muố n trả thù cho tên đàn em Tiêu Nham Phong đâ u tổ quạ. Hừ, người có chí lớn muố n đứng đâ u Liên minh như mình quyế t không thể thua loại người này được. Giang Sóc Lưu, có giỏi thì lại đây coi!

Lạc Tiểu Liên nhìn chàng trai đeo mặt na thù du ở trước mặt, hít một hơi sâu để lâ y lại tinh thâ n, sau đó tự tin ngước đâ u lên, làm động tác nhận lời. Cô đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên tay anh chàng đeo mặt na thù du.

Quay tròn, khiêu vũ...

Không đợi Lạc Tiểu Liên kịp định thâ n, chàng trai đeo mặt nạ thù du đã nă m lâ y tay cô một cách râ t tự nhiên, khẽ khàng ôm lâ y eo, rô i bă t đâ u màn khiêu vũ bay bổng.

Dường như nă m ngoài dự kiế n của Lạc Tiểu Liên, chàng trai đeo mặt nạ thù du khiêu vũ với những bước nhảy vô cùng thuâ n thục, mỗi bước tiế n lùi đề u đẹp tuyệt vời, khớp với bản nhạc làm thành một dòng chảy vũ đạo với những làn sóng lăn tăn nhẹ nhàng.

Khi âm nhạc lên tới cao trào, chàng trai đeo mặt nạ thù du đột nhiên nă m chặt tay Lạc Tiểu Liên, sau đó để cô xoay tròn.

Đúng lúc ấ y, Lạc Tiểu Liên bỗng thấ y mình mấ t thăng bă ng, đã u óc choáng váng. Chàng trai đeo mặt nạ thù du thu bàn tay đỡ lấ y eo cô. Lạc Tiểu Liên thấ y mình đang nă m gọn trong lòng cậu ta. Mặt nạ thù du cúi người xuố ng, nhìn cô chă m chă m...

Thich thich! Thich thich!

Lúc này, Lạc Tiểu Liên cảm thấ y mình như biế n thành bức tượng đá, toàn thân đông cứng lại, không thể cử động được. Trái tim chẳng còn nghe lời sai khiế n của mình nữa, cứ đập rộn ràng trong lô ng ngực. Toàn thân anh chàng đeo mặt nạ thù du toả mùi thơm dìu dịu, khiế n lòng cô thấ y xố n xang. Đột nhiên một ý nghĩ kì cục hiện ra trong đâ u Tiểu Liên, nế u hặ n không phải là kẻ thù đội trời chung của cô thì chặ c chặ n sẽ là bạn nhảy lí tưởng. Hơn nữa đôi tay hặ n ta lại mê m mại đế n thế ...

Lạc Tiểu Liên ngạc nhiên nhìn bạn nhảy, như muố n xuyên thấ u cái mặt nạ thù du để thấ y khuôn mặt thật của người đó. Đáng tiế c dưới chiế c mặt nạ, chỉ nhìn thấ y đôi mặ t sáng trong khẽ nháy như trêu chọc cô. Lạc Tiểu Liên tò mò cắ n chặt răng, bấ t ngờ giơ tay lên định giật chiế c mặt nạ thù du xuố ng.

Hơ hơ hơ, cơ hội tới rô ì đây. Đúng là giấ u đâ u hở đuôi! Hôm nay mình muố n biế t hấ n ta ba đâ u sáu tay như thế nào.

Nhưng không ngờ tố c độ của Giang Sóc Lưu còn nhanh gấ p đôi Lạc Tiểu Liên.

Đôi tay giơ cao của Tiểu Liên bị Giang Sóc Lưu nă m chặt lấ y nhanh như điện giật. Lạc Tiểu Liên không biế t khuôn mặt dưới chiế c mặt nạ kia có cảm xúc gì, nhưng đôi mắ t có vẻ như đang cười mia mai. Nhanh như cấ t cậu ta chuyển tiế t tấ u nhảy mau lẹ, khiế n cho Tiểu Liên một phen choáng váng.

Rõ ràng là hă n cố ý.

Không được! Cứ quay tròn thể này chặ c mình chóng mặt để n phát nôn mấ t. Tên đáng ghét!

Ta giãy này, giãy này...

Nhưng dưới sự "cưỡng chế " của anh chàng mặt nạ thù du, Lạc Tiểu Liên giố ng như Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành Sơn, tay chân luố ng cuố ng.

Đột nhiên cô bị anh ta dẫn bước, quay tròn đột ngột một vòng. Râ m! Cả người cô đâm ngay vào bức "tường người".

"Á! Xin lỗi, xin lỗi!" Lạc Tiểu Liên xấ u hổ quay đâ u lại, định xin lỗi những người bị cô va vào, nhưng vừa quay lại, cô bỗng lặng người đi.

Mình có nă mơ không nhi? Người mình vừa đâm vào cũng đeo mặt na thù du.

Sao... sao lại thế này?

Lẽ nào lúc nãy quay vòng nhiệ u quá mình hoa mặ t chóng mặt chẳng?

Người đeo mặt nạ thù du chỉ có Giang Sóc Lưu cơ mà? Lạc Tiểu Liên trọn tròn mắ t như ô c bươu nhả miệng.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiế n đâ u óc Lạc Tiểu Liên quay cuô ng, xây xẩm mặt mày.

"Oái! Á á á! Giang Sóc Lưu ở kia kìa! Giang Sóc Lưu!"

"Giang Sóc Lưu! Anh khiêu vũ với em một bản nhé!"

"Oái! Á á á! Giang Sóc Lưu! Cho tôi bắ t tay cậu một cái có được không?"

Sân khiêu vũ trên đỉnh núi Đại Nguyệt như chảo dâ`u sôi, nổ tanh tách. Tâ´t cả các nữ sinh đê`u la ó â`m ĩ rô`i lao như điên vê` phía Lạc Tiểu Liên và chàng trai đeo mặt nạ thù du.

"Đây... đây là..." Thấ y đám người đổ ập về phía mình như trận sóng thấ n, Lạc Tiểu Liên kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ.

"Chạy mau!" Đúng lúc này, anh chàng đeo mặt nạ thù du vừa khiêu vũ với Lạc Tiểu Liên vội vàng nhắ c nhỏ.

Lạc Tiểu Liên bỗng hoàn hô`n, nhưng vừa lê´t được vài bước thì thâ´y chân đau buô´t tới tận óc.

Đau quá!... Cái chân chế t tiệt, sao lại đau đúng lúc quan trọng thế này cơ chứ?

Lạc Tiểu Liên toát mô hôi lạnh, đôi chân nặng như đeo chì, không thể nào nhúc nhích nổi. Đúng lúc tình hình ngàn cân treo sợi tóc, anh chàng đeo mặt nạ thù du không để cho Tiểu Liên kịp định thâ n, đã bế xố c cô lên, rô i chạy thục mạng như tên bắ n vê một bên sân.

"Giang Sóc Lưu! Sao anh lại bê´ con nhỏ đó?"

"Giang Sóc Lưu! Em xin anh đâ y! Đừng có bỏ đi mà!"

"Đợi đã, mọi người xem kìa! Phía sau cũng có một người đeo mặt nạ thù du!"

Tiế ng bước chân hỗn loạn sau lưng càng lúc càng gâ n, khi Lạc Tiểu Liên tưởng mình sắ p bị nhấ n chìm trong cơn sóng phát cuô ng của lũ con gái mê trai đẹp thì chợt nghe thấ y một tiế ng gào lên như bát mẻ.

Đám người đó đột nhiên khựng lại, nhố n nháo cả lên. Nhiê u người lại cấ m cổ chạy vê phía chàng trai đeo mặt na thù du kia.

"Á... Tiểu Liên! Tiểu Liên bị người ta bă t cóc rô i! Làm sao bây giờ?"

Đứng sau đám người ô nào, Trương Hinh Như mặt mày trắ ng bệch, lo lắ ng nhìn vê phía Lạc Tiểu Liên, lẩm nhẩm một mình.

"Sẽ vui thôi!"

Thẩm Tuyế t Trì đứng bên cạnh, bình tĩnh giơ máy quay trong tay lên, rô i ném một miế ng thạch vào miệng, lẳng lặng thố t ra ba từ đó.

"Vui á?" Trương Hinh Như trọn tròn mặ t lên không hiểu. Nhưng Thẩm Tuyế t Trì chẳng giải thích thêm gì nữa mà quay đâ u bỏ đi. Lạc Tiểu Liên nă mim re trong lòng anh chàng đeo mặt nạ thù du, nhìn thấ y đám người ô nào kia đã đi xa khuấ t mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Cô nhận ra người mang mặt nạ thù du đó lại đang nhìn mình chă m chă m...

Xoat!

Cách suố i Thanh Tuyê `n không xa, Lạc Tiểu Liên ngô `i trên bãi đá cuội, nhân lúc anh chàng đeo mặt nạ thù du mấ t cảnh giác, liê `n nhanh tay gỡ mặt nạ của cậu ra.

Anh chàng sững người một lúc, hơi ngạc nhiên nhìn Lạc Tiểu Liên. Ánh trăng hiê `n hòa phản chiế ´u trên khuôn mặt thanh tú của cô, giố ´ng như cái bóng phát sáng lấ ´p lánh trên suố ´i nước.

"Thời Tuân? Sao lại là cậu?" Nhìn thấ y khuôn mặt quen thuộc, Lạc Tiểu Liên hét lên kinh ngạc.

"Ủa? Lạ lă m sao?" Thời Tuân mim cười nhìn Lạc Tiểu Liên, "Bé Củ Lạc phải cảm ơn tôi mới đúng, ngoài tôi ra, chẳng có ai thèm mời bé nhảy cả."

"Í?" Lạc Tiểu Liên lặng người đi, ngoảnh đi ngoảnh lại, một lúc lâu mới lắ p bắ p, "Á... Không phải thê ... Tôi nghe mâ y nữ sinh nói tô i nay Giang Sóc Lưu sẽ đeo mặt nạ thù du... nên tôi tưởng cậu là..."

"Nhưng rõ ràng bé Củ Lạc cũng nhìn thấ y có một người nữa đeo mặt nạ thù du mà." Lạc Tiểu Liên chưa kịp nói hế t câu thì Thời Tuân bỗng că t ngang lời cô.

"..." Nghe thấ y vậy, Lạc Tiểu Liên như sực nhó ra điề ugì đó, "Này Thời Tuân! Sao cậu lại đeo mặt nạ thù du đóng giả tên Giang Sóc Lưu hả? Còn dẫn tôi tới đây làm gì nữa?"

"Là vì thế này!" Nói đoạn, Thời Tuân lôi từ phía sau ra một chiế c hộp cứu thương màu trắ ng giố ng như biểu diễn ảo thuật, giơ trước mặt Tiểu Liên, "Bé Củ Lạc, chân bé bị thương có đau lắ m không?"

Đau chế t đi được, đề u là do tên đâ u tổ quạ hại mình. Nhưng càng chữa càng tổ nặng thêm...

Lạc Tiểu Liên lấ y tay xoa xoa đôi chân đau buố t, bực dọc nghĩ ngợi. Cô ngước đâ u lên nhìn Thời Tuân với ánh mặ t nghi ngờ:

"Sao cậu lại tố t với tôi như vậy?"

"Tôi luôn đố i xử tố t với bé đấ y chứ? A Lộc yêu quý!" Thời Tuân nhún vai thản nhiên như không, hai mặ t cười tít như chú mèo lười nhác nghịch ngợm, "Vả lại tôi cũng không muố n bé lấ y cớ chân đau để trố n không làm A Lộc cho tôi."

"Hứ!" Nghe thấ y Thời Tuân nói vậy, Lạc Tiểu Liên bực mình hấ t mặt sang một bên, lẩm bẩm một mình, "Tôi thừa biế t cậu chẳng phải loại tử tế gì."

Thời Tuân không nói thêm câu nào, tự động mở hộp cứu thương ra, nhúng tăm bông vào thuố c.

"Được rô`i, bé Củ Lạc, mau đưa chân ra đây! Có thiê´u gia đây băng bó cho, vê´t thương của bé sẽ khỏi nhanh như tên lửa â´y chứ!"

Lạc Tiểu Liên do dự chút, sau đó ngại ngùng tháo giày ra khỏi chân, mặt đỏ bừng như người bị số t. Thời Tuân lại chấ m tăm bông vào nước thuố c, cẩn thận xoa xoa gâ n vế t thương.

Nhìn thấ y bộ dạng nghiêm túc của Thời Tuân, một cảm giác là lạ giố ng như màn sương phủ trên suố i nước ban mai, lan tỏa khắ p trái tim Lạc Tiểu Liên.

Không ngò, tên cà chón ngày nào cũng bày trò nghịch ngọm này cũng có lúc dịu dàng để n thể ...

Dưới mái tóc màu hạt dẻ sẫm là khuôn mặt sáng dịu dàng như ánh trăng, đôi mắ trong vấ t lại xa xăm tựa màn đêm. Số ng mũi cao cao pha chút ngang tàng, đôi môi vừa độ nhế ch lên thành hình bán nguyệt, nụ cười vừa rực rỡ lại tinh nghịch...

Ánh trăng như lớp sa tanh bạc nhẹ nhàng bao phủ lấ y Thời Tuân. Trông cậu ta đẹp như thiên thâ n trong giấ c mơ khiế n Tiểu Liên thấ t thâ n.

"Nước dãi chảy ra rô i kìa!" Đột nhiên, Thời Tuân ngước đâ u lên, cười gian manh.

"Á? Gì cơ?"

Thời Tuân cứ nhìn đăm đăm Lạc Tiểu Liên, hình như phát hiện ra điê ugì đó, cậu mim cười tinh nghịch.

"Đừng nhìn người ta đặ m đuô i thế chứ... Mà bé Củ Lạc nè, lúc nãy mở mặt nạ ra chặ c bé thấ t vọng lặ m nhỉ, tưởng được nhìn thấ y Giang Sóc Lưu phải không?"

"Có... có gì mà phải thấ t vọng chứ?" Mặc dù trên mặt viế t hai chữ "thấ t vọng" to tướng, nhưng Lạc Tiểu Liên vẫn gân cổ cãi cùn, "Giang Sóc Lưu chẳng qua chỉ là con rùa rụt cổ, không dám xuấ t hiện trước mặt người khác. *Haiz*, gặp hặ n làm chi cho mệt. Oái!..."

Lạc Tiểu Liên đang mải thao thao bấ t tuyệt, dưới chân bỗng thấ y đau như cấ t.

"Hơ hơ hơ! Xin lỗi, xin lỗi!" Thời Tuân cúi đâ u nhìn chân Lạc Tiểu Liên sưng tấ y, mặt mày hón hở, "Vừa rô i không cẩn thận nên hơi mạnh tay chút. Đau lắ m hả?"

"Lă´m lời!... Tôi tưởng chân đứt lìa ra rô`i!" Lạc Tiểu Liên nước mặ´t lưng tròng, day day cái chân bị thương, chu môi ra.

"Bé Củ Lạc này, còn anh ta thì sao?" Thời Tuân đột nhiên nhó ra điề `u gì đó, nghiêm mặt lại, "Cuộc thi tới đây là kế t thúc, bé đã chuẩn bị tinh thâ `n để bày tỏ lòng mình với anh ta chưa?"

"Tôi... tôi..." Nghĩ tới Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên như biế n thành người khác, cô chố ng că m, ánh mấ t sáng bừng lên ngọn lửa hi vọng, giọng nói bỗng dịu xuố ng, "Tôi đã hẹn với anh Hàn Thu Dạ rô i, nế u như tôi lọt vào *top* 10 trong cuộc thi lâ n này thì cuố i tuâ n chúng tôi sẽ đi xem phim với nhau..."

"Ô` vậy hả?... Hơ hơ hơ, tiế n triển nhanh thật!" Thời Tuân mim cười nhưng ánh mặ t lại không hệ` vui chút nào. Cậu ta cúi người xuô ng, nhanh nhẹn rút ra một cuộn băng, kéo lấ y một đoạn...

"Có thể..." Lạc Tiểu Liên không nhận ra biểu hiện khác thường của Thời Tuân, hàng mi dài của cô khẽ chớp chớp, nhìn xuố ng bãi đá cuội dưới chân, sau đó gãi gãi đâ `u cười gượng, "Ha ha ha, có điề `u anh Hàn Thu Dạ đã có người trong lòng rô `i."

Dưới ánh trăng trong trẻo, suố i Thanh Tuyê n lặng lẽ chảy róc rách khiế n cảnh vật xung quanh càng thêm tĩnh mịch.

Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân chỉ im lặng. Sau một lúc, Thời Tuân khẽ mỉm cười, cúi đâ u tiế p tục giúp Lạc Tiểu Liên băng bó chân.

"Bé Củ Lạc, bé cũng thật là... Bình thường gan cóc tía thế mà... không ngờ cũng có lúc lại sợ mấ t mặt..."

"Không phải! Không phải vậy!" Lạc Tiểu Liên đột nhiên lớn tiế ng că t ngang câu nói của Thời Tuân.

Thời Tuân dừng tay lại, ngước đâ u lên, khuôn mặt khó hiểu nhìn cô.

Lạc Tiểu Liên khẽ thở phào, nói khẽ khàng: "Tôi... Không phải tôi sợ bị từ chố i, mà vì... vì tôi nghĩ mình không thể mang lại hạnh phúc và niê m vui cho anh â y. Thay vì ép buộc anh â y đón nhận tôi, tôi mong anh â y được hạnh phúc..."

Gió mơn man vuố t ve từng sợi tóc của Lạc Tiểu Liên. Cô ngô i thẳng lưng, khuôn mặt đâ y vẻ nghiêm túc... Ánh mặ t Thời Tuân nhìn Lạc Tiểu Liên sáng như sao sa, có chút thấ t thâ n.

Một lúc sau, cậu cúi xuố ng, lầm nhẩm như tự nhủ: "Lẽ nào hạnh phúc của người khác lại quan trọng hơn niề m vui của chính bản thân mình?"

Lạc Tiểu Liên gật đâ u quả quyế t, rô i nở nụ cười rạng rỡ, mặ t bỗng sáng rực: "Ê đô ngô c, nế u người cậu thích mà không vui thì liệu cậu có vui nổi không?"

Thời Tuân lặng người đi ngước đâ u nhìn Lạc Tiểu Liên. Ánh mặ t của cô sáng như ánh mặt trời, khiế n mọi thứ xung quanh trở nên ấ m áp lạ lùng. Ngay cả trái tim của Thời Tuân cũng như có một luô ng khí â m làm tan chảy.

"Ha ha ha! Có điề `u Thời Tuân này, cậu không phải lo cho tôi. Kể cả có bị từ chố i, tôi cũng sẽ nói ra tình cảm của mình. Lạc Tiểu Liên tôi không phải là đứa gan thỏ để ´đâu."

Lạc Tiểu Liên hô `n nhiên đập tay vào đâ `u Thời Tuân, sau đó cười ha hả.

Nhìn thấ y khuôn mặt cười vô tư như trẻ con của Tiểu Liên, trong lòng Thời Tuân khẽ xao động: "Nói cũng phải, Lạc Tiểu Liên mà mình

quen không phải là đứa nhát gan, chỉ có điể u mình chưa lúc nào nhận ra ánh sáng đó trong tim cô ấ y..."

Thời Tuân nhẹ nhàng đặt cái chân đau của Tiểu Liên xuố ng đấ t, nói khẽ khàng: "Có điể u, bé Củ Lạc... chuyện tỏ tình không phải chỉ của hai người đâu nhé!"

"Hả?" Lạc Tiểu Liên tròn xoe mặ t ngạc nhiên.

"Sau khi bày tỏ tình cảm xong nhớ về báo cáo cho tôi biế t, hơ hơ hơ! Vì cô là nô tì A Lộc của tôi mà!" Nói để n đây, Thời Tuân ngước đâ u lên, cười gian xảo.

"Cậu đừng có mà mơ hão!"

Cứ nghĩ tới việc bị rơi xuố ng hố , bị ép phải kí hợp đô `ng làm A Lộc cho Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên lại tức sôi máu, hấ 't că `m lên gườm gườm nhìn hã 'n ta.

Nhưng khi thấ y khuôn mặt thuấ n khiế t, tươi rói hơn cả hoa hướng dương của Thời Tuân, lửa giận trong lòng Tiểu Liên đang dâng trào bỗng tấ t ngóm, cô thở dài ngao ngán.

Thật tình... Thă `ng cha này như có thể bỏ bùa điê `u khiển người khác, khiế ´n tấ ´t cả mây mù xung quanh mình tan biế ´n, chỉ còn lại mặt trời rực sáng. Mình thật sự không hiểu hặ ´n ta là thiên sứ hay ác ma nữa?...

Màn đêm dâ n buông xuố ng, núi Đại Nguyệt vẫn chìm trong giấ c ngủ say. Ánh trăng xuyên qua kẽ lá, chiế u thành những cái bóng đen đặc kín. Những gố c cây to đan xen vào nhau như những người khổng lô đứng vai kê vai, dường như phân tách mọi thứ.

Tiế ng cười của Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân dâ n dâ n tan vào không gian tĩnh mịch.

Vâ ng trăng giữa trời như chiế c lưỡi liê m, không biế t tại sao bỗng nấ p vào trong những đám mây dày. Bâ u trời trở nên ảm đạm, ánh sáng lờ mờ, dường như bị một bóng đen khổng lô bao phủ.

Bóng cây long não ở cách suố i Thanh Tuyê `n không xa đột nhiên lay động. Một bóng người mờ ảo tháo chiế c mặt nạ thù du đeo trên mặt ra, trâ `m ngâm nhìn vê `phía Lạc Tiểu Liên, rô `i lại đưa ánh mắ 't nhìn chặ `m chặ `m Thời Tuân. Những ngón tay thon dài nặ 'm chặt thành nặ 'm đấ 'm, đấ 'm mạnh vào thân cây loang lổ...

"Lên! Lên đi! Tiểu Phong! Mau tiêu diệt yêu quái!"

"Ôi! Chị Chân Hi, cho em chơi một lát thôi mà. Em đã đợi rấ t lâu rô `i!"

"Đừng làm ô`n! Đừng làm ô`n! Chị să´p bị *out* rô`i! Á! Thôi chế´t rô`i!"

Sáng thứ bảy, trung tâm bảo trợ xã hội Giản Lạc vô cùng ô nào. Trong một căn phòng nhỏ ở lâ u hai, tấ t cả lũ trẻ đề u tranh nhau chơi *game*.

Còn Lạc Tiểu Liên im lặng ngô i trước chiế c máy vi tính cũ đặt gâ n cửa sổ, lướt web.

Đột nhiên, cô hét lên sung sướng.

"Vui quá! Cuố i cùng mình cũng lọt vào danh sách rô ì."

"Í? Danh sách gì thế ? Tiểu Liên, bà lảm nhảm cái gì vậy?" Nghe thấ y Lạc Tiểu Liên reo, Hách Chân Hi hiế u kì đặt máy chơi *game* trong tay xuố ng, chạy tới bên Lạc Tiểu Liên.

"Ô`! Đây là bảng xê´p hạng những học sinh ưu tú của Liên minh trung học thành phố´ Tinh Hoa mà. Tiểu Liên, bà đứng thứ ba mươi chín đó! Thật không ngờ!"

Thấ y giọng Hách Chân Hi không biế t là tán thưởng hay giễu cọt, Lạc Tiểu Liên bấ t mãn chu môi lên, rô i liế c xéo Hách Chân Hi. Cô bỗng dưng nhớ lại cảnh tượng hôm qua

Tùng tùng tùng! Tùng tùng tùng!

Tiế ng trố ng rộn rã vang lên, lễ hội Văn hóa Mùa thu của liên minh Tinh Hoa đã đi vào những thời khắ c cuố i, đó là lễ trao giải. Kế t quả thắ ng thua của mỗi trường và điểm đánh giá của ban giám khảo theo ba vòng thi: leo núi, đố i thơ và khiêu vũ đã có. Tấ t cả học sinh được xế p hạng đề u được cộng điểm trong danh sách của Liên minh.

"Xê p thứ sáu, đội Gió Lô c, trường Tinh Hoa!"

Tiêu Nham Phong phâ ´n khởi như con tinh tinh vỗ hai tay vào nhau đôm đô ´p, ra vẻ ta đây trước mặt mọi người.

"... Xê p thứ tư, đội Hoa Hồ ng, trường Nghiêm Lễ!"

"Xê p thứ ba... đội Tuyế t Liên... trường Đức Nhã!"

Tiế ng MC vừa dứt, mặt Lạc Tiểu Liên vừa ngạc nhiên vừa tươi rói như hoa.

"Oái! Hay thật! Chúng ta đứng thứ tư kìa! Cuố i cùng cũng có tên trong danh sách rồ ì."

"Tuyế t Trì! Hinh Như! Chúng ta đã đánh bại tên đâ `u tổ quạ rô `i! Ha ha ha!"

Xet xet xet!

Lúc đó, Tiểu Liên thấ y một bóng người đang lén la lén lút định chuố `n đi chỗ khác, cô bèn kêu to lên:

"Ai chà! Tên tướng bại trận đâ`u tổ quạ chạy mâ´t rô`i!"

Thẩm Tuyế t Trì khinh khỉnh nhìn tên Tiêu Nham Phong, sau đó hứ một tiế ng lạnh lùng ...

"Tiểu Liên! Phía trên! Phía trên!" Đúng lúc Lạc Tiểu Liên phấ n khởi hô `i tưởng lại thì Hách Chân Hi đang dán mặ t nhìn vào màn hình đôt nhiên reo lên.

Lạc Tiểu Liên di nhẹ con chuột, tập trung nhìn vào cái tiêu đề ` nổi bật trên màn hình:

Bảng soái vương mới nhấ t của Liên minh trung học Tinh Hoa

Lạc Tiểu Liên vừa ngạc nhiên vừa phâ n khích lướt chuột nhâ p vào tiêu đề đó, nhưng khi đọc nội dung thì toàn thân cô như đờ ra.

Bảng soái vương mới nhấ t Liên minh trung học Tinh Hoa

Vương: Khuyế t ngôi

Soái: Hàn Thu Dạ, Văn Chấ n Hải, Ứng Thiên Ngữ

Vương... khuyế 't ngôi? Hàn Thu Dạ sao lại mấ 't ngôi Vương, xuố 'ng thành một trong ba Soái vậy? Tại sao lại thế 'nhỉ?

"Tiểu Liên! Mau xem những *topic* nói vê` lâ`n công tháp trước nè!" Hách Chân Hi huých vai Lạc Tiểu Liên, số t ruột giục.

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, lúc định thâ n lại, cô vội vã nhấ p chuột mở trang web sau đó nhìn đăm đăm.

[Hot] Thiên tài của các thiên tài Giang Sóc Lưu đột nhiên xuấ t hiện ở Tháp Sao, dô `n hoàng tử tường vi xanh Hàn Thu Dạ vào thế ' bí.

[Chuyện động trời] Thiên tài Giang Sóc Lưu coi thường Vương công tháp Hàn Thu Dạ, làm náo loạn cuộc thi rô`i bỏ đi giữa chừng, hiện nguyên nhân vẫn chưa được làm rõ.

Giang Sóc Lưu đám gây rố i trong cuộc thi công tháp của anh Hàn Thu Dạ? Thật quá đáng! Giang Sóc Lưu mới học lớp mười nên chưa đủ tiêu chuẩn tham gia công tháp, hấ n định chơi trò gì đây?

Những câu hỏi giố ng như sóng biển trào dâng trong đâ u Lạc Tiểu Liên từng đợt, từng đợt một. Nhưng khi lòng cô đang rố i như tơ vò thì tiế ng điện thoại reo lên.

Reng reng! Reng reng! reng!

Lạc Tiểu Liên câ`m điện thoại di động, nhưng mặ´t vẫn dính chặt vào những tin tức trên màn hình máy vi tính, rô`i â´n phím nghe.

"A lô! Lạc Tiểu Liên đây!"

"Tiểu Liên! Là anh, Hàn Thu Dạ đây mà!"

"Á? Anh... Hàn Thu Dạ?"

Vừa nghe thấ y tiế ng của Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên như bị chế t đứng. Đây là lâ n đâ u tiên Hàn Thu Dạ chủ động gọi cho cô...

Hách Chân Hi đứng bên cạnh Lạc Tiểu Liên, hai mặ t sáng như đèn pha ô tô, vội dí tai sát vào máy điện thoại để nghe ngóng.

"Tiểu Liên! Lâ `n trước anh định mời em đi xem phim, nhưng giờ anh có ý này hay hơn, không biế ´t em có đô `ng ý không?"

"Ý... Ý hay hơn ạ?" Anh Hàn Thu Dạ lại nghĩ ra ý tưởng gì vậy?

"Em có rảnh không?"

"Á! Có, có! Có chứ ạ!"

"Được rô`i, thế´ thì mười giờ sáng ngày chủ nhật chúng ta gặp nhau ở cổng trường nhé!"

Yên lặng! Yên lặng!...

Thấ y Tiểu Liên cúp máy, Hách Chân Hi như vừa trúng giải độc đấ c, tròn xoe cả hai mặ t, miệng giật giật liên hô i.

"Tiểu Liên... Câu với anh Hàn..."

"Suỵt!" Thấ y Hách Chân Hi vui để n phát điên, Lạc Tiểu Liên vội đưa tay lên làm dấ u be bé cái miệng thôi, rô i trừng mặ t ra lệnh im lặng.

Hách Chân Hi bèn im bặt, Lạc Tiểu Liên nhìn đăm chiêu vê phía bảng vương soái mới, thấ y trong lòng nặng trĩu.

Đề u là do tên tiểu nhân bỉ ổi Giang Sóc Lưu hại nên anh Hàn Thu Dạ không chiế m được ngôi Vương. Chắ c anh â y buô n lắ m, mình rấ t lo cho anh â y. Có điể u, anh â y vẫn muố n ăn mừng chiế n thă ng với mình...

Khi gặp anh Hàn Thu Dạ, có nên nhắ c tới chuyện này không nhỉ, mình biế t làm gì để an ủi anh â y đây?...

[Cái bóng]

Câ `u vô `ng sặc sỡ có bảy màu

Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím

Tôi đuổi theo nó từ rấ t lâu

Mới phát hiện ra mình chỉ là cái bóng dưới ánh mặt trời.

Dù có đi tới đâu

Cũng chỉ có một màu duy nhấ t, đó là màu cô đơn.

"Ôi! Đẹp quá! Em tưởng đây là cảnh tiên cõi nhân gian cơ. Sao trường mình lại có nơi đẹp mê li thế này cơ chứ!"

Ngày chủ nhật, ánh mặt trời chói chang hòa cùng tâm trạng phấ n chấ n của Lạc Tiểu Liên. Ánh sáng tỏa xuố ng mặt đấ t, nhìn thẳng vào thấ y nhức mặ t vô cùng.

Trong một khe núi nhỏ lấ p ló phía sau dãy núi Đại Nguyệt, Lạc Tiểu Liên mặc bộ váy liê n màu cam mà Hách Chân Hi chọn lựa kĩ càng cho từ hôm trước, cứ đi đi lại lại mãi không thôi. Tiểu Liên đội mũ trắ ng, đứng trong một khe núi cao ngang với hai tâ ng lâ u, cạnh một thác nước cao tâ m hai mét tung bọt trắ ng xóa. Một tay cô giữ mũ rô i hào hứng tròn xoe mắ t nhìn mọi vật xung quanh, xuýt xoa khen không ngớt.

Cả khe núi trông như bức thủy mặc đẹp tinh tế và trâ m mặc. Nước suố i chảy xuố ng theo dòng thác như một dải lụa quâ n quanh khe núi. Hai bên khe suố i là những tảng đá màu xanh rêu, có một phiế n đá lô i ra ngoài trông y chang một chiế c xích đu thiên tạo.

Đã gầ n tới Trung thu, mỗi khi có làn gió mát thổi qua, cỏ trên sườn núi lại hóa thân thành những chú bướm vàng bay lượn rung rinh

trước gió. Bên cạnh khe suố i, những đóa hoa dại, bông thì màu đỏ như lửa, bông thì trắ ng tinh khiế t như ngọc, nở bung, lan tới tận chân trời.

"Ha ha ha! Em chỉ muố n dựng một cái lê `u vải ở đây, để ngày nào cũng được thưởng thức cảnh đẹp này!" Lạc Tiểu Liên nhìn thấ y trước mắ t cảnh sắ c tươi đẹp như trong truyện cổ tích, phấ n khích kêu lên, mắ t sáng như sao sa. Đột nhiên, cô quay đâ `u lại nhìn Hàn Thu Dạ: "Nhưng... anh ơi, sao nơi đẹp như thiên đường thế này lại không có ai lui tới?"

"Vì nơi này đường núi khó đi, hơn nữa cách trường khá xa, nên ít người để ý tới." Hàn Thu Dạ mim cười, nhấ c cái ba lô căng tròn ở phía sau lưng, sau đó lại ngước đâ u lên, nhìn đăm đăm vào cảnh đẹp như chố n thâ n tiên trước mặ t.

"Thế ... sao anh lại tìm được nơi này?" Lạc Tiểu Liên nghiêng đâ `u, tò mò nhìn Hàn Thu Dạ.

Hàn Thu Dạ đột nhiên lặng người đi, một sợi dây đàn trong kí ức bỗng nhiên được ngân lên. Im lặng vài phút, Hàn Thu Dạ mới nở nụ cười dịu dàng như làn gió xuân thoảng qua vuố t ve đôi mắ t buô n mượt như nhung.

"Lâ`n đâ`u anh tới đây là do tình cờ..."

Hàn Thu Dạ vừa nói vừa sải chân bước qua tảng đá, đi thẳng vê phía thác nước.

Tình cò? Lạc Tiểu Liên lặng người đi, ngước đâ u lên nhìn dáng người cao cao của Hàn Thu Dạ, nhưng cô vẫn gắ ng bỏ qua những hoài nghi không nên có ra khỏi đâ u, rô i nhảy tung tăng chân sáo như chú thỏ con giữa những tảng đá.

Tới dưới thác nước, Hàn Thu Dạ quay đâ u lại, mim cười quyế n rũ nhìn Lạc Tiểu Liên, sau đó giơ tay túm lấ y mỏm đá nhô ra khỏi thác nước, kéo cô trèo lên. Nhanh như că t, hai người đã trèo lên tới chỗ "xích đu" lưng chùng thác.

Hàn Thu Dạ nhẹ nhàng vỗ vai Lạc Tiểu Liên, rồ i chỉ về phía cách đó không xa, ánh mặt trời chiế u vào thác nước sáng lấ p loáng: "Tiểu Liên, nhìn kìa!"

Lạc Tiểu Liên nhìn theo hướng tay Hàn Thu Dạ chỉ, ánh mặ t háo hức tràn đâ y niê m vui bấ t ngờ.

"Câ`u vô`ng! Câ`u vô`ng! A... Anh nhìn kìa! Câ`u vô`ng nă`m ngay trong tay chúng ta!"

Lạc Tiểu Liên vui vẻ đứng ra ven mỏm đá, tay phải nă m vào phiế n đá mát lạnh, tay trái cố vươn ra, nă m lấ y câ u vô ng vô định trong không trung.

Hàn Thu Dạ mim cười dịu dàng. Khi thấ y chân của Lạc Tiểu Liên đang từ từ nhích dâ n lên phía trước, anh vội vã nhắ c nhỏ.

"Tiểu Liên! Cẩn thận rơi xuố ng đó!"

"Anh yên tâm đi, không sao mà!" Lạc Tiểu Liên đưa một tay khua khoă ng câ u vô ng trước mặt, rô i quay đâ u lại nhìn Hàn Thu Dạ phía sau lưng, "Anh đã nghe truyê n thuyế t câ u vô ng chưa?"

"Truyê n thuyê t câ u vô ng?"

"Đúng thế '!" Lạc Tiểu Liên gật đâ `u, tiế p tục nói, "Truyê `n thuyế t nói câ `u vô `ng nổ i giữa trời và đấ t, gửi những lời câ `u xin của loài người tới các vị thâ `n. Nế u truyê `n thuyế t này có thật thì em mong câ `u vô `ng nói hộ mong ước của em với các thâ `n, em mong

cuộc đời mình ngày nào cũng hạnh phúc và tràn đâ y năng lượng như câ u vô ng. Ha ha ha!"

"... Ha ha ha!... Ha ha ha!... Dạ ơi, câ `u vô `ng đẹp quá!"

"Dạ này, cậu có biế t không? Câ `u vô `ng là vị thiên sứ đưa tin giữa loài người và thâ `n linh đấ 'y. Liên muố 'n câ `u vô `ng giúp Liên nói với thâ `n linh là, Liên mong mỗi ngày đề `u được ở bên Dạ, ngày nào cũng vui vẻ thế ' này..."

Hàn Thu Dạ thấ t thấ n nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rõ dưới ánh mặt trời của Lạc Tiểu Liên. Hình ảnh trước mặ t Thu Dạ như ảo ảnh thấ p thoáng ẩn hiện. Trong ảo ảnh đó, một cô gái có nụ cười tươi rói, lấ p lánh như viên pha lê tỏa sáng, khiế n cho ánh mặ t bình lặng nhấ t cũng như bị hút hồ n.

"Hàn Thu Dạ.... Anh Hàn Thu Dạ?" Thấ y Hàn Thu Dạ đứng chôn chân nhìn mình, Lạc Tiểu Liên hơi cúi xuố ng, giơ tay ra khua khua trước mặt anh, "Anh ơi, sao sắ c mặt anh xấ u thế . Anh mệt hay khó chiu ở đâu à?"

Hàn Thu Dạ kịp hoàn hô `n, xua khỏi đâ `u những suy nghĩ mông lung, giố `ng như người ngủ mê vừa thoát khỏi giấ `c mộng. Anh ngắng đâ `u lên nhìn Lạc Tiểu Liên trước mặt, rô `i cười gượng gạo, nhưng không thể che giấ `u nổi vẻ cuố `ng quýt, bố `i rô `i.

"Anh không sao... Chặ c là tại gió to quá nên..."

"Anh bị cảm ạ?..."

Nghe thấ y Hàn Thu Dạ nói thế, Lạc Tiểu Liên lo lă ng, quay người lại định bước về phía Thu Dạ, nhưng vì bước gấ p quá nên cô bỗng bị trượt chân.

"Oái!"

"Á! Dạ"

Tiế ng kêu thấ t thanh của Lạc Tiểu Liên vang lên cùng lúc với tiế ng kêu hã n sâu trong kí ức của Hàn Thu Dạ. Hàn Thu Dạ sững người, bấ t giác lao như tên bấ n về phía trước, bấ t chấ p tấ t cả, chỉ hướng về phía Lạc Tiểu Liên và ảo ảnh phía trước.

"Liên! Cẩn thân!"

•••

Rào rào rào! Rào rào rào!

Cái mũ tră´ng bị rơi xuô´ng và cuô´n theo dòng nước chảy xiê´t, cuô´i cùng chìm nghỉm trong bọt nước tră´ng xóa.

Lúc này, Hàn Thu Dạ khó khăn lắ m mới bấ u được vào phiế n đá, tay kia níu lấ y Lạc Tiểu Liên suýt tí nữa thì ngã xuố ng phía dưới. Thu Dạ giật mình kinh hãi không kém gì Lạc Tiểu Liên, mém chút nữa là tan xác.

Toàn thân Lạc Tiểu Liên như hóa đá, mấ t đờ đẫn nhìn Hàn Thu Dạ chỉ cách mình có mười mấ y xentimét. Má cô ửng đỏ vì hơi thở từ cánh mũi của Hàn Thu Dạ, cả người cô nă m trọn trong vòng tay anh... Bấ t ngờ bị trượt chân nên tim cô chỉ thiế u chút nữa là nhảy ra ngoài lô ng ngực.

Hàn Thu Dạ nhìn Lạc Tiểu Liên chăm chú, nhịp thở mãi mới trở về bình thường, ảo ảnh trước mặt dâ n biế n thành bộ dạng vừa xấ u hổ vừa hoang mang của Lạc Tiểu Liên. Hàn Thu Dạ kịp hoàn hô n, vội vàng buông tay ra nhanh như điện giật, khuôn mặt cũng đỏ ửng lên.

"Xin lõi..."

"..." Nghe thấ y lời Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên vội ngước đâ `u lên, nhìn khuôn mặt đẹp như thiên sứ của anh có đôi chút khó hiểu.

"Lúc nãy sợ lắ m hả?" Hàn Thu Dạ lại bình tĩnh và dịu dàng như trước. Anh giơ tay vuố t mái tóc rố i bời của Lạc Tiểu Liên, "Đá ở đây rấ t trơn! Không nên tới gâ n đâu!"

"Ùm... em biế t rô i! Xin lỗi anh..." Lạc Tiểu Liên vẫn đấ m mình trong phút giây khiế n con tim cô đập loạn nhịp, không dám nhìn Hàn Thu Dạ, chỉ cúi đâ u khẽ đáp.

Hàn Thu Dạ mim cười, đột nhiên ánh mặ t dừng ở mỏm đá phía sau lưng Lạc Tiểu Liên.

Trong rừng cây xanh ngặ t, những đóa hoa trà màu trặ ng và đỏ đan xen nhau nở rộ.

Bàn tay trắ ng hô ng và thanh mảnh của Hàn Thu Dạ ngắ t một bông hoa trà, rô i cẩn thận cài vào mái tóc bên tai Tiểu Liên. Thu Dạ dường như đang được chiếm ngưỡng cảnh sắ c tuyệt đẹp hiế m hoi nơi trâ n thế, dịu dàng nhìn Lạc Tiểu Liên.

"Đây... đây chính là phâ`n thưởng của anh! Chúc mừng em đã giành chiế n thă ng trong lễ hội Văn hóa Mùa thu." Hàn Thu Dạ trải lòng như tờ giấ y tră ng.

"Phâ`n thưởng?..." Lạc Tiểu Liên lấ´y tay chạm vào bông hoa trà cài bên tai, tim đập thình thịch, cả khuôn mặt nóng ran như bị thiêu đố t. Cô nhìn Hàn Thu Dạ một lúc lâu rô i đột nhiên thố t lên, "Anh... anh đố i với ai cũng tố t vậy sao?..."

Vừa dứt lời, cả Hàn Thu Dạ lẫn Lạc Tiểu Liên đề `u đờ người ra như khúc gỗ.

Trời ơi! Mình vừa buột miệng nói linh tinh gì vậy? Mặc dù... mặc dù rấ t muố n biế t, nhưng... nhưng không nên hỏi thẳng như ruột ngựa thế chứ. Anh â y... anh â y liệu có phát hiện ra mình... mình...

Lòng Lạc Tiểu Liên rố i như tơ vò, ngay cả hơi thở cũng gấ p gáp. Cô vội vàng quay đâ u đi, hoảng hố t nhìn quanh chỗ phiế n đá, tim đập thình thịch như có một chú thỏ đang nhảy nhót trong lô ng ngực.

Hàn Thu Dạ lặng người đi, hơi ngạc nhiên nhìn Lạc Tiểu Liên, nhưng rấ t nhanh sau đó, vẻ mặt rấ t đỗi kinh ngạc của anh được thay bă ng nụ cười dịu dàng, ấ m áp.

"Không đâu... Đố i với Tiểu Liên... rấ t khác đấ y!"

Thich! Thich! Thich!

Nghe thấ y câu nói đó của Hàn Thu Dạ, lòng Lạc Tiểu Liên như chiế c tàu lượn siêu tố c lao lên thẳng chín tấ ng mây, không thể giữ nổi bình tĩnh nữa. Khi cô và Hàn Thu Dạ cùng ngô i xuố ng, cô xúc động đế n nỗi tay chân luố ng cuố ng, không biế t nên đặt ở đâu.

Hàn Thu Dạ từ từ quay đâ u lại, rô i mim cười khó hiểu: "Tiểu Liên, em có muố n nghe anh thổi một khúc sáo không?"

"Ùm!" Nghe thấ y Thu Dạ nói vậy, Lạc Tiểu Liên giố ng như người say rượu, gật đâ u lia lịa.

Hôm nay là ngày những vì sao may mắ n chiế u cố tới mình sao? Được ở bên anh Hàn Thu Dạ ở nơi đẹp như tiên cảnh thế này, lại còn được nghe anh ấ y thổi sáo nữa chứ. Lẽ nào, ngay cả ông trời cũng ủng hộ mình bày tỏ tình cảm với anh ấ y. Hơ hơ hơ hơ!

Lạc Tiểu Liên háo hức nhìn Hàn Thu Dạ châ m chậm đưa ố ng sáo lên đôi môi như cánh hoa đào. Đôi hàng mi của anh ấ y như cánh bướm nhẹ nhàng đậu trên làn da trấ ng hô ng. Những nố t nhạc dịu

dàng bắ t đâ u tuôn chảy, ngọt ngào bay bổng trong không gian thanh bình.

Lạc Tiểu Liên lặng lẽ ngô i bên Hàn Thu Dạ. Tiế ng sáo réo rấ t khiế n cho thế giới này sạch trong như vừa mới được gột rửa, trái tim Tiểu Liên đang căng bỗng từ từ thả lỏng, có cảm giác khoan khoái, ngấ t ngây. Cô khẽ cúi đâ u, không nói thêm lời nào với Hàn Thu Dạ, nhưng trong lòng mông lung, cảm giác ngồn ngang khó tả.

Ngô ì ở góc này, Tiểu Liên có thể thấ y rõ khuôn mặt thanh tú, điển trai của Hàn Thu Dạ, đôi hàng mi thật dài, mái tóc suôn mượt như một dải lụa đào khẽ bay bay trong gió thu man mác buô `n. Tại sao mỗi là `n nhìn thấ y anh ấ y, mình lại rung động nhỉ? Rõ ràng biế t trong lòng anh ấ y đã có người con gái khác, nhưng mình vẫn muố n được ở bên anh ấ y, mình làm thế có quá quấ t lấ m không?

•••

Khúc sáo kế t thúc nhẹ nhàng, mơn man như không muố n dứt, Hàn Thu Dạ từ từ đưa cây sáo xuố ng, đôi mấ t u sâ u vẫn lặng lẽ ở lại với chuỗi kí ức. Dường như Hàn Thu Dạ hoàn toàn quên mấ t Tiểu Liên đang ngô i bên cạnh mình. Lạc Tiểu Liên thấ y tâm trí Hàn Thu Dạ như bay tới tận nơi nào cực kì xa xăm. Đột nhiên cô phát hiện ra phía cuố i ố ng sáo trúc của anh â y có khắ c chữ "Liên".

"Lạc Tiểu Liên... Hóa ra tên em cũng có chữ 'Liên'..."

Bô p!

Nhìn thấ y chữ này, Lạc Tiểu Liên như bị một chiế c chùy nặng trịch giáng trúng đầ u, bên tai văng vẳng những lời Hàn Thu Dạ nói với cô trước đây. Cô bấ t giác că n môi, ánh mặ t bấ t an lướt tới, nhìn chòng chọc vào chỗ khắ c chữ "Liên" trên ô ng sáo trúc. Cuố i cùng cô cũng lấ y hế t dũng khí nói rõ khúc mặ c trong lòng mình:

"Anh à, khúc sáo vừa nãy... Anh có thể cho em biế t tên của khúc sáo vừa rô ì không?..."

"Khúc sáo đó có tên... 'Dạ chi liên'..." Ngón tay thon dài của Hàn Thu Dạ xoa xoa vào chữ "Liên" trên ô ng sáo, ánh mặ t mê đặ m chưa từng thấ y.

Thịch!

Câu trả lời của Hàn Thu Dạ khiế n trái tim Lạc Tiểu Liên đập manh.

Quả nhiên lại là "Liên"...

"Hơ hơ hơ! Anh Thu Dạ, ý em... ý em muố n nói là cây sáo trúc của anh có khắ c chữ 'Liên', khúc sáo mà anh thổi có tên là 'Dạ chi liên', anh dùng nước hoa hương sen, có phải đề `u là do anh thích hoa sen a?..."

Lạc Tiểu Liên thổn thức gãi gãi đâ`u, khờ khạo đưa ra kế t luận ngô c nghế ch nhấ t thế giới. Rõ ràng tiế ng nói tự thuyế t phục mình càng lúc càng bé tin hin, trái tim đập trong lô ng ngực càng lúc càng nhanh như gõ trố ng phách, nhưng cô vẫn muố n tự dố i lòng mình.

"Ha ha ha, đúng đấ y!" Hàn Thu Dạ tựa đấ `u vào phiế n đá sau lưng, nhìn bấ `u trời trong xanh đấ `y hoài niệm, "Anh rấ t thích hoa sen... bởi vì tên cô ấ y có từ 'Liên'..."

Choang!

Hàn Thu Dạ vừa dứt lời, Lạc Tiểu Liên dường như nghe thấ y tiế ng võ vụn của con tim mình.

Do cô gái đó tên là "Liên" nên anh Hàn Thu Dạ mới quan tâm tới tâ´t cả mọi thứ có liên quan tới hoa sen... Anh â´y đô´i tô´t với mình cũng là vì tên mình giô´ng tên cô â´y...

"Nói thật, cô ấ y và em có nhiề `u điểm rấ t giố ´ng nhau." Nhắ ´c để ´n người con gái ấ ´y, Hàn Thu Dạ như được khơi nguô `n cảm hứng, tuôn ra hàng tràng hoài niệm nhớ nhung. Anh tiế ´p tục lẩm nhẩm một mình, mái tóc bô `ng bê `nh bay theo gió như gợi nhớ vê ` một miê `n kí ức xa xăm, "Cô ấ ´y hấ ´p tấ ´p, có những lúc biế ´n mấ ´t tăm như làn gió, nhưng khi anh nổi giận thì cô ấ ´y lại đột nhiên cười ha ha xuấ ´t hiện trước mặ ´t anh, rô `i xin lỗi rố ´i rít... Cô ấ ´y làm anh không thể giận nổi nữa... Anh luôn nghĩ... mình không thể nào thích người con gái nào khác ngoài cô ấ ´y..."

Cảm giác đau đớn lan khắ p người Lạc Tiểu Liên... Nhìn thấ y ánh mắ t vừa vui mừng vừa lạc lõng của Thu Dạ, cô đột nhiên cúi đâ u nhìn xuố ng chân mình.

Đúng lúc này, Hàn Thu Dạ quay đâ u chăm chú nhìn Lạc Tiểu Liên rô i khẽ gặng hỏi:

"Tiểu Liên, em đang nghĩ gì thế´?"

"Á... không... không có gì!"

Ánh mă t Hàn Thu Dạ như chìm trong biển hô i ức đẹp đẽ.

Cô gái ở bên anh â´y chặ´c chặ´n là người cực kì tuyệt vời. Mặc dù trong lòng hơi ghen tị nhưng Tiểu Liên vẫn cảm thấ´y rấ´t ngưỡng mộ... Thật đáng ngưỡng mộ...

Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên mim cười nhìn về phía Hàn Thu Dạ đang mơ tưởng xa xăm: "Em đang nghĩ, cô gái đó... thật hạnh phúc..." Hàn Thu Dạ dường như thấ y hơi bấ t ngờ, nhìn Tiểu Liên trân trân rô i mim cười. Anh im lặng một lát rô i quay người kéo cái ba lô căng tròn, sau đó rút ra một cái áo choàng màu trắ ng, khoác lên người Tiểu Liên.

"Gâ n đây em thể nào? Quen thêm nhiê u bạn mới chưa?"

"Í?" Lạc Tiểu Liên kinh ngạc khi thấ y Hàn Thu Dạ đột ngột chuyển chủ đề câu chuyện, nhưng vẫn gật đầ u, trả lời chân thành, "Ùm, mọi người đề u đố i tố t với em... đặc biệt là Tuyế t Trì..."

"Hi hi hi! Thế thì tố t!" Hàn Thu Dạ khẽ cười, hơi nheo nheo mặ t, hàng lông mi dài rung rung làm thành một đường cong trên làn da trặ ng hồ ng, "Anh... còn thấ y em hay đi với một nam sinh trường Tinh Hoa nữa..."

"Á! Anh định nói tới Thời Tuân ạ?" Lạc Tiểu Liên vội vã lắ c đâ u, như là sợ Hàn Thu Dạ hiểu lâ m, "Cái tên đó... là gián điệp nă m vùng của em ở trường Tinh Hoa, nhưng hặ n ta toàn trêu chọc em thôi, cũng từng giúp em... Có điể u... chúng em chỉ là bạn bè bình thường."

"Thời Tuân? Em nói cậu ta tên là Thời Tuân?" Ánh mắ t Hàn Thu Dạ lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Nhưng nhìn bộ mặt số t ruột lo lắ ng của Tiểu Liên, Thu Dạ dường như hiểu ra điể u gì đó, dịu dàng cười đáp lại, "Ha ha ha, anh hiểu rô i... Quen thêm vài người bạn nữa cũng hay mà!"

"Phù!" Nghe thấ y Hàn Thu Dạ nói thế, Lạc Tiểu Liên mới thở phào nhẹ nhõm, mim cười an tâm.

"Cô thích anh ta... có đúng không? Đợi đế n lúc cô thă ng trong cuộc thi tế t Trùng Dương thì hãy tự mình bày tỏ lòng mình với anh ta...!"

Một lúc lâu, hai người chẳng ai nói với ai nửa lời.

Lạc Tiểu Liên chố ng că m trên đâ u gố i, nhìn chặ m chặ m xuố ng khe nước chảy róc rách. Không hiểu sao câu nói của Thời Tuân cứ văng vẳng bên tai cô. Lạc Tiểu Liên lặ c lặ c cái đâ u, muố n xoá câu nói â y ra khỏi đâ u mình.

Ban nãy chắ c anh Hàn Thu Dạ muố n chữa ngượng cho mình nên mới chuyển chủ đề câu chuyện, hỏi mình về cuộc số ng gâ n đây ở trường. Anh â y tận tình chu đáo như một vị thiên sứ. Nhưng tiế c là vị thiên sứ â y không thuộc về mình... Trong lòng anh Hàn Thu Dạ chỉ có hình ảnh của cô gái â y. Người mang lại hạnh phúc và niề m vui cho anh â y chỉ có cô ta mà thôi.

Lạc Tiểu Liên, mày nên sớm biế t kế t quả sẽ thế này...

Tại sao mày không biế t tự lượng sức mình? Tại sao tự dưng đang yên đang lành lại bị anh ấ y hóp hô n cơ chứ?

"Bây giờ là bảy giờ tố i, tiế p theo xin mời quý vị nghe bản tin thời sự..."

Tách!

"Đừng mà! Tướng công! Đừng vớt bỏ thiế p..."

Tách!

"Ăn thâ´y ngon liê`n, dâ`u hào Kim Đỉnh Hoa..."

Tách!

Trong căn phòng tố i như mực, chiế c ti vi to đùng treo trên tường thay đổi kênh liên tục, sau đó nín thinh.

Keng!

Trên chiế c ghế số pha đố i diện ti vi, vang lên tiế ng đố gì đó đập mạnh vào tấ m kính trên trà kỉ, tiế p theo đó là tiế ng thở ngắ n than dài trong bóng tố i.

Thời Tuân ngô i khoanh chân trên ghế số pha, cả người uể oải không còn chút sức lực nào. Cậu nhìn chiế c ti vi vừa mới bị tấ t ngóm như kẻ mấ t hô n, rô i giơ tay ra vớ lấ y cái điện thoại. Thấ y màn hình không báo sáng hay rung lên, cậu lại lạnh lùng ném điện thoại xuố ng số pha.

"Đô` ngô´ c! Không hê` gọi điện báo một tiế´ ng, chắ´ c lại tít mắ´ t lên rô`i... Hôm nay đi cùng với Hàn Thu Dạ ra ngoài, không biế´ t có xảy ra chuyện gì không?..."

Thời Tuân lảm nhảm một mình, lấ y ngón tay day day trán rô i đột nhiên lại vớ lấ y điện thoại, sau đó ấ n phím gọi.

Tu tu tu! Tu tu tu!

"A lô... Tôi là Lạc Tiểu Liên..."

Đâ`u dây bên kia có tiế ng đáp lại, nhưng giọng nói nhỏ tí như sắ p đuổ i sức đế n nơi.

"Này, Lạc Tiểu Liên!" Thời Tuân nă m trên số pha, nhìn lên trâ n nhà, sau đó vuố t vuố t tóc, cố ra vẻ thản nhiên như không, "Đây là phòng công tác điể u tra đời số ng học sinh của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa. Nghe nói hôm nay bạn dành cả ngày để bày tỏ tình cảm của mình?"

"..." Đâ`u dây điện thoại bên kia lặng ngă´t như tờ, tiế´p đó vang lên tiế´ng thê`u thào của Tiểu Liên, "Thời Tuân! Cậu đừng bày trò nữa. Tôi đang không vui..."

"Thế´... thế´ bé Củ Lạc đang ở đâu?" Thời Tuân ngừng xoa tóc, hỏi nghiêm túc.

"Ở địa ngục!" Lạc Tiểu Liên vẫn chưa hế t cơn bực dọc, giờ như ngọn lửa bùng lên.

"Được! Cứ ở yên đó, đừng có đi đâu đâ y. Tôi tới ngay đây!"

"Gì co? Cậu... này! Này!"

Cach!

Tu tu tu! Tu tu tu!

Đâ`u dây bên kia, Lạc Tiểu Liên đang đứng một mình ở sân vận động Lam Trướng không một bóng người, cúi đâ`u nhìn chiế´c điện thoại trong tay, khuôn mặt đâ`y ngạc nhiên và buô`n tủi.

Tên ngô c này, hấ n định đi đâu tìm mình thế không biế t? Phù... Thôi kệ vậy, đúng là bó tay với hấ n.

Lạc Tiểu Liên đấ n đo một lúc, rô i tức anh ách vênh ngược mặt lên trời, nhấ n cho Thời Tuân một tin:

Đô `ngô ´c, tôi đang ở sân vận động Lam Trướng <(>_<)>

Tít tít tít! Tít tít tít! Có tin nhă n lại:

Bé Củ Lạc nè, bé đúng là nói dố i không biế t chùi mép. Tôi mà không làm như vậy thì bé có ngoan ngoãn nói cho tôi là bé đang ở đâu không? (*^__^*)

Grừ! Tên khô n, dám giỡn mặt mình! Cứ đợi đấ y!

Vừa nhìn thấ y tin nhấ n của Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên ba máu sáu cơn, ngọn lửa tức giận bố c cao lên tận trời. Nhưng nhớ lại giọng nói

đâ y lo lă ng của Thời Tuân lúc nãy, con tức giận chọt lắ ng xuố ng, cô ngán ngắm thở dài.

Thôi kệ, tha cho hấ n lâ n này, lâ n sau nế u hấ n còn dám lừa gạt mình thì mình sẽ đập bể đâ u hấ n luôn. Hừ!

Lạc Tiểu Liên bước châ m chậm đế n bãi cỏ giữa sân vận động Lam Trướng, toàn thân như đuổ i sức, nă m vật xuố ng.

Phù!... Trời bấ t đâ u tố i dâ n, bâ u trời xanh sẫm như đáy đại dương trông rấ t xa xăm... Đã từ biệt Hàn Thu Dạ được ba tiế ng đô ng hô , ban đâ u cô chỉ muố n vê phòng đánh một giấ c đế n sáng, nhưng không biế t tại sao ma đưa lố i, quỷ dẫn đường thế nào mà cô lại mò tới Lam Trướng...

Đúng rô ì, hôm nay mình đã quên mấ t một việc quan trọng. Ngôi Vương của anh Hàn Thu Dạ trong bảng nhấ t vương tam soái sao lại hạ xuố ng thành ngôi soái nhỉ? Mình định an ủi anh ấ y nhưng mãi tới khi từ biệt, ngay cả tâm trạng của mình còn không thể kiểm soát nổi thì làm sao an ủi người khác được chứ?... Đáng ghét! Mình đúng là đô `vô dụng!...

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên giơ một tay lên trước mặ t che ánh sáng của sao.

Hôm nay ánh sao nhức mặ t quá! Nhìn lâu khiế n nước mặ t ứa ra khỏi khóe mặ t.

Cộp cộp cộp!

Hộc hộc hộc! Hộc hộc hộc!

Khi Lạc Tiểu Liên đang đấ m mình trong tâm trạng chua xót và buô `n tủi thì có tiế ng bước chân gấ p gáp cùng với tiế ng thở dố c vang lên bên tai.

Bich!

Lạc Tiểu Liên giật bắ n mình. Ai dè khi cô quay đâ u lại, bên trái bỗng vang lên tiế ng kêu nặng trịch. Cô định thâ n thì thấ y Thời Tuân mô hôi mô kê nhễ nhại, nă m vật ra đấ t ngay bên cạnh cô.

Tên này... lẽ nào chạy một mạch tới đây?...

Nhìn thấ y dáng vẻ thở gấ p gáp của Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên kinh ngạc như nhìn thấ y đĩa bay từ hành tinh lạ đổ bộ xuố ng trái đấ t.

"Đô` đâ`u heo! Đừng có mà nhìn tôi với ánh mặ t ướt át cảm động thể !" Mặc dù nhìn lên trời nhưng dường như không gì có thể qua nổi mặ t Thời Tuân. Cậu ta vừa thở vừa nói thản nhiên như không, "Tôi chỉ tới để xem đứa ngô c nào đang khóc thút thít, làm mấ t bâ`u không khí vui vẻ ở đây thôi!"

"Đô` cà chón! Cậu bảo ai khóc đâ´y?..."

"Nhưng mặt bé hiện ra rõ bố n chữ..."

Thời Tuân quay người lại, giơ tay ra vuố t vuố t că m, sau đó nhìn Lạc Tiểu Liên dò xét như thám tử.

"Tôi thấ t tình rô `i!"

Bô p!

Một tiế ng động rấ t đanh vang lên trên bãi cỏ, tiế p theo đó, Lam Trướng lại chìm trong cô tịch.

"Này! Sao bé tự dưng lại câm như hế n thế? Bé làm tôi sởn da gà rô ì đây này!..." Vài phút sau, Thời Tuân vẫn xoa xoa cái đâ ù vừa bị Lạc Tiểu Liên đánh, "Được rô ì! Được rô ì! Hôm nay tâm trạng của thiế u gia đây cực vui, có gì buô n bực thì cứ trút giận lên đâ ù thiế u

gia đây. Bờ vai này chờ sẵn cho bé dựa, tôi còn chuẩn bị cho bé cả giấ y ăn nữa đó!" Nói xong, hấ n lôi hai hộp khăn giấ y to tướng trong túi nilon ra, đập đập lên vai Tiểu Liên.

Không có động tĩnh gì...

"Ùm... Thực ra thấ t tình chẳng có gì ghê gớm cả! Cô gái đó chỉ hơn bé là biế t Hàn Thu Dạ sớm hơn thôi, bé không hệ kém cỏi chút nào..."

Vẫn không có phản ứng gì...

"Bé có còn là bé Củ Lạc mà tôi biế t không vậy? Sao lại ủ dột thế hả? Chưa tỏ tình câu nào mà đã thấ t tình luôn rô ì à? Ngay cả chút vấ p váp nhỏ còn không chịu đựng nổi mà đòi làm người đứng đâ `u Liên minh Tinh Hoa à?"

Người đứng đâ u Liên minh Tinh Hoa... Người đứng đâ u Liên minh Tinh Hoa...

"Hừ! Cậu đừng có mà xem thường người khác! Lạc Tiểu Liên này không phải là con ngố c vô dụng đầu nhé!" Sau một giây trấ n tĩnh lại, có tiế ng gầ m ghè như sư tử cái vang bên tai Thời Tuân.

"..." Thời Tuân kinh ngạc nhìn Lạc Tiểu Liên đang hùng hổ chố ng nạnh.

Lạc Tiểu Liên ngắng cao đâ`u tuyên bố hùng hô`n: "Ha ha ha! Chút rắ c rố i nhỏ này sao quật ngã được tôi. Tôi đã nghĩ thông suố t rố ì."

"Nghĩ thông suố t? Chẳng lẽ bé..."

"Rấ t đơn giản... Nói đi nói lại... tôi nên cảm ơn cô gái đó mới đúng. Nế u anh Hàn Thu Dạ không thích cô ấ y, nế u tên cô ấ y không có chữ 'Liên' thì sao anh â´y lại quan tâm tới tôi như thê´? Tôi thâ´y mình thật may mă´n!"

"Bé Củ Lạc, bé có bị â m đâ u không vậy?" Thời Tuân không dám tin vào tai mình, đưa tay sở lên trán Lạc Tiểu Liên. Lạc Tiểu Liên đập "chát" một cái vào tay Thời Tuân.

"Tôi rấ t bình thường! Bây giờ tôi vẫn chưa xứng đáng với anh Hàn Thu Dạ, thì tại sao lại mang rắ c rố i để n cho anh ấ y?" Lạc Tiểu Liên dường như đang tuyên thệ, gật gật đấ u, "Tôi câ n cố gắ ng hơn nữa, trở thành người thật xuấ t sắ c. Hàn Thu Dạ, anh nhấ t định phải chờ em nhé!"

Nhìn Lạc Tiểu Liên múa tay hung hăng bọ xít ngay trước mặt, ánh mắ t sáng như sao sa, Thời Tuân bỗng nghĩ bụng: Cô gái ngô c nghệ ch này có phải là con gái không vậy? Từ trước tới giờ chưa thấ y cô gái nào lại có thể vững vàng vượt qua thử thách như vậy. Cô ấ y rấ t kiên cường... không chịu lùi bước trước thấ t bại...

Cô â´y trông giô´ng như một viên ngọc vĩnh viễn không bao giờ rạn nứt, lúc nào cũng tỏa sáng lấ´p lánh.

Nhưng... Thời Tuân khẽ thở dài, hố i hận thâ m nghĩ: Nế u biế t làm thế này cô ấ y càng hăng hái, quyế t tâm thì mình chẳng đế n an ủi còn hơn...

Đúng lúc này, Lạc Tiểu Liên đột nhiên hấ t că m lên, thở dài đánh thượt một cái: "Có điể `u... đã tập đi tập lại câu nói đó không biể t bao nhiêu là `n... nhưng khi gặp anh Hàn Thu Dạ, tôi lại mấ t hế t dũng khí, không nói nổi một câu nào. Tôi đúng là vô dụng thật!"

"Muố n bày tỏ tình cảm hả? Đâu có dễ thế ?" Thời Tuân lặng lẽ nhìn Lạc Tiểu Liên, tay rút điện thoại ra khỏi túi quâ n, rô i hướng

thẳng vê` phía cô, "Bây giờ cô hãy coi chiế´ c điện thoại này là Hàn Thu Da."

"Hả?..." Lạc Tiểu Liên hơi cảm động trước hành động của Thời Tuân, muố n giơ tay ra nhận lấ y, nhưng bỗng nhiên cảnh giác nhìn hắ n chòng chọc, "Thời Tuân này, phiê `n cậu bịt tai lại!"

"Ôi dào! Cô tưởng tôi muố n nghe lặ m hả?" Thời Tuân bấ t bình liệ c xéo Tiểu Liên, rô i ngoạn ngoãn dịch sang một bên, dùng hai tay bit chặt tại lại.

Lạc Tiểu Liên cẩn thận kiểm tra xem đã ổn thỏa cả chưa, rô i mới quay người lại ngô i xuố ng bãi cỏ. Không ngờ chỉ mới coi chiế c điện thoại là Hàn Thu Dạ mà Lạc Tiểu Liên đã thấ y bố i rố i, căng thắng.

Cô gắ ng giữ bình tĩnh, hơi nhắ m mặ t lại, nói khe khẽ vào chiế c điện thoại:

"Hàn Thu Dạ, từ khi vào Liên minh trung học Tinh Hoa, em đã thích anh..."

Cuố i cùng cũng nói được ra thành tiế ng, Lạc Tiểu Liên thở phào như trút được gánh nặng.

Thời Tuân ở bên cạnh, sa sâ`m mặt lại nhìn Lạc Tiểu Liên...

Đột nhiên, một tiế ng cười ma mãnh vang tới tai Lạc Tiểu Liên, không hiểu tại sao trong tiế ng cười ấ y lại có chút trâ m uấ t.

"Hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc, bé có muố n biế t làm thế nào để trở thành nhân vật đình đám, học sinh ưu tú trong thời gian ngắ n nhấ t không?..."

"Ha ha ha!" Lạc Tiểu Liên cười gặ n từng tiế ng với Thời Tuân, vẻ mặt cảnh giác cao độ.

Thă ng cha này lại định giở trò gian manh gì đây.

Thời Tuân ngô ìi bật dậy, tay chố ng că m, quay đâ u lại nghiêm túc nhìn Lạc Tiểu Liên: "Nế u ngày nào bé cũng nghĩ tới Hàn Thu Dạ thì chỉ gây áp lực cho chính mình thôi. Cho nên, trong khoảng thời gian này bé phải cố gắ ng quên anh ta đi. Hãy cho tôi tấ t cả thời gian của bé, tôi nhấ t định sẽ mang lại cuộc số ng đâ y màu sắ c cho bé."

Nói đoạn, trên khuôn mặt Thời Tuân bỗng hiện lên nụ cười ranh mãnh mà ngay cả tên ngô c cũng hiểu ră ng hặ n chẳng có ý đô tố t đẹp gì.

Dành tấ t thời gian cho hặ n ta? Thặ ng cha này lại bày trò gì mới đây...

Binh!

Trong đâ`u Lạc Tiểu Liên đang rô´i ră´m, liên tưởng tới lời nói của Thời Tuân, đột nhiên một cuộn giấ´y trắ´ng từ trên trời rơi xuô´ng, đáp ngay giữa đâ`u cô.

"Oái! Sao cậu lại ném tôi?"

"Hơ hơ hơ! Chắ c bé thấ y cuộn giấ y này quen lắ m hả?" Thời Tuân ngoác miệng ra cười, không trả lời câu hỏi vừa rô i của Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên tò mò mở cuộn giấ y ra rô i lẩm nhẩm đọc:

Quy tắ c ứng xử của A Lộc (Bản chưa hoàn thiện)

Quy tắ c chính: A Lộc phải coi chủ nhân như tính mạng của mình. Những điề u chủ nhân dặn làm thì phải dố c hế t sức làm cho bă ng được. Những gì mà chủ nhân chưa kịp nghĩ tới thì phải nghĩ trước chủ

nhân. Buô`n với nỗi buô`n của chủ nhân, vui cùng với niê`m vui của chủ nhân. Mệnh lệnh của chủ nhân chính là toàn bộ ý nghĩa cuộc số ng của A Lộc.

A Lộc phải tuân thủ toàn bộ những quy tắ c ứng xử sau và chủ nhân có quyề `n quyề ´t định toàn bộ những quy tắ ´c dưới đây:

- 1. Gọi là phải tới, phải tới chỗ chỉ định của chủ nhân trong vòng mười phút sau khi nhận được lệnh.
- 2. Phải tuân thủ toàn bộ mệnh lệnh của chủ nhân một cách vô điề `u kiện, chỉ có thể nói "vâng".
- 3. Phải chăm chút ngày ba bữa của chủ nhân, không được lặp lại món đã ăn, phải thay đổi khẩu vị thường xuyên.

•••

"Cậu bị tôi đánh vào đâ`u nên hóa khùng rô`i hả? Làm gì có chuyện tôi tuân thủ mâ´y cái trò nhảm ruô`i này!"

Vừa mới xem được mấ y dòng đã `u ghi trên cuộn giấ y tră ´ng, Lạc Tiểu Liên đã vò cuộn giấ y lại, rô `i ném vê ` phía Thời Tuân.

"Bé Củ Lạc, bé định vi phạm thỏa thuận hả?" Thời Tuân bấ t mãn đỡ lấ y cái cổ gáy bị cuộn giấ y ném trúng, bộ dạng tiu nghỉu như mèo cụp đuôi, "Lúc tôi cứu bé ra khỏi cái hố đó, bé đã in vân tay lên tờ giấ y thỏa thuận rồ i mà."

"Nhưng trên hợp đô ng chỉ nói làm A Lộc có bảy ngày, không nói rõ lúc nào bắ t đâ u." Nói để n đây, Lạc Tiểu Liên đặ c ý khoanh tay trước ngực, vênh mặt lên, "Tôi quyế t định kéo dài vô thời hạn."

"Hơ hơ hơ, nói vậy cũng đúng! Có điề `u... A ha! Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện!" Thời Tuân thản nhiên nhướng mày, khua khua cái

điện thoại loang loáng trong tay, "Hàn Thu Dạ nế u nghe thấ y lời nói lúc nãy của bé, chặ c sẽ vui để n nỗi cả đêm trặ n trọc không ngủ được mấ t. Hơ hơ hơ!"

"Á! Thời Tuân! Cậu là tên khố n! Dám uy hiế p tôi!"

Nhìn thấ y bộ mặt nhăn nhở của Thời Tuân, cùng với chiế c điện thoại lấ p lánh trong tay hặ n, Lạc Tiểu Liên tức sôi gan, nhưng đành vô vọng cúi đâ u xuố ng, "Cậu... cậu được lặ m... Cậu dám chơi xỏ tôi... Tôi... tôi đô ng ý là được rô i chứ gì..."

"Hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc, mong tuầ`n tới sẽ được bé chỉ bảo thêm cho!"

Nhìn thấ y khuôn mặt vừa đáng yêu vừa đáng ghét của Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên că n răng bặm lợi, nghiê n răng ken két, chỉ muố n lao để n bóp cổ tên đó chế t tươi.

Tên khố n Thời Tuân, rồ i sẽ có ngày ta cho ngươi không ngóc đâ u được, ăn miế ng trả miế ng nhé. Hừ! Nhưng mà... vừa rồ i cãi lộn với tên Thời Tuân, mình thấ y lòng nhẹ nhõm hẳn đi, không còn bức bố i nữa. Lạc Tiểu Liên, mày phải lấ y lại tinh thâ n. Fighting!

"Á! Bé Củ Lạc, tôi đói bụng quá, muố n đi ăn nhẹ buổi tố i!"

"Liên quan gì tới tôi?"

"Thế hả? Vậy thì xin lỗi nhé, hay là... chúng ta bật điện thoại nghe lại đoạn tỏ tình mùi mẫn vừa rô i vậy!"

"Được rô`i! Được rô`i! Đô` chế t bâ`m! Tôi đi là được chứ gì?"

Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân vừa cãi nhau chí chóc vừa đi vê phía cổng Liên minh trung học Tinh Hoa.

Họ đi khỏi không lâu, một dáng người cao cao thanh mảnh đột nhiên bước ra từ phía góc của một tòa nhà giảng đường nặ m ngay bên cạnh sân vận động Lam Trướng.

Cái bóng â´y dâ`n dâ`n lớn lên, lặng lẽ nhìn theo bóng hút xa của Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân, tay nă´m chặt lại thành nă´m đâ´m...

- (1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.
- (1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004
- (*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.
- (*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933. Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyến chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

- (2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.
- (1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái, một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.
- (2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.
- (3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gio, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 1949).
- (4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.
- 1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.
- (1) Nghĩa là lên núi.
- 2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kí giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêđi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

- (1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mông của tác giả Tào Tuyết Cần.
- 1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.
- 2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.
- 3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.
- 4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ "Emotion" là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là "tôn thờ" cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay 5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe môtô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là "The Doctor". Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.
- (1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.
- (1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.
- (1) Ngôi sao cô đơn.
- 1\. Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng
- 2\. Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác
- 3\. Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thắng thắn, nhiều khi hơi gàn...
- 1\. Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thắng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

- 2\. Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.
- 1\. Phòng Huyền Linh: (579 648) làm chức quan Tư mã, Tể tướng và Tể phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.
- 2\. Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bĩnh chuyện của người khác.
- 1\. Bát đồng: tên một quân mạt chược
- 2\. Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mối trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.
- 1\. Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.
- 1\. Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.
- 1\. Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.
- 1\. Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.
- 1\. Tiền Chung Thư (1910 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.
- 1\. ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.
- 1\. Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.
- 1\. Ý giống câu "Kỳ đà cản mũi" trong tiếng Việt
- 1\. Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một

- người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".
- 1\. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?
- 2\. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là "Xia he xi", phát âm chữ Hạ Hạ Hỉ cũng là "Xia he xi", chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hỉ.
- (1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mỡ.
- (2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.
- (3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.
- (6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.
- (7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.
- (4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.
- (5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.
- (1) Ngày 12-7-1890.
- (1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tự chinh dữ đội ở châu Âu thời trung cổ.
- (2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.
- (1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).
- (2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.
- (1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.
- (1) Một loại cải dầu.
- (1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).
- (1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là "kẻ thù của nhân loại".

- (2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).
- (1) Nu integral (tiếng Pháp): Lõa thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.
- (2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.
- (3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)
- (1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.
- (2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.
- (3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.
- (4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)
- (1) Hãng Royal Caribean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kì) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mĩ.
- (1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.
- 1. Nguyệt Loan có nghĩa là "trăng khuyết", Tần Quảng Phong trêu Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).
- 1.Phan An (247 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).
- 2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).
- 3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần

- để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lãng (BTV).
- 4. Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).
- 5.Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).
- 6. Vương Xương Linh (690 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).
- 7. Hàn Dũ (768 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiếu bất tự lượng Dịch nghĩa: Muốn làm đổ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).
- 8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).
- 9. Tả Trung Nghị Công (1575 1626) tên thật là Tả Quang Đấu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiền là một nhân vật tiểu thuyết Tiếu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).
- 10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khứ tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).
- 11. Câu thơ "Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão" có xuất xứ từ bài "Kim Đồng tiên nhân từ hán ca" của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài "Giản tự Mộc Lan hoa" của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài "Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh". Câu sau cần điền là "Nhân gian chính đạo thi thương tang". Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu

- của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uổng phí tuổi xuân (BTV).
- 12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).
- 13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong "Tiếu ngạo giang hồ" của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ "Thiên Long bát bộ" (BTV).
- 14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ "khốc" (lạnh) và từ "khố" phát âm giống nhau (ku) nên nói "tứ khố toàn thư" được hiểu theo nghĩa "tứ khốc toàn thư" ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).
- 15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).
- 1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).
- 1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với "văn võ song toàn" (BTV).
- 2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân y: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ "ý" và "y" (BTV).
- 3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: "Thề giữa đoan nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc" (BTV).
- 4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lích sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 557) thuộc Nam triều (BTV).
- 5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).
- 1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là "em Lâm", đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

- 2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Vãn Đường. Bài thơ "Bần nữ" (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).
- 3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).
- 4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Vãn Đường. Nghĩa là "Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót" (BTV).
- 1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).
- 2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạm (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).
- 1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).
- (1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents

<u>BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL</u> <u>Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá</u>